„Lectura fiecărei cărți va fi pentru tine o aventură."
Christina Dodd
O AVENTURĂ DE O NOAPTE

LORRAINE HEATH
O AVENTURĂ DE O NOAPTE
SERIA HARD LOVIN 2

Smooth Talkin Stranger by **Lorraine Heath**

Copyright © 2004 Jan Nowasky
Ediţie publicată pentru prima dată de Pocket Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Lira şi Cărţi *romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HEATH, LORRAINE
O aventură de-o noapte / Lorraine Heath
trad.: Graal Soft – Bucureşti: Litera, 2018
ISBN 978 – 606-33 – 33064
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111 (73).31 - 135.1
LORRAINE HEATH
O aventură de-o noapte
Traducere din limba engleză Irina Fulger
LITERA*

2018

Pentru Laurie.

Cu amintiri dragi despre zilele petrecute în casa de pe plajă.

Pentru că ne face mereu să ne simţim bineveniţi,

Pentru că este un membru aşa special al familiei noastre.

Capitolul 1

Trecuse aşa mult timp. Prea mult.

Uitase cât de fierbinte îi devenea gura când aluneca de-a lungul gâtului ei, căutând punctul sensibil chiar sub urechea ei, muşcând uşor din carnea ei fragedă, înainte să îşi învârtă limba în cochilia exterioară a urechii, terminând călătoria cu o muşcătură blândă a lobului şi cu dezmierdări murmurate cu voce guturală şi plină de dorinţă.

Uitase cât de încet o dezbrăcase, de parcă era uimit de textura cremoasă a pielii ei dezvăluite după fiecare nasture, de parcă ea era un cadou neaşteptat descoperit într-o dimineaţă de Crăciun pe care să-l desfaci fără să te grăbeşti, iar ceea ce descopereai înăuntru să fie savurat la fel de mult ca obiectul care era cuibărit înăuntru.

Uitase cât de blând putea să fie când cerea, când îşi plimba palmele aspre peste coastele ei, până când îi prindea sânii în mâini, frământându-i şi tachinând-o cu degetele lui cu bătături, bântuind-o cu amintiri ale tuturor celorlalte dăţi când el o mângâiase, niciodată în grabă, pe îndelete, până când ea se zvârcolea lângă el.

Ea scoase un mic scâncet şi el o trase mai aproape, acoperindu-i gura cu gura lui, limba lui cercetând adânc şi sigur, prădând şi cucerind. Îi prinse spatele gol cu mâinile, apăsându-i şoldurile peste ale lui, dovada tare şi clară a dorinţei lui arzând lipită de abdomenul ei.

Voia să plângă pentru bucuria dorinţei lui faţă de ea. Trecuse aşa mult timp. Prea mult.

Îşi petrecu mâinile în jurul gâtului său ca să nu se topească la picioarele lui, căldura intensificându-se cu fiecare atingere, cu fiecare explorare. Uitase ce umeri laţi avea, cum tremurau muşchii lui definiţi când devenea pasional. Alunecă o mână în jos pe spatele lui puternic, de-a lungul şoldului, până când, într-un final, îşi făcu loc printre corpurile lor şi îşi înfăşură degetele în jurul lui. Uitase cât de magnific se simţea lungimea lui catifelată. Strânse mai tare

şi frecă.

Geamătul lui gutural răsună prin întuneric.

Şi apoi ea căzu în moliciunea patului care era în contrast direct cu corpul tare care se afla deasupra ei. Cuibărit între coapsele ei, unde îi era locul, o pătrunse cu o mişcare solidă şi puternică, ceea ce o făcu să scoată un ţipăt de extaz.

Trecuse aşa mult timp. Prea mult.

Oh, Doamne! Ea crezu că avea să moară de la senzaţiile glorioase care creşteau în ea, în vreme ce el pompa cu corpul lui masiv în corpul ei – fără milă, cu milă. Uitase cât de frumos se mişcau împreună, corpurile lor căutând împlinirea, inimile lor reafirmându-şi iubirea.

Ea se apropia de punctul culminant al plăcerii. Trecuse aşa mult timp. Prea mult.

Şi, când el o duse rapid peste marginea prăpastiei, orgasmul o zgudui şi o făcu să ţipe numele lui fix înainte ca lacrimile de uimire să o devoreze.

Trecuse aşa mult timp. Prea mult.

Steve nu mai făcuse dragoste cu ea de când murise.

*

Cu chipul îngropat în mâini, Hunter Fletcher stătea pe marginea patului, cu corpul scăldat în transpiraţie, cu muşchii încă tremurând. Ştiuse că era beată. Nu agăţi o femeie într-un bar şi te aştepţi ca ea să fie trează. Dar nu îşi dăduse seama cât de beată era. Înţelesese asta în momentul în care ea strigase numele soţului ei cu atâta dorinţă, încât el îşi dăduse seama că făcuse o mare greşeală. Dar era deja prea târziu pentru el. Nu s-ar fi putut opri nici dacă îi depindea viaţa de asta. De fapt, dacă s-ar fi oprit exact în acel moment, probabil că asta l-ar fi omorât.

Cu un oftat adânc, îşi trecu mâna prin păr. Sigur că ştiuse că era măritată. Îi aflase statutul marital după verigheta care se afla lângă inelul de logodnă cu un diamant prea mic pentru a străluci. Dar asta era în regulă pentru el. Femeile măritate erau mai sigure, nu căutau

angajamente. Îşi făcuseră deja tot felul de iluzii, şi, dacă erau cu el, însemna că renunţaseră la visuri. De obicei, nu voiau mai mult decât să se răzbune pe soţii lor, iar el era mai mult decât bucuros să le facă pe plac.

Dezavantajul acestei preferinţe pentru femei măritate era că cele dornice să îşi înşele soţii erau puţine şi rare, ceea ce însemna că el îşi petrecea o bună parte din viaţă trăind ca un călugăr, aşa că, atunci când chiar găsea o doamnă dornică, profita la maximum de timpul lor scurt împreună.

Ceea ce, de obicei, nu era o problemă. Doi parteneri dornici, care pur şi simplu erau în căutarea unei partide rapide. Fără nume, fără numere de telefon, fără aşteptări nerealiste de îndeplinit.

Iute, furios, fierbinte şi sălbatic.

Aşa îi plăcea. Fără toate prostiile alea romantice de care aveau nevoie femeile pentru a rămâne într-o relaţie pe termen lung. Sex. Pur şi simplu. Animalic. Natura în cea mai primară formă şi – în opinia lui – la cel mai bun nivel.

Femeia aflată în patul lui chiar acum fusese cu siguranţă dornică, dar el avea sentimentul că urma să simtă un munte de regrete. Ce îi oferise el nu era, cu siguranţă, ceea ce intenţionase ea să ceară.

Bănuia că putea să spere că ea avea să se trezească incapabilă să-şi aducă aminte ce se întâmplase între ei doi. Apoi o putea minţi şi îi putea spune că el fusese prea beat să se ţină de promisiunea făcută în bar. Deşi se îndoia că *el* avea să uite această noapte. Nici dacă trăia până la o mie de ani.

Îi atrăsese atenţia pentru că se vedea clar că nu se potrivea cu locul acela, o femeie care încerca cu atâta disperare să pară potrivită acolo, încât devenise evident că nu aşa. El, pe de altă parte, se pricepea să pară că se potriveşte în locuri unde nu se potrivea. Avea şi avantajul de a fi cel mai bun în a stabili cine nu se potrivea. O făcuse în întreaga lume – pentru o ramură sub acoperire a CIA despre care puţini oameni avuseseră habar până când războiul împotriva terorismului escaladase.

Aşa că fusese uşor să îşi dea seama că nu era locul ei în acel bar. Lucrul de care nu îşi dăduse totuşi seama era că nici în patul lui nu era locul ei.

Mare păcat! Nu-şi putea aminti ultima dată când făcuse sex atât de intens sau atât de satisfăcător. Femeia avea picioare incredibile şi un corp tonifiat, ceea ce îi spunea că era în formă fizică şi în pat, şi în afara patului. Îi trecuse prin minte – scurt şi nebuneşte – că ar fi fost la fel de satisfăcător să o cunoască şi în afara patului.

Se întoarse puţin şi privi peste umăr la ea, cum stătea întinsă pe partea ei. Lumina palidă a lunii se vărsa prin ferestrele fără perdele şi dansa uşor peste umărul şi spatele ei goale. Era tentat să dea la o parte cearşaful adunat la brâul ei şi să se bucure de priveliştea oferită de spatele ei perfect rotund. Când o dezbrăcase, aproape ajunsese în genunchi în vreme ce îi dezvăluia încet sânii fermi, abdomenul plat, pielea mătăsoasă pictată de lumina lunii. Ea dorise întuneric, iar el îi făcuse fericit pe plac, ştiind că putea folosi luna în avantajul lui.

Ceea ce şi făcuse. Nu se bucurase niciodată de dezvăluirea unui corp de femeie cum o făcuse în seara asta. Nu îşi luase niciodată aşa mult timp să cunoască o femeie. Ce avea aceasta de îl fascina, de îl făcea să nu se grăbească, să îşi dorească să îi ofere plăcere?

După ce ţipătul ei nu îi mai răsunase în minte, după ce fusese din nou în stare să îşi mişte membrele, se îndepărtase de ea. Ea se rostogolise şi imediat adormise – sau îşi pierduse cunoştinţa. El spera că prima variantă.

Ca să fie cinstit, nu îi păruse atât de beată, încât să nu îşi dea seama că nu era cu soţul ei. Nu păruse beată deloc.

Relaxată, sigură. Clar se simţea bine. Fără îndoială, era mulţumită să fie cu el.

Înjurătura lui dură părea nelalocul ei în liniştea din dormitorul lui. Nu ştia de ce îl deranja aşa mult că ea îl confundase cu altcineva. Obţinuse ceea ce voia: sex minunat cu o femeie atrăgătoare.

Ce îi mai trebuia?

Alungă demonii care ameninţau să îl bântuie cu sugestii că într-adevăr avea nevoie de mai mult. Îşi izolase emoţiile cu mult timp în urmă, iar inima şi-o încuiase. Era o parte din motivul pentru care era aşa bun la ceea ce făcea. Nimic nu îi afecta concentrarea. Nimic nu îl distrăgea de la ţinta lui.

Nici măcar o frumuseţe cu ochii mari al cărei păr părea tors din razele lunii. Se întrebă ce făcuse nenorocitul de soţ de o făcuse să fugă în acel bar. Când Hunter o abordase, ea păruse vulnerabilă şi totodată plină de speranţă. Chiar recunoscătoare.

O femeie care avea nevoie să fie salvată. Şi el se trezise dornic să o salveze.

Ce salvare!

Nu era sigur de ce îi invidia soţul. Trecea dincolo de sex, dincolo de frumuseţea ei fizică. Poate că era profunzimea iubirii pe care o auzise ţesută în numele lui rostit de ea. Poate că era felul cum ea se agăţase de el de parcă nu mai voia să îi dea drumul, crezând că era soţul ei.

Se gândi să o trezească, să o ducă înapoi la bar, să o ajute să ajungă acasă – oriunde era acasă pentru ea. Dar instinctul lui de supravieţuire îşi făcu simţită prezenţa. El nu era un cavaler în armură. Poate că şi el era puţin beat.

Se rostogoli înapoi în pat, se lipi cu pieptul de spatele ei şi îşi imagină ce nu îşi imaginase cu nici o altă femeie. Îşi imagină că era femeia lui, că numele lui răsunase în noapte.

Capitolul 2

Serena Hamilton se trezi cu o durere de cap înfiorătoare, care nu o deranja aşa mult cum ar fi trebuit – probabil pentru că trupul ei se simţea al naibii de bine. Degetele ei încă se curbau, nervii ei încă zumzăiau mulţumiţi. Se gândi la acea scenă din Pe *aripile vântului:* Scarlet în pat, în dimineaţa după ce Rhett o urcase pe scări.

Sfinte Dumnezeule! Steve fusese mereu talentat la a-i oferi plăcere, dar noaptea trecută fusese spectaculos. Mai aflase nişte trucuri de la ultima dată…

„Ultima dată”.

Cuvintele o înjunghiară cu o durere precisă. *Ultima dată*. Ultima dată fusese chiar *ultima* dată. Corpul ei se opri din zumzăit, degetele se desfăcură şi durerea de cap ameninţă să îi spargă capul.

„Nu, nu, nu”. Totul fusese un vis. Un vis incredibil de minunat. Dar fusese totul atât de real, de cald şi de tactil – nu mâinile ei atingându-şi corpul, ci mâinile altcuiva, nu corpul ei peste o pernă moale, ci peste muşchi fermi şi membre tonificate. Puterea minţii de a transforma dorinţele în fantezii atât de reale era absolut uimitoare. Dar niciunul dintre visele ei dinainte nu fusese atât de real.

Deschise ochii încet. Soarele intra printr-o fereastră golaşă. Cine îi scosese draperiile cu volane? Cine lăsase fereastra goală, fără personalitate, fără frumuseţe? Mai mult, cine schimbase mărimea şi forma ferestrei?

Trezindu-se cu greu, creierul ei ameţit începu să îşi recapete claritatea, şi ea îşi dădu seama că fereastra nu era a ei. Nici peretele nu era. Oh, Doamne! Nici camera nu era a ei.

Inima i se zbătu dureros. În gât i se puse un nod, şi nu ar fi putut înghiţi nici dacă nu s-ar fi simţit de parcă ar fi avut căluş la gură. Stomacul bolborosea. Se gândi că s-ar putea să dea afară margarita cu căpşune şi gheaţă şi porţia de nachos cu brânză pe care o mâncase în seara trecută.

Îşi mută precaută privirea până când dădu de bărbatul care stătea pe un scaun lângă pat. Un bărbat a cărui imagine abia o recunoştea.

Coatele lui se sprijineau pe nişte coapse îmbrăcate în blugi, mâinile lui mari ţineau o cană neagră, iar ochii lui adânci căprui o studiau. Cămaşa de blugi, închisă până la jumătate, abia scotea la iveală părul închis la culoare care îi acoperea pieptul. Cel puţin, era îmbrăcat.

Din păcate, ea nu era. Această conştientizare o oripila. Trase aer rapid şi strânse cearşaful la piept de parcă

această acţiune putea desface cumva imposibilul scenariu care îi urla în minte. Se simţea ca şi cum procesul ei de gândire se poticnea, creând o carte pentru copii precum cele pe care i le citea lui Riker când era copil.

Goală.

Goala în pat.

Goală în pat cu un străin.

Un străin frumos, într-un fel întunecat. Şuviţe din părul lui negru cădeau, nu în vreun fel anume, ci mai degrabă dând senzaţia că pur şi simplu nu voia să fie controlat. Arăta ca şi cum nu se bărbierise de câteva zile. Barba de după-amiază părea mai degrabă o barbă de vreo două zile.

Prima ei impresie fu că el nu era genul de care ar fi vrut să dea pe o alee singuratică. Bine. Clar nu asta fusese prima ei impresie. Din moment ce se afla în patul lui, presupunea că prima ei impresie fusese cu totul diferită – o atracţie pe care nu o putuse nega.

— Nu ştiam sigur cum îţi place cafeaua, zise el pe un ton mormăit şi jos ce părea să insinueze că ştia *alte* lucruri despre ea, preferinţele ei din alte domenii, aspecte pe care probabil ea şi-ar fi dorit ca el să nu le ştie.

El îşi înclină capul uşor în lateral, iar ea îşi mută privirea spre patru căni negre care stăteau pe noptieră. Se întrebă în treacăt dacă acest bărbat era conştient că există şi culori vesele care ar putea îmbunătăţi starea de spirit dimineaţa devreme. Ea prefera nuanţele de galben şi portocaliu. Culorile razelor de soare, cum spunea fiul ei.

— Neagră. Cu lapte. Cu zahăr. Cu lapte şi zahăr. Dacă îţi place frişca sau obişnuieşti să bei ceai, atunci nu ai noroc.

I se păru că aude un regret autentic în cuvintele lui.

— Lapte şi zahăr, zise ea pe un ton hârşâit, de parcă cineva i-ar fi înlocuit corzile vocale cu şmirghel.

Ţinând strâns cearşaful peste partea de sus a corpului, ea se ridică în fund, însă durerea dintre picioare o făcu să se oprească. Dispăru orice speranţă că tot ce făcuse fusese să doarmă în patul lui.

Se strădui să se aşeze cu spatele lipit de tăblia patului fără să mai arate vreun pic de piele. Spre cinstea lui, el nu îşi plecă privirea, ci se uită la ea în vreme ce îi întindea cana. O luă cu mâini tremurânde, atentă să nu-l atingă pe acest bărbat pe care se temea că îl atinsese mult prea mult şi prea intim.

În vreme ce se concentra să bea o gură de cafea, auzi o huruială slabă. Mutându-şi privirea, îl văzu agitând o sticlă mică şi vărsând câteva pastile în palmă.

— Mă gândeam că ai avea nevoie şi de asta, zise el. Probabil te ia o durere de cap.

„Oh, nu mă ia. M-a luat deja”.

Ea se întinse ezitant, sperând că el avea să înţeleagă că ea voia doar ca el să îi dea pastilele în palmă, nu să îl atingă. Aparent înţelese, pentru că ţinu mâna deasupra mâinii ei şi o întoarse uşor până când pastilele căzură în palma ei. Ea le băgă în gură şi le înghiţi cu cafea şi de data asta nu îşi putu stăpâni o grimasă.

— Băutoare de ceai, deci?

Aproape zâmbi la observaţia lui perspicace.

— Mic dejun englezesc, zise ea încet, gândindu-se că era ridicol că ezita să dezvăluie obiceiurile ei matinale când deja dezvăluise multe altele înainte de această dimineaţă.

Când îşi ridică privirea la el, îl văzu stând cocoşat, ţinându-şi cana şi privind-o, părând la fel de puţin dornic să vorbească despre motivul pentru care patul lui era dezordonat.

— Îţi aduci aminte ceva despre noaptea trecută? întrebă el.

Bine, se înşelase cu o chestie. Era dispus să discute despre asta.

— Destul.

— Întrebări?

Aproape se înecă sorbind din cafea, ridicând o mână când el sări de pe scaun, aparent să o ajute.

— Îmi cer scuze, zise ea. Parcă ai fi un profesor care tocmai a terminat cursul şi vrea să se asigure că studenţii au înţeles toate aspectele importante.

El se lăsă pe spate, zâmbind din colţul gurii.

— Nu am vorbit prea multe.

— Mi-am dat seama.

Iar ea nu prea avea chef să discute despre ceva acum. Nu ştia cum să se poarte în momentul acesta matinal de după, mai ales când abia îşi amintea noaptea de dinainte, Deşi se temea că lipsa ei de memorie era mai probabil un mecanism de apărare decât vreun fel de amnezie autentică. Să recunoască amintirile ar fi însemnat să admită că făcuse ceea ce făcuse, şi nu era chiar mândră de acţiunile ei din noaptea trecută sau de unde se găsea în această dimineaţă.

Nu avea obiceiul să plece cu străini. La dracu', nu avea obiceiul să plece nici cu bărbaţi pe care îi cunoştea! Noaptea trecută fusese o greşeală, un accident. Prea multe băuturi, prea multe nopţi singură. Un bărbat incredibil de atrăgător care chiar şi acum o făcea să contemple avantajele de a mai rămâne puţin în patul lui.

Nu era o opţiune. Avea responsabilităţi, angajamente, obligaţii. Niciuna dintre ele nu se plia pe trezitul în patul unui străin.

Privi prin cameră. Probabil el se mutase aici recent. Nu era nimic atârnat pe pereţi. Nu era nicio poză pe comodă. Nici plante sau bibelouri care să ofere vreun indiciu despre ce îi plăcea şi ce nu. Hainele ei erau grămadă la piciorul patului, un memento uimitor că nu se aflau pe ea. Trase adânc aer în piept.

— Trebuie să ajung acasă.

El încuviinţă încet din cap.

— Poţi folosi duşul. Am pus prosoape curate…

— Nu am de gând să fac duş. Vreau doar să mă îmbrac şi să plec de aici cât mai rapid posibil.

Ei i se păru că vede regret pe trăsăturile lui, dar emoţia dispăru atât de rapid, că nu putu fi sigură. Mai că-şi ceru scuze pentru că se arăta aşa de nerecunoscătoare. Ţinând cont de cum se simţise corpul ei când se trezise, avea sentimentul că trebuia să îi mulţumească profund.

— Cum vrei. Te aştept jos să te duc înapoi la bar ca

să-ţi poţi lua maşina. Arătă cu un deget spre uşă. Uşa se încuie singură.

El se ridică, şi ea se întrebă cum – chiar şi cu prea multe margarita la bord – îşi putuse imagina că era cu Steve. Steve fusese înalt, dar acest bărbat era mai înalt, cu umeri mai laţi, lăsând impresia unei forţe care aşteaptă să se dezlănţuie.

Ieşi pe uşă păşind ca şi cum totul se potrivea confortabil şi închise uşa.

Zgomotul ferm ce răsună între pereţii goi o făcu să iasă din letargia ei. Se dădu jos din pat, se grăbi prin cameră şi încuie uşa. Apoi se rezemă de uşă, căutând vreun fel de confort în vreme ce tremura incontrolabil. Oh, Doamne, cum putuse să se culce cu un străin?

Steve murise cu aproape şase ani în urmă. În tot acest timp de când îi înmânaseră un steag împachetat, nu avusese nici o întâlnire.

Râse sec. În noaptea trecută, încălcase tradiţia. În loc să se retragă cu un roman de dragoste într-o cadă plină cu bule luxuriante, înconjurată de lumânări parfumate, ea hotărâse să iasă în oraş. Condusese până în Austin şi mersese pe Sixth Street până adunase suficient curaj încât să intre într-un bar. Ce idioată!

Se simţise inconfortabil atât de evident, de nepotrivit. Crezuse că o margarita avea să-i calmeze nervii. O băutură, apoi a doua, a treia, a patra. Până când bărbatul i se alăturase, aparent îşi pierduse toate inhibiţiile. Ce proastă! Ar fi putut descoperi prea târziu că plecase cu un criminal în serie, un maniac sexual, un bărbat care bătea femeile.

Avusese totuşi noroc. Plecase cu un bărbat care o dusese mai sus decât zburase vreodată. Sexul fusese minunat – mai mult decât minunat. Asta era singura amintire pe care o păstra întreagă despre noaptea anterioară.

În mod ironic, sexul minunat doar accentuase sentimentul de vinovăţie. Pentru că, oricât de bun fusese Steve, nu fusese niciodată *atât* de bun. Se simţea ca şi cum îi trăda memoria găsind aşa o bucurie cu corpul unui alt

bărbat. O parte din ea se întreba dacă se agăţase de Steve aşa mult timp pentru că se temea să descopere că ceea ce avuseseră ei existase doar în mintea ei.

Mereu îi fusese greu să lase un alt bărbat să se apropie. Şi totuşi, în seara trecută, fusese incredibil de uşor – şi nu din cauza băuturii, ci datorită bărbatului care se întinsese peste masă şi îşi pusese mâinile peste ale ei. Bărbatul care îi sărutase palma şi mai degrabă cu ochii decât cu vorbele o invitase la el acasă.

Apoi o făcuse să se bucure că plecase cu el.

Şi acum era asaltată de vinovăţie pentru că se simţise bine. Pentru că era mamă şi fiică şi avea responsabilităţi pe care le ignorase în noaptea trecută. Nu-şi pregătise băiatul de culcare. Nu se asigurase că tatăl ei făcea faţă recentei morţi a mamei ei.

Noaptea trecută, fusese egoistă, se gândise doar la ceea ce avea ea nevoie – şi noaptea trecută avusese nevoie de un bărbat. Şi cu siguranţă găsise unul.

Acum, se afla în dormitorul lui, când, de fapt, avea nevoie să fie în al ei. Nu voia să îşi scoată telefonul mobil din geantă şi să vadă câte mesaje vocale sau apeluri pierdute o aşteptau. Îl avertizase pe tatăl ei că plănuia să se întoarcă târziu. Pur şi simplu, nu se aşteptase să stea până la primele ore ale dimineţii. Trebuia să ajungă acasă.

Înfăşurându-şi braţele în jurul corpului, traversă podeaua de lemn spre baie. Era clar că era un bărbat cu gusturi simple. Baia era la fel de neîmpodobită ca dormitorul. Nu avea niciun semn care să arate că servea la altceva decât la scopul primar – niciun potpourri, niciun prosop brodat de mână, niciun săpun sculptat într-o farfurie decorativă. Merse la chiuvetă, privi în oglindă şi îi veni să moară de supărare.

— Oh, Dumnezeule!

Se uita la ea Alice Cooper în cea mai proastă zi a lui.

Rimelul îi era întins în jurul ochilor, ajungând în jos pe obraji, părul era un pic mai mult decât nişte smocuri blonde încurcate ce păreau a aparţine unei creaturi dintr-o carte de Dr. Seuss. Nu era de mirare că el nu fusese în stare să

îşi ia ochii de la chipul ei.

Arăta ca şi cum s-ar fi trezit din morţi. Orice atenţie i-ar fi oferit în noaptea trecută fusese probabil rezultatul unei inimi generoase, pentru că ei îi lipsea cu siguranţă orice urmă de atractivitate în această dimineaţă – şi, din ce ştia ea, îi lipsise şi în noaptea trecută. Clar se minţise singură că arată minunat.

Îşi lăsă capul pe spate, oftă şi se întrebă dacă era o opţiune viabilă să iasă pe fereastră şi să facă autostopul înapoi în oraş, pentru că nu mai voia să dea ochii cu acest tip. Dar nu ştia unde se afla exact sau cât de departe de oraş era.

Singura soluţie de a ajunge acasă o aştepta jos. Şi, după ce o ducea înapoi la furgoneta ei, nu avea să îl mai vadă vreodată. Se mulţumea cu orice consolare pe care o putea găsi.

Trase adânc aer în piept şi îşi adună curajul. Nu avea altă opţiune decât să dea ochii cu el din nou. Putea la fel de bine să o facă în termenii ei.

*

Hunter stătea în camera de zi, cu braţele sprijinite de fereastra care se întindea din podea până în tavan şi care dădea spre lac. Balconul de la dormitorul lui de la etaj oferea o privelişte mai bună, dar momentan dormitorul lui era ocupat. Şi apoi se convinsese singur că faptul că putea vedea copacii la nivelul ochilor făcea priveliştea mai calmă. Iar acum tânjea după calm şi eliberare. Deşi se îndoia serios că unul din cele două lucruri avea să apară în curând.

Îşi spunea în mod repetat că nu făcuse nimic rău, nimic de care să îi fie ruşine. Zărise o femeie atrăgătoare la bar, bând margarita de parcă ar fi fost limonadă într-o după-amiază fierbinte de vară. Se aşezase lângă ea, făcuse conversaţie – dar nu îşi amintea despre ce vorbiseră o invitase la el şi o făcuse să se simtă bine.

Cu toate astea, acţiunile lui îl sâcâiau. Probabil pentru

că ea păruse aşa oripilată când se trezise complet şi-şi dăduse seama că nu se afla unde se aştepta să fie. Ochii ei căprui, cei mai comunicativi pe care îi văzuse vreodată, erau ca nişte neoane care semnalizau fiecare gând care îi trecea prin căpşorul ăla drăgălaş. Era clar că nu îşi înşela des soţul. Dacă ar fi fost un parior, ar fi pariat că noaptea trecută fusese prima dată când făcuse asta.

Dintr-un motiv neînţeles, acest lucru îl mulţumea. Nu voia să se gândească la ea ca fugind din pat în pat cu bărbaţi abia cunoscuţi. Nu îşi amintea să fi avut tresărirea asta de posesivitate. Era cu adevărat enervant.

Se uită la ceas pentru a douăzecea oară în ultimele douăzeci de minute. Dacă îi lua atâta doar când se îmbrăca, ar detesta să stea după ea când făcea mai mult de atât. Pe de altă parte, nu se putea abţine să nu creadă că, în ciuda infidelităţii ei, era o femeie pe care merita să o aştepţi.

Auzind paşi pe scări, privi peste umăr. Făcuse mai mult decât să arunce pe ea fusta roşie vaporoasă şi bluza albă cu dantelă. Şi el îşi dori să nu o fi făcut, pentru că asta îl făcea să îşi dorească să o însoţească înapoi sus pe scări şi să-i ofere o repetiţie a ceea ce se întâmplase în noaptea trecută.

Tot machiajul ei dispăruse, deşi părea să-şi fi dat cu ceva lucios pe buze. Părul ei scurt era mai umflat acum, părând mai moale – precum păpădiile care aşteaptă o pală de vânt care să le sufle petalele. Iar el era extrem de tentat să sufle peste bucle, de-a lungul gâtului, peste umărul ei.

Încă arăta ca şi cum locul ei nu era aici, şi el se întrebă de ce ar fi fost nevoie pentru a o face să îi fie locul la el în casă – o idee care îl enerva pentru că îndrăznise să-i treacă prin minte.

Ridicând dintr-un umăr delicat, ea îşi întoarse uşor capul de parcă ar fi fost jenată.

— Am decis să fac duş până la urmă.

El nu se putu abţine să nu zâmbească. Se gândise că, odată ce se vedea în oglindă, avea să îşi dorească măcar să se spele pe faţă.

— M-am gândit eu.

Ea se apropie, şi era suficient de aproape încât putu vedea că roşise, simţea mirosul săpunului lui aromat pe pielea ei. Şi spera ca mirosul parfumului ei să rămână pe cearşafurile lui.

— De obicei, nu mă machiez aşa strident, zise ea în defensivă, de parcă el o insultase pentru că o văzuse mai puţin aranjată în acea dimineaţă.

Chestia ciudată era că el încă se simţea atras de ea – probabil pentru că transpiraţia şi căldura din noaptea trecută fuseseră de vină pentru murdărie.

— Mă gândeam că nu.

Fusese unul dintre lucrurile care îl făcuseră să îşi dea seama că nu era o clientă obişnuită a barului. Îi amintea de felul cum arătau fetele când intrau în adolescenţă şi începeau să se joace cu tuş de ochi şi fard de pleoape şi toate prafurile tâmpite pe care femeile şi le puneau pe chip pentru a fi atrăgătoare pentru sexul opus.

Acum, că ea era aici, gata să plece, se trezi că detesta ideea de a o duce înapoi la bar, dar nu ştia cum să o ademenească să rămână. Nu avea obiceiul de a dori ca femeile să rămână. Avea destule complicaţii cu profesia lui. Nu avea nevoie de distracţii în viaţa personală.

Cu toate astea, înainte să se gândească la implicaţii, el arătă cu un deget peste umăr.

— Vrei să iei micul dejun înainte să pleci? Fierb nişte ouă.

Buzele i se curbară şi ochii îi străluciră şi îşi dădu seama că era o idee proastă să o tachineze. Zâmbetul ei fusese cel care îl determinase să o invite la el.

— Nu, mulţumesc. Chiar trebuie să ajung acasă.

Da, soţul ei era probabil foarte mânios că ea lipsise toată noaptea. Sau poate el ieşise în oraş şi avea să ajungă acasă în orice moment. Orice abatere de la viaţa ei care îi permisese să aibă libertatea de a ieşi în seara precedentă se apropia, probabil, de final. Ceasul bătuse miezul nopţii, şi el avea sentimentul că ea nu urma să lase un condur de cleştar în urma ei ca el să o poată găsi din nou.

O însoţi afară din casă şi la jeepul lui negru recent

cumpărat. Deschise uşa pasagerului, conştient de faptul că amândoi făceau eforturi suplimentare pentru a nu li se întâlni privirile, pentru a nu se atinge. Era un joc pe care-l juca de nenumărate ori: un străin înainte, un amant în timpul, un străin după – de parcă tot ce experimentaseră prin sex nu era suficient de puternic sau de bun pentru a rămâne şi după. Ca o stea care exploda şi ardea puternic, apoi se pierdea rapid în întuneric.

Relaţia lui neînfrumuseţată cu femeile: mereu se pierdeau în nimic mai mult decât o amintire distantă. Era un fapt din viaţa lui care nu-l deranjase până în această dimineaţă.

Se aşeză pe locul şoferului, porni maşina şi-şi dori să se poată gândi la ceva potrivit de spus acestei femei care stătea lângă el. Orice scuză ar fi sunat nesincer, pentru că aşa ar fi fost. Conştientizarea faptului că ar fi trebuit să îi pară rău nu însemna că îi şi părea rău.

Nici să îi spună că noaptea trecută fusese cea mai reuşită din viaţa lui nu era probabil o idee bună. Fusese mai mult decât felul cum corpurile lor se contopiseră. Simţise o legătură, un echilibru pe care nu şi le putea explica. De parcă făcuseră coregrafia înainte, repetaseră de mii de ori împreună, ştiuseră ritmul şi înţeleseseră nuanţele subtile ale mişcărilor fiecăruia. Nu simţise niciun pic din jena iniţială pe care o simţea de obicei în vreme ce încerca să descopere particularităţile unei femei. Nu putea explica tot ce simţise în noaptea trecută. Senzaţii care treceau dincolo de fizic. Nu zburase niciodată atât de sus, atât de repede, atât de intens, de parcă fiecare aspect al fiinţei lui intrase în joc, participase, îşi spuse că asta se datora doar faptului că stătuse atât de mult fără o femeie în patul lui, dar ştiu din instinct că era mai mult de atât. Era ceva la ea ce nu îşi putea explica. Şi, oricât de mult îşi dorea să o ia la întrebări, să o cunoască mai bine, ştia că, pentru propriul lui bine – şi al ei –, cu cât ştiau mai puţine unul despre celălalt, cu atât avea să le fie mai uşor să uite că noaptea trecută existase.

Conduse în tăcere, descoperind că i se părea ciudat

să se gândească la faptul că avea să îi fie dificil să o lase să plece – de parcă ar fi avut ceva de spus în această situaţie. Era o aventură de o noapte. Viaţa lui era presărată de aşa ceva.

Cu toate astea, nu părea să se poată gândi la ea în acest fel neimportant sau să o plaseze într-o nişă confortabilă care avea să o facă nesemnificativă. Deşi ea îşi trădase soţul şi jurămintele, el simţi că ea merita mai mult respect, mai multă consideraţie.

Cu braţele încrucişate protector peste piept, ea se uita pe geam. El se întrebă dacă ea se gândea la scuze prin care să îşi explice absenţa. Se gândi să îi ofere câteva scenarii. Gândirea rapidă în situaţii periculoase era atuul lui.

Doar că el spera ca ea să nu fie în pericol, spera că soţul ei nu era un bărbat cu un temperament vulcanic. Din păcate, Hunter ştia şi că, dacă el ar fi fost soţul ei şi ar fi descoperit că ea fusese cu un alt bărbat, la dracu', l-ar fi omorât pe nenorocit. Ironia gândului nu îi scăpă, căci el era nenorocitul pe care ar fi trebuit să îl omoare.

Parcă maşina pe locul indicat de ea şi opri lângă singura maşină rămasă. O maşină de familie. Se abţinu să nu înjure cu voce tare. Clar avea copii. El era ultimul lucru de care ea avea nevoie în viaţa ei. Să repete experienţa ieşea clar din discuţie.

Ea îi aruncă rapid o privire.

— Uh, mersi că m-ai adus.

Se întinse să deschidă portiera.

— Uite, începu el. Ea se opri şi privi spre el. El băgă mâna în buzunarul cămăşii şi scoase o bucată de hârtie împăturită pe care o scrisese cât o aşteptase jos. Dacă, din orice motiv, ai nevoie să iei legătura cu mine… Îi întinse hârtia, conştient că oferea prea puţin, prea târziu. Cu toate astea, era mai mult decât oferise cuiva vreodată. Numele meu şi numărul de telefon.

Ea clătină din cap. El îşi flutură mâna în faţa ei.

— Doar dacă e nevoie. Nu se ştie niciodată…

Nu se ştia niciodată dacă soţul urma să-şi dea seama

că ea îi fusese infidelă şi avea să îşi verse nervii pe ea şi să o lase fără adăpost. Nu se ştia niciodată dacă se trezea însărcinată şi îi era imposibil să explice starea ei sau nu ştia sigur cine era tatăl. Nu se ştia niciodată dacă ea avea să mai dorească vreodată să îl vadă – deşi îşi dădea seama că ultima variantă era extrem de improbabilă. Observă că degetele ei tremurau uşor în vreme ce luă hârtia şi nu se putu împiedica să spună:

— Îmi pare rău.

Şi la dracu' dacă nu îşi dădu seama că vorbea serios. Ea ridică privirea şi îi adresă un zâmbet aproape neastâmpărat.

— Încerc să fiu.

De dracu' voise să spună cu asta? Deschise portiera.

— Stai, zise cu vocea severă pe care o folosea ca să dea comenzi oamenilor.

Ea se opri din nou şi privi înapoi spre el.

— Ştiu că nu este treaba mea, dar ce a făcut soţul tău de te-a determinat să mergi într-un bar singură noaptea trecută, apoi să mergi la mine acasă?

O tristeţe profundă se văzu în ochii ei.

— A murit.

Ieşi din jeepul lui, trânti portiera şi fugi la maşina ei înainte ca el să apuce să scoată vreo înjurătură. Coborî din maşină, dar nu mai apucă decât să o privească plecând.

Apoi înjură din nou.

Nici măcar nu îi ştia numele.

Capitolul 3

— Unde naiba ai fost?

— Mamă! Ai ajuns acasă!

Honeybunch şi Lucky chelălăiră, îi adulmecară picioarele şi îşi băgară nasurile sub fusta ei.

Serena abia închisese uşa din spate care dădea în bucătărie când tatăl, fiul şi potăile jumătate beagle,

jumătate orice altceva îi observară sosirea. Zâmbi şi-şi apăsă degetele la ambele tâmple, pentru că durerea de cap ameninţa să revină în forţă, iar mirosul de papară îi agită stomacul, făcându-l să se revolte. Se forţă ca vocea să îi sune veselă, deşi nu se simţea aşa.

— Bună, dragul meu. Bună dimineaţa, tată.

Dădu câinii la o parte cu piciorul şi avansă în bucătărie.

— Nu mă lua cu bună dimineaţa pe mine, zise tatăl ei. Am sunat deja la poliţie, la şeriful de district şi la toate spitalele din zonă…

— Tată.

Ea ridică mâna pentru a-i înăbuşi tirada. Nu avea nevoie să i se facă morală în această dimineaţă, oricât de mult o merita. Se pedepsise singură în mod repetat în drum spre casă, şi el nu putea să-i spună ceva în plus faţă de ce îşi spusese singură de câteva ori şi pe un ton mult mai dur.

Şi apoi nu avea nicio intenţie să vorbească despre noaptea trecută în faţa fiului ei, conştientă că tatăl ei avea să deschidă subiectul şi să ceară să afle ce făcuse. Trecuseră zece ani de când se mutase din casa lui, dar, de fiecare dată când revenea acasă, era copil din nou. O asalta cu întrebări, îi oferea sfaturi pe care ea rareori le aprecia şi îi lăsa impresia că nu pricepea cum se descurca ea pe cont propriu.

Dar se descurca pe cont propriu de ceva vreme deja şi îşi imagina că descurcatul pe cont propriu – şi singură – avea să continue vreme îndelungată. Avea senzaţia că bărbatul cu care îşi petrecuse noaptea trecută nu era genul care să se însoare.

— Sunt femeie în toată firea, îi zise ea, mai dur decât intenţionase, perfect capabilă să am grijă de mine.

De obicei. Avea dubii legate de noaptea trecută, deşi nu păţise nimic, ci doar era obosită.

Traversă bucătăria unde îşi petrecuse atâtea ore vorbind cu mama ei şi simţi din nou junghiul pierderii recente. Poate că nu din cauza singurătăţii copleşitoare simţite din pricina pierderii lui Steve ajunsese într-un final

în bar; poate încerca să îndeplinească ultima cerinţă a mamei ei: „Ieşi, Serena! Nu mai jeli! Eşti prea tânără să nu cauţi un alt bărbat”.

Se întrebă dacă mama sa îi oferise şi tatălui ei un sfat asemănător. Plecase dintre ei de doar două săptămâni, şi deja trei doamne de la biserică se dăduseră la tatăl Serenei, în vârstă de 56 de ani, de parcă ele erau darul lui Dumnezeu pentru bărbaţii văduvi.

Serena îl luă în braţe pe Riker, se aplecă şi îl sărută pe creştet. Mirosea a natură, precum căţeii, a fân şi a praf, amestecate cu lapte cu ciocolată.

— Se pare că bunicul are bine grijă de tine.

Riker îşi înclină chipul pentru a o privi cu ochii lui albaştri care semănau cu ai tatălui său.

— Da, dar am fost îngrijoraţi.

— Am băut cam mult. Nu conduci niciodată când bei prea mult.

— Ştiu, ştiu, mormăi el.

Tatăl celui mai bun prieten al său era şeful poliţiei din micul oraş Hopeful unde ea şi Riker locuiau. La naiba, cel mai bun prieten *al ei* era şeful poliţiei. Asta era o parte din problemă. Oricât de fericită era pentru Jack, fericită că în sfârşit avusese încredere în iubire şi se căsătorise recent, se trezise în mod neaşteptat exact ca după moartea lui Steve. Nu îşi dăduse seama de cât de dependentă devenise de Jack, care îndeplinise rolul de bărbat în viaţa ei.

Având băieţi de aceeaşi vârstă şi Steve fiind un subiect comun pentru ei, ea şi Jack alunecaseră într-o relaţie care semăna mult cu o căsnicie – fiind mereu acolo unul pentru celălalt, îndeplinind acel rol de al doilea părinte* Era dificil să fii părinte singur, să încerci să îndeplineşti toate nevoile unui copil de unul singur, mai ales când societatea este axată pe familiile cu doi părinţi. Uneori, pur şi simplu avea nevoie de cineva care să mai vină cu o părere, iar un bărbat se dovedea util când venea vorba despre creşterea unui băiat.

Dar acum, că Jack îşi dedica mare parte din timp noii lui familii şi mama ei pierduse lupta cu cancerul, Serena se

simţea ca şi cum fundaţia ei se afla în pericol să se dărâme. Mereu se considerase puternică. Acum, simţea o oboseală sufletească profundă, care o lăsa uneori prea extenuată ca să se gândească măcar să se dea jos din pat.

— Aşadar, ce ai făcut? întrebă tatăl ei, pe un ton dezaprobator, aducând-o înapoi în prezent. Noaptea trecută? Dacă erai prea beată ca să conduci?

— Am căutat o cameră şi m-am culcat.

Un adevăr spus cu cuvinte alese cu grijă. Dar nu îşi minţise niciodată tatăl. Nu avea chef să înceapă acum, deşi era incredibil de tentant – însă nu merita efortul necesar pentru a inventa o poveste.

El miji ochii suspicios, aşa cum făcuse în noaptea în care ea îşi pierduse virginitatea în camioneta lui Steve, pe un maldăr de pături care miroseau a fân şi a cai. Tatăl ei nu îi zisese nimic în acea noapte, dar privirea lui fusese mai grăitoare decât orice cuvinte ar fi putut spune. Se simţise de parcă ar fi intrat pe uşă având pe frunte un cerc roşu în care era desenată o virgină tăiată cu o linie. Acum, nu era sigură ce ar trebui să arate desenul tăiat din frunte. Mamă bună? Soţie în doliu? Fiică tristă?

Ce fel de mamă umbla prin baruri şi ajungea în patul unui străin? Ce fel de soţie devotată dezonora memoria soţului ei aşa cum făcuse ea? Era ciudat e se afle aici simţindu-se de parcă îl trădase pe bărbatul care nu mai exista de atâţia ani – când ea simţise atâta vreme că el o trădase murind. Gânduri iraţionale, fiecare dintre ele.

Îl bătu uşor pe Riker pe cap, pe umeri, pe spate; el era ancora ei preţioasă în furtuna vieţii. Se aplecă şi îl sărută din nou pe creştet.

— Îmi pare rău, puiule.

— Pentru ce?

Lacrimile îi înţepară ochii.

— Nu ar fi trebuit să ies aseară. Nu ar fi trebuit să te las singur.

— Nu am fost singur. Am fost cu bunicul.

Îl îmbrăţişă şi mai strâns.

— Ştiu. Dar ar fi trebuit să fiu aici.

— Mamă, mă doare.

Îşi desfăcu braţele şi se dădu înapoi.

— Mi-a fost foarte dor de tine.

La dracu'! Şi asta era o parte din problemă. De fiecare dată când îşi lua ceva timp pentru ea, se simţea vinovată, de parcă era nedreaptă cu Riker, lipsindu-l în mod egoist de prezenţa ei. Era suficient de rău că nu beneficia de prezenţa unui tată. Îi era datoare.

— Mă duc să fac un duş fierbinte, apoi poţi să îmi povesteşti totul despre timpul petrecut cu bunicul. Privi către tatăl ei. Mai târziu, putem lua la mână unele dintre lucrurile mamei.

— Ar trebui să mănânci ceva înainte să urci, mormăi tatăl său.

— Beau mai târziu o ceaşcă de ceai.

Parcurse casa în care încă se simţea mirosul de lămâie al lustrului de mobilă pe care mama ei îl folosise vreme de mai bine de treizeci de ani. Podeaua tare trosnea sub picioarele ei, arătându-şi vârsta.

Serena crescuse pe o suprafaţă de pământ de 800 de hectare dedicată vitelor. De-a lungul anilor, tatăl ei le vânduse dezvoltatorilor de terenuri porţiuni din pământ. Se luau mai mulţi bani pe pământ decât pe vite în zilele astea, şi el înţelesese destul de repede că cei care veneau după el nu aveau niciun interes să devină sclavii nevoilor unei ferme, aşa cum fusese el.

Se târî în sus pe scări spre dormitorul ei, pe lângă pereţii care încă reflectau chipul fetei din liceu, al fetei care se măritase cu Steve în vara când terminase şcoala. Pompoanele erau agăţate de perete. Floarea de la balul de absolvire şi panglicile duble erau prinse de un panou. Perdele decorate pe care ea le cususe la orele de lucru manual împodobeau ferestrele.

Camera asta fusese raiul ei. Mereu putuse să stea pe patul ei, ştiind că, după o vreme, mama ei avea să îi bată la uşă să vadă ce făcea, ştiind că, după doar o privire, mama ei avea să intre şi să o ia în braţe. Cuvintele erau rareori necesare, căci ele comunicau prin iubire. Indiferent de cât

de mare se făcea Serena, ştiuse că mama ei avea să fie mereu acolo pentru ea, alinând-o.

Doar că, acum, mama ei nu mai era.

Ochii i se umplură de lacrimi, înceţoşând totul în jurul ei. Mamei ei i-ar fi putut spune despre greşeala făcută în noaptea trecută. Îşi apăsă mâna peste gură. Mama ei ar fi făcut-o să se simtă mai bine în legătură cu iresponsabilitatea ei, cu decizia proastă pe care o luase, cu comportamentul ei nebunesc. Acum, putea auzi vocea înţeleaptă a mamei ei: „Ai făcut-o. Învaţă din asta şi treci mai departe”.

Ce să înveţe? Că nu se putea opri din a se gândi la bărbatul care stătea lângă pat când ea se trezise în această dimineaţă? Că nu putea să scape de senzaţia de vis în care el o dusese noaptea trecută? Se simţea ca şi cum el o marcase cu gura şi cu mâinile – şi asta era ceva ce până noaptea trecută fusese domeniul exclusiv al lui Steve.

Nu se mai sărutase cu altcineva în afară de Steve, nu se mai culcase cu altcineva în afară de Steve.

Poate părea de modă veche, dar fusese mereu femeia unui singur bărbat, prietena unui singur băiat. Se îndrăgostise de Steve când avea paisprezece ani. Poate că, dacă şi-ar fi lărgit orizonturile când era mai tânără, nu i-ar fi fost aşa dificil să facă asta acum, dar fiecare o ducea pe un teritoriu necunoscut, o îndepărta tot mai mult de Steve şi o scotea din zona de confort.

Se gândise că, mai devreme sau mai târziu, avea să lase pe cineva în viaţa ei – singurătatea era prea apăsătoare ca ea să continue aşa pentru totdeauna dar cu siguranţă nu făcuse primul pas pentru a o lua de la capăt aşa cum se aşteptase ea.

Căută în geantă şi scoase bucata de hârtie pe care i-o dăduse el. Hunter. Era prenumele lui sau numele de familie? O poreclă? Doar pentru o clipă, se gândi să sune la numărul de telefon pe care el i-l dăduse şi să-l întrebe despre numele lui. Dar ce conta cu adevărat? Nu avea să-l mai vadă vreodată.

Îşi luă halatul şi merse pe hol spre baie. Puse hainele

deoparte, porni duşul la maximum şi, imediat ce apa începu să facă abur în spatele perdelei de plastic, se dezbrăcă de haine şi intră sub jetul primitor. Făcuse duş la Hunter, dar pur şi simplu simţea nevoia unui alt duş, care să o cureţe, orice care să îi limpezească mintea, să disperseze ceaţa.

Îşi amintea noaptea anterioară mai clar acum. Fusese ceva în legătură cu ochii lui, ceva protector înnăscut. Se simţise în siguranţă când el se aşezase în faţa ei în separeu. Nu mai simţise că nu avea ce căuta acolo. Crezuse că ar fi trebuit să se simtă stânjenită de apropierea lui. De când murise Steve, nu arătase prea mult interes bărbaţilor – cu excepţia lui Jack, care însă nu reuşise să observe.

Nu că ar fi avut prea multe oportunităţi să cunoască bărbaţi în Hopeful. Oraşul se fălea cu o populaţie de 9.000 de oameni într-o zi bună, când traficul era lejer. Îi plăcea atmosfera de oraş mic din apropiere de Houston. Dar în Austin avea să a fie mereu casa ei, deşi nu locuiau propriu-zis în oraş. În ultima vreme, se tot gândise să se mute înapoi. Acum nu ştia dacă acea mişcare ar fi fost înţeleaptă sau nu.

Riker se plângea deja că îi era dor de prietenii lui şi, deşi îşi spusese că aici era acasă, copiii se adaptau şi că nu putea lua decizii capitale bazate pe viaţa socială a unui copil de 9 ani, se trezise făcând exact asta. Îşi pornise propria afacere, de decoraţiuni interioare pentru case – Window Dressings –, ca să poată fi mereu disponibilă pentru Riker, ca să îşi poată face propriul program, să meargă în excursiile şcolare şi să nu aibă de a face cu un şef dificil când voia să îşi ia câteva zile libere pentru a fi cu fiul ei.

Fiecare decizie luată de la naşterea lui fusese făcută având în minte bunăstarea lui. Până noaptea trecută.

Noaptea trecută, cedase dorinţelor ei, nevoilor ei, dorinţelor ei.

Îşi lipi spatele de peretele cu faianţă şi se cufundă în cadă, îşi prinse strâns genunchii cu mâinile şi lăsă să îi curgă lacrimile.

Oh, Doamne, durea, durea, durea. Singurătatea

împotriva căreia se luptase atât de curajos când Steve murise revenise, precum o bandă de elastic strâmtă ce îi apăsa pe piept, amenințând să o strivească fizic şi emoţional.

— Oh, mamă, îmi este dor de tine, hârâi ea, iar vocea îi răsună în jurul ei.

De ce trebuiau oamenii să moară, la naiba?

Se adaptase într-un final la faptul că Steve nu mai era – nu, nu se adaptase. Acceptase. Acceptase că el nu mai era. Acum, încerca să accepte că nici mama ei nu mai era cu ea.

Se lovi de marginea căzii şi simţi durerea în braţ. La dracu'! Nu fusese pregătită pentru niciuna din ele.

Steve avusese doar 23 de ani, iar mama ei abia împlinise 50. Prea tineri. Mult prea tineri amândoi.

Oh, Doamne, durea. În prima săptămână după moartea mamei ei, fusese amorţită, plimbându-se într-un labirint. Mereu auzise că oamenii suferind cu adevărat de depresie nu se sinucideau. Deveneau aşa letargici, că nu voiau să facă nimic.

Momentele periculoase veneau când începeau să iasă din depresie. Când începeau să aibă chef să facă din nou ceva. Prea des, primul lucru pentru care aveau chef era să se sinucidă şi, fără apăsarea letargiei, chiar făceau asta.

Bănuia că, într-un fel, şi ea reacţionase similar. Fusese amorţită, letargică zile întregi. Şi când, într-un final, începuse să îşi revină, voise să simtă… să simtă orice… să se simtă vie… să se simtă iubită… să nu se mai simtă aşa singură.

Şi cu siguranţă se simţise vie noaptea trecută. Corpul ei susurase cum nu o mai făcuse de ani întregi. Din momentul în care el o atinsese, ea îşi dorise exact ceea ce el îi oferise. Şi fusese aşa bun, atent şi tandru. Noaptea trecută, el fusese exact ceea ce avea ea nevoie.

Începu să tremure în vreme ce apa se răcea, şi nu mai avea lacrimi de vărsat. Se forţă să se ridice, închise duşul, luă un prosop şi începu să se şteargă. Privirea ei căzu pe semnul de muşcătură aflat pe curbura sânului. Îl atinse

uşor. Semăna cu cel pe care-l zărise pe gâtul ei mai devreme, când se uitase prima dată în oglindă în această dimineaţă.

Amintindu-şi asta, picioarele i se înmuiară, şi se aşeză pe marginea căzii. Dacă rămăsese gravidă? Acest gând nu o îngrozea cum ar fi trebuit. Mereu îşi dorise mai mulţi copii. Desigur, mereu plănuise să aibă şi un soţ alături. Simţi o nevoie iraţională de a-l suna pe Hunter, să îi audă vocea.

„Trezeşte-te!” Nu era ca şi cum avea să-l mai revadă. Nu credea că avea să mai calce vreodată în vreun bar; s-ar putea nici să nu mai iasă din casă. Trebuia să înceteze să se mai gândească la el. Se ridică, termină să se usuce, împinse perdeaua duşului la o parte şi ieşi din cadă.

Se simţea ca naiba. Prea multă băutură şi prea multe lacrimi nu mergeau bine împreună. Pleoapele ei erau în pericol de a-i zgâria ochii de fiecare dată când clipea, iar gâtul îi era aspru.

Îmbrăcă halatul şi strânse cordonul. Din obicei ştergea cada, apoi agăţă prosopul la uscat înainte să îl arunce în coşul de rufe. Mama ei îşi făcuse mereu griji legate de mucegai.

Serena se străduia să îi urmeze exemplul. Domnişoara Gospodină Perfectă. Ei bine, cu siguranţă nu se mai simţea perfectă.

Capitolul 4

— Pe asta nu o da.

Serena se uita la rochia verde de seară pe care o scosese din dulap, apoi la tatăl ei, care stătea pe marginea patului acoperit cu o cuvertură. Camera era un echilibru de masculinitate şi feminitate. Mobilă grea de mahon: un pat cu patru picioare, comodă cu oglindă, un birou înalt, noptiere pe care se aflau lămpi cu abajururi cu franjuri. Tapet cu flori galbene, draperii galbene dantelate. Milieurile

decorative croşetate de bunica adunau praful în vârful comodei. Pe fiecare milieu se aflau adunate sticle de parfumuri diferite, oferite lui Mary Barnett de către copiii ei, deschise, dar nefolosite vreodată.

Aici era dovada unei vieţi, cadouri apreciate, amintiri preţuite, un trecut, momente aparte capturate. Un străin dacă intra în camera aceasta ar fi avut idee cine fusese Mary Barnett şi ce fusese important pentru ea.

Asemenea dovezi nu existau în dormitorul bărbatului cu care dormise în noaptea trecută. De fapt, aproape nimic din ce văzuse în camera lui nu îi dezvăluise vreun indiciu despre ce îi plăcea şi ce nu. Casa fusese goală, severă.

Şi, în vreme ce o parte din ea se certa că el probabil se mutase recent în casă, ceva îi spunea că nu era aşa. Că el ducea o viaţă spartană.

Nu credea că majoritatea bărbaţilor se ocupau cu decoraţiunile, dar cu siguranţă acest bărbat prefera ceva, aprecia vreun fel anume de lucrări de artă sau decoraţiuni. Nu văzuse poze, statuete, plante mătăsoase. Nimic în afară de mobilă. Canapeaua şi cele două scaune din camera de zi unde el stătuse admirând lacul limitau sever numărul de oameni pe care el îi putea primi în vizită o dată.

Spre deosebire de această casă, care întâmpinase mereu oamenii. Indiferent de cât de mulţi dintre prietenii ei veneau să o viziteze, mama ei reuşise mereu să găsească un alt scaun pentru a-i aşeza pe toţi. Ceva de ronţăit putea fi mereu găsit pe masă. Frigiderul era mereu plin de băuturi reci.

Bărbatul din această dimineaţă nu putea oferi mai mult decât cafea şi un ou fiert. Aproape că fusese tentată să împartă oul cu el, să petreacă câteva minute în plus în prezenţa lui, să îl cunoască mai bine, ca măcar aşa să aibă ceva amintiri mai degrabă decât o noapte toridă petrecută în braţele lui. Şi amintirile erau cu siguranţă acolo, reîncălzindu-i corpul…

— Rena?

Reveni în prezent şi se trezi ţinând rochia, cu tatăl ei încă stând pe pat.

— Unde erai? o întrebă el.

Uşor lipsită de echilibru, ea zâmbi.

— Mă ştii. Mereu visez cu ochii deschişi. Ridică un pic rochia. Ai zis să o păstrăm, corect?

— Corect. Tatăl ei îşi înclină capul într-o parte de parcă amintirile erau prea apăsătoare. A purtat-o în croaziera aceea tropicală în care am dus-o la aniversarea noastră de douăzeci şi cinci de ani. Am dansat. Oftă uşor. Nu am dansat suficient, ştii?

Ea văzu lacrimile adunându-se în ochii lui înainte ca tatăl ei să privească în altă parte. Ştia că lacrimile îl jenau. Făcea parte dintr-o generaţie care nu ceda în faţa emoţiilor. Prefăcându-se că nu observă ceea ce încerca el să ascundă, ea atârnă rochia de seară pe partea dreaptă a dulapului, unde adunau lucrurile de care încă nu se despărţeau – ceea ce până acum însemna fiecare haină pe care i-o arătase tatălui ei.

Mama ei rareori arunca ceva. Acesta fusese unul dintre motivele pentru care Serena decisese să rămână şi să îşi ajute tatăl să sorteze unele dintre lucrurile mamei ei.

— Că faci asta acum sau mai târziu, bâiguise fratele ei, Kevin, pentru mine nu contează. Nu mă interesează nimic din ele.

Ajuns mare avocat, părea jenat de începuturile umile ale familiei lor. Uneori, Renei îi venea să ia tigaia de fontă a mamei ei şi să-i dea una în cap fratelui ei mai mare.

— Tată, nu trebuie să sortăm ce este în dulap în după-amiaza asta. O să mai stau câteva săptămâni.

— Şi afacerea ta?

Nu era mare cerere de decoratori în Hopeful, aşa că afacerea ei nu era una prosperă, dar se bucura de partea creativă a designului şi îi făcea plăcere să coasă ornamente deosebite pentru ferestre.

— Nu am clienţi care să stea după mine.

— Dar, dacă stai aici, nu poţi face rost de clienţi, sublinie el.

— Tată, ideea unei afaceri proprii este să pot munci când am chef să muncesc. Nu am de gând să devin o

milionară din cusut şi din draperii.

Avea câteva beneficii din partea armatei şi investise banii din asigurarea de viaţă a lui Steve, aşa că, dacă ducea o viaţă cumpătată, nu trebuia să îşi facă griji.

— La cât de mult îţi place să citeşti, mă gândeam că o să deschizi o librărie. Ţi-aş putea împrumuta bani pentru asta.

Ea zâmbi, pentru că tatăl ei mereu îi oferise un împrumut pentru câte ceva.

— Mi-ar face plăcere să deschid o librărie, dar cred că mi-ar afecta libertatea. Este mai dificil să îţi iei timp liber de la o afacere care are ore fixe.

— Te-ai putea muta acasă, să te duci la vreuna dintre şcolile de pe aici şi să faci o facultate. Mereu ai fost inteligentă, Rena.

— Ştiu, tată, dar simt că sunt prea bătrână pentru şcoală acum.

— Jack s-a dus la şcoală. Tu l-ai ajutat, şi el este mai mare decât tine.

Dar ea credea că Jack avusese ceva de dovedit. Iar ea nu avea nimic de dovedit, nimic din ceea ce voia ea să facă nu necesita o diplomă de facultate. Deşi ştia că ar fi avut de câştigat de pe urma învăţatului, voia să facă altceva cu timpul ei.

— Nu vreau să îmi petrec timpul studiind, recunoscu ea.

— Dar îţi plăcea să înveţi…

— Când aveam 17 ani. Îmi plăcea şi să fiu majoretă şi să prezint moda. Dar nu mai vreau să fac niciunul dintre lucrurile astea acum.

— Te-ai schimbat, Rena.

— Toţi ne schimbăm, tată.

Tatăl ei scoase un sunet ce semăna cu un oftat.

— Hai să revenim la lucrurile mamei tale!

Slavă Cerului! Ştia că era un pic cam sensibilă în această după-amiază, dar nu avea chef ca acţiunile şi judecăţile ei să fie chestionate. Se întinse după o altă rochie, o rochie minunată albastră cu o fustă învolburată.

Se gândi să o mute direct în partea dreaptă a dulapului, dar o luă totuşi şi ridică din sprâncene.

— Aia poate fi dată, zise tatăl ei ursuz.

Nu-şi putu ascunde surpriza din voce.

— Serios? Ei bine, asta chiar e o surpriză.

— A purtat chestia aia în ziua când doctorul i-a dat nenorocitul de diagnostic, bombăni el de parcă rochia ar fi fost blestemată, de parcă, dacă mama ei ar fi purtat altceva, ar fi putut primi alt diagnostic.

— Îmi pare rău, tată. Ştiu că totul îţi trezeşte amintiri. Serios, putem face asta altă dată.

— Prefer să terminăm.

— Bine.

Împachetă cu grijă rochia şi o puse în cutia pe care plănuia să o lase la biserică mai târziu.

— Acum, vrei să îmi spui despre tipul care ţi-a făcut semnul ăla pe gât?

Ea se ridică aşa repede, că aproape căzu pe spate.

— Nu neapărat, nu.

Se întoarse şi scoase din dulap o bluză cu volane pe care o ridică astfel încât el să o poată vedea. El încuviinţă brusc din cap. Ea o puse în cutie.

— Este de pe aici?

Ea dădu ochii peste cap.

— Da.

Îi oferi măcar această informaţie în speranţa că avea să fie mulţumit şi avea să treacă mai departe…

— Are şi un nume care să-mi sune cunoscut?

— Probabil că nu.

— De ce nu mi-l zici, şi atunci o să ştim sigur?

Ea oftă şi-şi încovoie umerii.

— Tată…

— Ştiu, ştiu, eşti femeie în toată firea. Dar, dacă nu îmi fac griji pentru tine, atunci trebuie să îmi fac griji pentru mine. Ce am să mă fac fără mama ta?

— Acelaşi lucru pe care l-am făcut eu fără Steve. Iei fiecare zi pe rând.

El îi zâmbi trist.

— Eu şi mama ta... aveam ceva planuri după ce ieşeam eu la pensie. Sunt atât de aproape de pensionare pe cât poate fi un fermier. Mi-am vândut vitele, am vândut loturi din pământ... totul prea târziu. M-am văicărit toată croaziera aia, făcându-mi griji despre nenorocitele alea de vaci. Nu mi-am luat niciodată timp liber. Ea a tot insistat. La a douăzeci şi cincea aniversare. El încuviinţă înţelept. Ar fi trebuit să dansez cu ea mai mult.

Încrucişându-şi braţele peste piept, se sprijini de tocul uşii, stabilind că terminaseră pe ziua aceea. De fiecare dată când încerca să îşi ajute tatăl să facă ordine în lucruri, el aluneca printre amintiri.

— Aproape m-a omorât să îi spun că era în regulă pentru mine ca ea să plece dacă era pregătită să o facă. Să ştii că nu eram. Dar ştiam şi că nu aveam să fiu niciodată, iar ea se chinuia prea mult ca să mai rămână.

Ea traversă camera, se aşeză lângă el pe pat şi îşi îmbrăţişă tatăl.

— Ştiu, tată.

— Ar fi trebuit să dansez mai mult cu ea. O bătu uşor peste mâini cu mâinile lui noduroase şi zbârcite de ani de muncă, dar încă puternice. Cred că Steve ţi-ar fi spus să îi dai drumul.

Ochii i se umplură de lacrimi, pieptul i se strânse. Aici plănuise oare să ajungă cu conversaţia de la bun început? Să îi ofere iertarea pentru ceea ce probabil ghicise că se întâmplase în noaptea trecută?

Mereu îi mărturisise mamei ei, în vreme ce tatăl ei îşi petrecea timpul de după cină în faţa televizorului cu un ziar şi un pahar lângă el. Whisky. Se întrebă acum dacă el fusese mai atent şi mai perceptiv decât bănuise ea.

— Tată.

— Trebuie să dansezi mai mult, Rena. Nu aştepta să ajungi la fel de bătrână ca mine ca să îţi dai seama de asta, pentru că, până atunci, artrita va îngreuna lucrurile.

Un mic hohot de râs evadă, şi ea îl îmbrăţişă strâns.

— Oh, tată, suntem un dezastru, nu?

— Aşa aş zice. Du toate hainele ei la biserică. M-ar

pedepsi că am aşteptat până se demodează ca să fac asta. O ştii pe mama ta. Mereu a dat altora mai mult decât şi-a oferit ei înseşi. Se întinse şi se ridică. Este timpul să îmi găsesc nepotul şi să-l duc la pescuit.

După ce îl privi cum iese din cameră, Rena reveni la ce avea de făcut. Împachetă toate hainele mamei sale, cu excepţia rochiei verzi de seară. Hotărî să o lase atârnată în dulap, ca un memento pentru amândoi că trebuia să danseze mai mult.

Când termină de împachetat, se duse în dormitorul ei, se aşeză pe marginea patului, ridică telefonul şi formă numărul pe care îl ştia pe dinafară. După ce sună de două ori…

— Morgan.

— Bună, Jack.

— Bună, frumoaso.

— Am sunat într-un moment nepotrivit?

— Nu, sunt la birou, completez nişte hârţogărie. Am avut câteva jafuri la magazinul alimentar.

— În Hopeful?

— Da, cred că este un golan care trece pe aici. Dar n-ai sunat să discutăm treburi de poliţie.

— Nu. Voiam doar să aud o voce cunoscută. Ce mai faci?

Hunter îi amintea de Jack în multe feluri: înalt, umeri laţi, ten închis. Dar ochii lui Jack erau de un albastru uimitor.

— Mă bucur de viaţa de soţ.

Ea râse. Se însurase cu Kelley, profesoara lui de engleză din liceu. Aveau o poveste pe care Serena nu o înţelegea pe deplin, dar ştia să recunoască doi oameni îndrăgostiţi când îi vedea.

— Mă bucur să aud asta. Ce mai fac ceilalţi?

— Minunat. Voi cum sunteţi?

— Tata se descurcă destul de bine.

Mereu apreciase că Jack se înţelesese bine cu părinţii ei, că ei îi făcuseră pe el şi pe fiul lui să se simtă bine-veniţi prima dată când îi vizitaseră. O dată chiar îi invitaseră să

petreacă timp în casa de pe plajă a familiei.

— Îi este dor de mama.

— Da, îmi imaginez că îi este. A fost o doamnă tare drăguţă. Dacă pot să…

— Deja ai făcut, Jack, prin faptul că ai participat la înmormântare, că te-ai ocupat de atâtea. A însemnat foarte mult pentru familie.

— Familia ta este importantă pentru mine, Serena. Când vii acasă? Jason nu este obişnuit să facă lucruri fără prietenul lui. Îi este dor de el.

— Nu sunt sigură când ne întoarcem. Şi lui Riker îi e dor de Jason – şi de tine. Cred că mereu te-a privit ca fiind bărbatul din viaţa lui.

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi:

— Deci de ce ai sunat cu adevărat, Serena?

Ea închise ochii. Şi Jack o cunoştea prea bine.

— Am făcut ceva nebunesc azi-noapte. Am ieşit.

— Era şi timpul.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Jack o bătuse la cap să înceapă să iasă. O dată la două weekenduri îl lua pe Riker ca ea să aibă timp pentru ea. Şi ea mereu se ghemuise cu o carte în braţe.

— Mă gândeam eu că o să te bucuri să auzi asta.

— Tu nu pari prea încântată. Nu a mers bine?

— Ei bine, depinde. Am cunoscut pe cineva.

— Foarte bine.

Pentru că era vorba despre Jack şi pentru că împărtăşiseră atâtea, îi putea spune adevărul.

— M-am culcat cu el.

— A fost bine?

— A fost minunat. Râse uimită. Oh, Doamne, Jack, uitasem cât de bine poate fi.

— Îţi spun de ani în şir, Serena, că eşti prea tânără să îţi petreci nopţile singură acasă.

— Ştiu. Doar că n-am făcut niciodată ceva de genul ăsta.

— Te mai vezi cu el?

— Nu ştiu.

— Ce te împiedică?

Ce o împiedica?

— Abia îl cunosc. Mă cam mustră conştiinţa după noaptea trecută.

— Deci ăsta este adevăratul motiv pentru care ai sunat.

— Da. Cu siguranţă nu pot vorbi cu tata despre asta. Am pierdut legătura cu toţi prietenii de pe aici. Tu eşti singurul cu care pot vorbi despre asta.

— Ţi-a plăcut de el?

— Da, mi-a plăcut.

— Atunci, mai ieşi cu el! Ai şi tu un flirt de-o vară.

— Dar, Jack, sunt mamă…

— Eşti femeie, Serena. O femeie tânără, atrăgătoare. Trăieşte puţin!

— Este diferit pentru o femeie faţă de un bărbat, Jack.

— Nu trebuie să fie. Nu în zilele noastre. Du-te şi distrează-te! Meriţi.

— Poate o voi face. Mersi, Jack.

— Pentru ce?

— Că eşti mereu aici.

Închise telefonul şi se întoarse la dulapul din dormitorul părinţilor ei. Îşi trecu degetele peste rochia de seară. Nu era niciodată uşor să împachetezi o viaţă. Cea mai grea parte era să te asiguri că nu îţi împachetezi propria viaţă. Începu să îşi dea seama că se amăgise crezând că ea nu făcuse asta cu propria viaţă, în urmă cu şase ani.

Mereu fusese acolo pentru Riker, pentru Jack şi Jason. Dar când fusese acolo ultima dată pentru ea însăşi?

Noaptea trecută. Noaptea trecută, se simţise ca o *femeie!* Atrăgătoare, dorită.

Apoi, în dimineaţa asta, se purtase exact ca tatăl ei care se îngrijorase din pricina vacilor. Sfinte Dumnezeule! Un bărbat frumos o dusese în patul lui şi, în loc să savureze fiecare clipă când se trezise, ea se simţise vinovată.

Jack şi tatăl ei îi spuneau acelaşi lucru. Ieşi, distrează-te! Dar în viaţa ei avea nevoie de mai mult decât să

danseze. *Voia* mai mult decât să danseze. Voia să se trezească alături de un bărbat. Voia dragoste şi pasiune. Voia să simtă din nou bucuria de a trăi.

Capitolul 5

Stând la bar, Hunter o observă din secunda în care intră pe uşă. Tensiunea din corpul lui se disipă la fel cum se întâmpla când îşi zărea prada de la adăpostul întunericului şi ştia că misiunea lui se apropia de final. Doar că, de data asta, spera că misiunea lui abia începea.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui şi, chiar şi de la distanţă, el observă o anumită nesiguranţă, ea şovăind înainte da a traversa încăperea. În seara asta, nu părea aşa nelalocul ei acolo, probabil pentru că nu încerca aşa tare să pară că se potrivea în peisaj.

Purta o bluză albă simplă, cu nasturii de sus desfăcuţi cât să dezvăluie gâtul şi puţin mai mult. Blugii strâmţi îi evidenţiau silueta zveltă şi picioarele lungi care nu se mai terminau. Legănatul senzual al fundului ei ferm îl hipnotiză până când ea alunecă în separeul unde umbrele formau o boltă de intimitate.

Nu mergea ca o femeie care îşi dădea seama că bărbaţii îi urmăreau mişcările cu viu interes. Era afurisit de atrăgătoare, şi faptul că părea a nu fi conştientă de atractivitatea ei o făcea şi mai atrăgătoare pentru el. Din păcate, atrase atenţia şi altor bărbaţi din încăpere, şi el îşi dădu seama că, dacă nu avea o reacţie imediată la venirea ei, avea să-şi piardă avantajul.

Îi făcu un semn barmanului.

— Încă un whisky şi o margarita cu căpşune. Să fie într-un pahar mare.

Trase adânc aer în piept şi îl dădu afară încet, ştiind că probabil era un prost că se simţea aşa recunoscător cum se simţea pentru că ea apăruse. Nu era genul de bărbat care să lase lucrurile în voia sorţii, dar în seara asta pariase

contra destinului. Dacă ea revenea, el avea să meargă mai departe. Dacă nu revenea, el nu avea să se uite înapoi.

Era recunoscător că nu avea să-i fie pusă la testare hotărârea de a nu mai privi înapoi. Se luptase împotriva tentaţiei de a o căuta toată ziua. Avea abilităţile necesare. Îşi câştiga existenţa localizând diverse lucruri. Se gândise că ar fi putut să îi dea de urmă până la căderea serii. Ea nu ar fi încercat să se ascundă de el, şi asta ar fi simplificat sarcina lui. Dar el nu voise să apeleze la mentalitatea de *vânător*. O dorea, dar numai dacă atracţia era reciprocă. Faptul că ea se întorsese îl făcu să creadă că era.

Ceva din ea atinsese o coardă sensibilă în el, şi ştia că ar fi fost dificil să şi-o scoată din minte. Noaptea trecută fusese o întâmplare. Era clar că ea nu prea mergea prin baruri.

Dar venise. Acum, îi mai rămânea să decidă ce avea să facă mai departe. Când barmanul reveni, Hunter plăti, lăsă un bacşiş generos – în seara asta, se simţea dintr-odată extrem de generos –, luă băuturile şi se îndreptă spre separeu.

Când ajunse acolo, în cazul puţin probabil că nu i-ar fi citit corect intenţia, aşteptă ca ea să îl recunoască şi să îi ofere permisiunea de a i se alătura, ceea ce ea făcu, oferindu-i un zâmbet atractiv care-i strânse stomacul şi îi trezi latura protectoare. Puse margarita în faţa ei şi se lăsă pe bancheta opusă, când, de fapt, nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să se aşeze lângă ea, să îşi petreacă un braţ în jurul ei şi să o întâmpine cu un sărut.

În seara asta, era machiată mai puţin strident. Părul ei blond scurt părea mai moale, cu bucle blânde prin care un bărbat îşi putea petrece degetele fără să îşi facă griji că le putea strica, pentru că era clar că locul lor era oriunde se întâmpla să fie., în seara precedentă, îl atrăseseră ochii lui, dar în seara asta prefera tot pachetul.

— Nu ştiu de ce mă aflu aici, zise ea blând, cu privirea trecând de la el la paharul pe care el îl aşezase în faţa ei.

Sprijinindu-şi antebraţele pe masă, el se apropie mai mult.

— Eu ştiu de ce mă aflu aici. Speram să apari.

Ea ridică din umeri.

— Şi iată-mă aici!

— Şi iată-te aici!

Ea se concentră pe sorbitul din margarita, la fel cum se concentrase în această dimineaţă pe sorbitul cafelei, de parcă avea nevoie de timp să se gândească la ceea ce voia să spună.

— Vii deseori aici? întrebă ea.

— Seara trecută a fost prima oară.

Fusese prima oară în mai multe feluri decât voia el să analizeze. Nu avusese niciodată dificultăţi în a uita de o femeie. Într-o singură noapte, ea reuşise să îi între aşa mult pe sub piele, încât el ştia că orice moment în plus în compania ei avea să fie o mare greşeală – şi iată-l aici, tentându-se singur.

— Şi pentru mine, zise ea.

Încuviinţând din cap, el bău din whisky-ul lui sec.

— Ţi-ai dat seama de asta seară trecută, nu-i aşa?

— Da, zise el punându-şi paharul jos.

— Ce m-a trădat?

El îşi frecă maxilarul. Se bărbierise în această seară. Se tunsese în această după-amiază. În seara asta, se părea că rolurile se inversaseră. Dacă seara trecută ea fusese cea care voia să atragă atenţia cuiva, în seara asta, el se dichisise cu speranţa de a câştiga atenţia ei.

— În mare parte, ochii.

— Din cauza fardului de ochi şi a rimelului…

El clătină din cap.

— Pentru că păreai speriată.

— Încă sunt.

— Şi eu.

Ochii ei se măriră de parcă era surprinsă de confesiunea lui. Lui îi era greu să creadă că îşi dezvăluise adevăratele sentimente. Petrecuse aşa mulţi ani prefăcându-se a fi ceea ce nu era, că uneori uita cine era.

— De ce eşti speriat? întrebă ea blând.

— Nu am multe de oferit, şi tu îmi pari genul de

femeie care are nevoie de un bărbat care are multe de oferit.

— Îţi este teamă că vei fi rănit?

— Mai degrabă, îmi este teamă să nu te rănesc. Nu prea mă pricep la relaţii.

— Eşti incapabil să-ţi asumi responsabilitatea unei relaţii? Sau nu vrei?

— Cred că un pic din amândouă.

— Deci eşti aici doar ca să repeţi noaptea trecută?

El îşi dori ca asta să fie tot ce căuta. Cu siguranţă, l-ar fi ajutat să nu-şi complice viaţa. Evită să îi răspundă la întrebare aruncând o altă întrebare:

— Dar tu?

— Nu ştiu ce caut.

Dând pe gât băutura, el hotărî că ar fi fost cel mai bine să se ridice şi să plece înainte să îşi dea seama că, indiferent de ce căuta ea, nu el era acela. Făcuse lucruri cu care ştia că ea nu ar fi fost niciodată de acord. Viaţa ei era una normală, de care ea se bucura pentru că bărbaţii ca el făceau lucruri despre care nu vorbea nimeni.

Dar nu avea de gând să plece. Ea îi stârnea curiozitatea – o femeie care îl interesa dincolo de pat.

— Şi dacă nu m-ai fi zărit când ai intrat? întrebă el.

— Aş fi plecat, zise ea bătând cu degetele în pahar. Părea jenată de acea confesiune. Deci se pare că ştiu ce căutam. Te căutam pe tine. Ceea ce pare un pic ciudat. Nici măcar nu ştiu dacă Hunter este prenumele tău sau numele de familie.

— Prenumele. Al tău care este?

— Serena.

Serena. Îi plăcea.

— Ţi se potriveşte.

— Părinţii mei ar fi bucuroşi să ştie că eşti de acord.

Îi plăcea felul în care ea îl provoca, nota de căldură din vocea ei când îşi menţionase părinţii. Lui nu-i păsase niciodată dacă era cineva de acord cu el sau nu.

— Conduci o maşină de familie. Presupun că ai copii.

Îi zâmbi cu atâta tandreţe, că acest lucru îi cauză o

durere în piept.

— Am un băiat. Riker. Are nouă ani.

El îşi arcui o sprânceană.

— Riker? Ce nume deosebit!

— Tatăl lui a fost obsedat de serialul Star *Trek.*

Puse aşa multă duioşie în cuvântul „obsedat” că nu încăpea îndoială că-l iubise nespus pe acel bărbat, că încă îl iubea. Era o cale pe care el nu voia să se aventureze, să descopere povestea ei cu un alt bărbat, să ştie că împărtăşise cu soţul ei ceva ce probabil nu avea să împărtăşească niciodată cu Hunter.

Era sigur că vreun psihiatru ar fi categorisit aversiunea lui drept vreun fel de negare, de incapacitate de a face faţă… Cine naiba ştia sau cui îi păsa? Simţea ce simţea. Asta era tot.

Nu avea nevoie să analizeze, să pună etichete sau să disece. Era probabil motivul pentru care evita oamenii. Nu voia să se uite careva în ochii lui şi să vadă ce om întunecat devenise.

O privi cum îşi bea margarita, între ei lăsându-se tăcerea, ochii ei devenind fermecători; el îşi dădu seama că retrăia momentele petrecute alături de soţul ei. La naiba, nu îi plăcea de el şi nici măcar nu îl cunoscuse. Nici nu ar fi vrut.

— Câţiva metri mai jos este un ring de dans. Te interesează? întrebă el.

Ea se opri brusc din băut, şi un hohot de râs pluti către el. Sunetul dulce l-ar fi atras şi l-ar fi ţinut captiv dacă nu s-ar fi străduit din greu să nu se simtă ofensat că ea râdea de el.

— O glumă personală? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

— Într-un fel. Mai degrabă, potrivirea perfectă. Discutam cu tata în după-amiaza asta, şi el mi-a zis că ar trebui să dansez mai mult. Şi acum, tu sugerezi să dansăm. Clătină uşor din cap, zâmbind frumos. Pare mâna destinului sau ceva de genul ăsta. Nu ştiu. Destinul, cred. Ăsta este parţial motivul pentru care am revenit în seara asta. Unele

dintre lucrurile pe care el le-a zis.

— Locuieşti în Austin?

— La o fermă în afara oraşului Austin, spre San Marcos.

— Eşti o fată de la ţară, atunci?

— Cam da. În copilărie, în Austin abia începea să se adune lumea. Cu greu am recunoscut oraşul când am venit acasă. Oraşul s-a schimbat mult.

Totul se opri în el în vreme ce analiza ce spusese ea şi ce nu spusese.

— Nu locuieşti aici.

— Nu, locuiesc în Hopeful. Este un orăşel lângă Houston. Nu a auzit multă lume de el. Îşi plimbă degetele de-a lungul paharului, ştergând condensul de parcă trebuia să îşi adune gândurile înainte de a se uita în ochii lui. Mama a murit în urmă cu vreo două săptămâni. Am hotărât să rămân o vreme şi să îl ajut pe tata să se adapteze, să se aşeze. Sunt aici pentru câteva săptămâni.

Tocmai îi aruncase o plasă de siguranţă. Puteau continua să se vadă fără să îşi facă griji că ea s-ar aştepta la mai mult decât putea el să ofere. Se putea implica mai mult, dar după un timp scurt, relaţia – un cuvânt pe care nu îşi amintea să-l fi folosit în legătură cu femeile – lor avea să se termine în mod firesc. Ea avea să meargă la ea acasă, în orăşelul ei, să revină la viaţa de acolo, şi el avea să revină la ceea ce trebuia să facă.

Se linişti. Aveau să intre în această treabă fără a se aştepta la ceva permanent. El crezuse că poate urma să se mai poată bucura de o noapte cu ea, dar acum se părea că puteau să aibă mai multe. Ştia deja că voia mai multe.

Nu îl făcea să se simtă ciudat din cauză că avea abilităţile sociale ale unui cadavru. Nu făcea presiuni şi nu cerea. Şi era incredibilă în pat. Data viitoare totuşi, era hotărât să o facă să îşi dea seama că el era cel care o făcea să ţipe, nu soţul ei decedat.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, zise el.

Cuvintele răsunară brutal, şi el era sigur că nu putea alina din tristeţea ei.

— Apreciez asta. Noaptea trecută, am uitat de tristeţe pentru o vreme.

— Poate reuşim să facem să se mai întâmple asta. Se întinse peste masă, îi luă mâna şi îşi împreună degetele cu ale ei. Vrei să vedem care-i atmosfera în clubul din josul străzii?

Ea îi oferi un zâmbet pe care el începea să îl descifreze ca fiind de mulţumire. Radia de bucurie, dar într-un fel tandru, într-un fel care îl făcea să se simtă ca şi cum făcea ceva ce ei îi plăcea cu adevărat.

— Dă-mi un minut să termin băutura!

El încuviinţă din cap, fiind cât pe ce să spună că îi dădea orice voia ea. Dar replica ar fi fost prea răsuflată şi nu pe deplin adevărată. Avea puţine de oferit şi pentru o perioadă scurtă. Era programat să plece într-o misiune peste câteva săptămâni. În ciuda abilităţilor lui şi a precauţiei, exista mereu riscul să nu revină. Ultimul lucru de care avea ea nevoie era să sufere o altă pierdere.

Dar avea să îi ofere ceea ce putea cât erau împreună şi avea să se asigure că, la despărţire, ea nu urma să aibă regrete. Amândoi intrau în asta ştiind că nu avea să dureze; era o relaţie pe termen scurt. Şi asta făcea din ea ceva cu care el se putea descurca. Rănise destui oameni; cu siguranţă, nu avea în plan să o adauge şi pe ea pe lista lui.

*

Fără aburii alcoolului care să îi întunece simţurile, Serena înţelegea acum de ce plecase cu el în seara precedentă. Ochii lui. De culoarea ciocolatei, adânci, îi aminteau de caramelul cremos cu care îşi făcea pofta de fiecare dată când mergea în vacanţă şi dădea de un magazin cu dulciuri. Dar mai specială decât bogăţia ochilor lui era intensitatea cu care el o privea. De parcă nu mai exista nimeni în încăpere, de parcă ea era singura care conta în viaţa lui.

Nu prea stătea la taifas despre nimicuri. Dar ea avea sentimentul că îl putea face să se deschidă dacă lucra la

asta. Doar că nu era sigură cât de mult voia să ştie. Cu cât ştia mai multe despre el, cu atât el avea să devină mai important. El locuia aici; ea locuia la patru ore distanţă. Nu ar fi fost la aşa mare distanţă, dar văzuse ce înseamnă o relaţie la distanţă când Steve fusese trimis peste mări. Despărţirea aproape că o omorâse, dar era cum se spune: „Ce nu te omoară te face mai puternic.”

Iar ea devenise mai puternică. Învăţase să ia decizii de una singură, decizii care îi afectau pe toţi trei. Învăţase să se încreadă în propria judecată, să fie independentă, învăţase lecţii de care nici nu ştiuse că trebuiau învăţate.

Şi încă învăţa, dacă era să judece după ultimele două zile. Cu siguranţă nu se aşteptase ca ea să caute un bărbat pentru o a doua noapte. Dar acest bărbat o intriga cum nu o mai făcuse nimeni înainte. Nici măcar Jack – deşi, pentru o vreme, crezuse că se îndrăgosteşte de el.

Dar vocea lui Jack nu o făcea să simtă fiori pe şira spinării. Atingerea lui nu o făcea să simtă vârtejuri de căldură, nu îi cauza o durere care cerea atenţie. În vreme ce tot ce îl privea pe bărbatul care stătea în faţa ei o ţintuia.

Era destul de sigură că Hunter o aşteptase – de parcă o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea. O parte din ea se simţea încurajată de acţiunile ei şi o parte din ea îşi dorea pur şi simplu să îl cunoască mai bine, ca să nu se simtă vinovată că se culcase cu un străin.

Trase tare din pai, sorbind margarita, înăbuşindu-şi o înjurătură în vreme ce rămase blocată. Nu voia să se îmbete în seara asta, dar se gândi că nu era nimic rău să fie un pic mai relaxată. Nu era sigură spre ce se îndrepta cu acest bărbat. Ştia doar că era recunoscătoare că revenise aici şi chiar mai recunoscătoare că el era acum cu ea.

Ştia aşa puţine despre el, şi totuşi simţea că ştia aşa multe. Riduri adânci îşi făcuseră loc pe un chip aspru, riduri despre care ea credea că fuseseră modelate şi de elementele naturii – vânt, ploaie, soare. Cu un ten foarte bronzat, lăsa impresia unui bărbat a cărui ocupaţie îl ţinea mult timp în aer liber. Era sigură că nu lucra într-un birou.

Îşi aminti de mâna lui aspră pe pielea ei; putea simţi textura brută a degetelor lui încă împreunate cu ale ei. Putea simţi strânsoarea moderată din degetele lui, o putea vedea în lăţimea umerilor lui. Cămaşa lui bleumarin i se potrivea ca o a doua piele. Nu era niciun gram de grăsime pe nicăieri.

Se gândi să înceapă un mic joc de douăzeci de întrebări, dar i se păru cam târziu pentru asta, şi nu era dispusă să admită că se culcase cu un bărbat despre care ştia aşa puţine. Şi apoi avea sentimentul că el nu ar fi agreat spiritul jocului, ar fi oferit răspunsuri seci, care în timp ar fi putut să o enerveze. Mai bine lăsa ca relaţia lor să evolueze firesc. Avea să împărtăşească el cu ea ceea ce voia, când era pregătit. Şi ea avea să facă la fel.

Cu siguranţă, nu venise aici în căutarea unei aventuri de-o vară, dar avea sentimentul că se îndrepta spre una. Un sentiment de anticipare o copleşea, făcând-o să se întrebe cum avea să se desfăşoare noaptea. Noaptea trecută fusese ceva tare nefiresc pentru ea. Dar iată că era din nou aici, tentându-l şi tentându-se.

Cel puţin, credea că îl tenta. Rareori îşi lua ochii de la ea şi avea clar privirea unui bărbat mulţumit de ceea ce avea în faţa sa. Şi ei cu siguranţă îi plăcea ce vedea. El emana încredere. Aşa cum observase de dimineaţă, el era confortabil în mediul lui şi cu el însuşi. Îşi dori să ajungă şi ea la acelaşi nivel de mulţumire. Nu îi era deloc confortabil să se afle în acel bar.

— M-am căsătorit imediat cum am terminat liceul. Nu ştia de ce simţise nevoia să spună asta. Am făcut copilul înainte să am 18 ani. N-am avut timp să joc rolul de fată singură. Nu prea ştiu cum se face.

— M-ai fi putut păcăli.

— Nu, nu te-am păcălit. Nici măcar un pic.

El ridică din umeri.

— Fii tu însăţi!

Să fie ea însăşi însemna să se cufunde într-o cadă cu o carte bună. Voia mai mult de atât. Dar acum voia un bărbat bun, voia să exploreze posibilităţile. Şi apoi nu îşi

putea imagina că Hunter ar fi fost mulţumit cu tot ce avea ea de oferit, când ea însăşi devenise dintr-odată nemulţumită de ceea ce avea.

— Nu mă explic prea bine.

El o strânse mai puternic de mână, apropiindu-se, privind-o serios.

— Uite ce e, Serena, nu am nicio aşteptare pentru seara asta. Dacă se repetă noaptea trecută, minunat. Sunt în regulă şi dacă nu. Îmi place să fiu cu tine.

Îi plăcea vocea lui – un ton de bariton care ţesea în jurul silabelor confort.

— Ai gusturi simple.

El zâmbi, un zâmbet devastator de frumos.

— Acum cum pot eu să răspund la această afirmaţie fără să te ofensez?

Ea se ruşină, dându-şi seama cum sunase ceea ce spusese, o femeie disperată care avea nevoie să fie îmbărbătată.

— Nu caut complimente. Cred că încerc să mă redefinesc. Mă văd ca o văduvă, o mamă… niciuna din aceste faţete nu este deosebit de atractivă…

— La naiba, femeie, înseamnă că nu ai o oglindă.

Răspunsul lui rapid o uimi. Era atrăgătoare?

Nu se gândise niciodată la ea ca fiind aşa. Începuse să se vadă ca o mamă stresată care alerga de la cercetaşi la antrenamentele de fotbal şi apoi la responsabilităţile legate de şcoală. Era o femeie de afaceri care se concentra pe a-şi vinde produsele şi care nu se gândise niciodată la a se vinde pe ea însăşi. Dar, acum, se afla aici, stând cu un bărbat despre care credea că ar fi putut alege orice femeie din bar – şi totuşi, o aşteptase pe ea. Zâmbi flatată mai mult decât fusese de ani întregi.

— Mulţumesc. Cred.

Zâmbetul lui dispăru.

— Tu chiar nu îţi dai seama de cât de atrăgătoare eşti, nu-i aşa?

— A trecut ceva vreme de când m-am simţit aşa, recunoscu ea.

Cu ochii în ochii ei, el îi ridică mâna şi îi sărută degetele.

— Crede-mă. Eu le aleg pe cele mai frumoase.

— Mi-ai spus asta aseară?

— Nu îmi amintesc prea bine despre ce am discutat aseară. Dar probabil am spus ceva de genul: „Te dor ochii? Pentru că mă omori cu privirea”.

Ea clătină din cap, râzând.

— Nu, n-ai fi folosit replica asta de agăţat răsuflată.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţă din cap, neştiind de ce era aşa sigură, în minte îi reveniră imagini din seara trecută ca un colaj de momente speciale.

— M-ai întrebat dacă mă simt singură, dacă am nevoie de companie. Am ţinut singurătatea sub frâu atât de mult, dar aseară m-a prins din urmă. Însă tu m-ai făcut să zâmbesc, şi nu zâmbisem de mult timp.

— Nu doar asta am făcut.

Zâmbetul lui era delicat, ochii calzi, vocea… satisfăcută, dar nu arogantă. Era mândru de ceea ce realizase – nu că ea îi găsea vreo vină când ea fusese cea care avusese parte de atenţiile lui.

Nu, nu o făcuse doar să zâmbească. O făcuse să se zvârcolească de plăcere, să ţipe de extaz. Îşi dorea să se simtă la fel de confortabil cu ceea ce se întâmplase între ei în noaptea precedentă cum se simţea el.

— Nu, nu ai făcut doar asta, recunoscu ea.

El îi sărută degetele din nou.

— A fost ceva reciproc.

— Că te-am făcut să zâmbeşti?

— Totul. El încuviinţă rapid din cap. Termină-ţi băutura! Sunt gata să ating şi altceva în afară de mâna ta, şi ringul de dans ar trebui să ne ofere ocazia asta.

Iar ea era gata să fie atinsă. Dădu paharul aproape gol la o parte şi speră ca zâmbetul pe care i-l adresă să fie seducător.

— Atunci, hai să mergem!

El se ridică şi îi luă mâna, ajutând-o să se ridice; fără

să îi dea drumul, o ghidă prin barul aglomerat. Deschise uşa şi o conduse afară.

Aerul sufocant al nopţii îi învălui. Vara nu era pe sfârşite aici. Mereu crezuse că Austinul era un oraş umed, până se mutase mai aproape de coasta statului Texas. Acum, i se părea plăcută umiditatea din Austin.

Intrară în club, ţinându-se încă de mâini. Nu se aşteptase la asta de la el. Dar apoi trebui să recunoască faptul că nu îl cunoştea suficient de bine încât să ştie la ce să se aştepte de la el. Nu era nici măcar sigură la ce să se aştepte de la seara asta. Aşa cum sugerase el, poate o repetare a nopţii precedente. Câteva băuturi şi apoi fuga la el acasă.

Deşi, sinceră să fie, nu ştia dacă putea să aibă o aventură de o noapte două nopţi la rând. În ciuda încurajărilor din partea lui Jack cum că putea face exact asta.

În vreme ce îşi făceau loc prin mulţime, îndreptându-se spre ringul de dans, unde muzica nu lăsa timp de prea multe discuţii, se întrebă dacă şi el avea nevoie de mai mult, de mai mult decât de nişte mâini înfometate şi corpuri care se zvârcolesc. Dacă din viaţa lui lipsea mai mult decât o femeie, aşa cum din viaţa ei lipsea mai mult decât un bărbat.

Tânjea după conversaţii liniştite, după încredere, după speranţele şi visurile destăinuite celuilalt. Nu avea pe nimeni cu care să împărtăşească visurile ei. Oricât de mult ţinuse Jack la ea, el avea propria viaţă, propria familie, propriile visuri.

Când ea şi Hunter ajunseră într-un loc gol pe ringul de dans, el o luă în braţe, ţinând-o aproape. Nu se deranjă să se poarte ca şi cum trupurile lor nu se cunoşteau intim – chiar dacă inimile şi sufletele lor încă erau străine. Se bucură şi ea de ocazia de a nu se purta fără prefăcătorie. Îşi petrecu mâinile în jurul gâtului lui, lipindu-şi obrazul de umărul lui, ascultând bătaia puternică a inimii lui răsunându-i din piept. Hotărî că îi plăcea faptul că el era onest atât cu trupul lui, cât şi cu cuvintele.

Probabil simţise asta şi în noaptea anterioară. Mâinile lui se potriveau bine pe spatele ei mic, una din ele punând stăpânire pe fundul ei. Ştiu instinctiv că nu era genul de bărbat care să şoptească promisiuni deşarte. Iar ea avea nevoie de asta, dorea asta. La fel de mult cum dorea forţa fizică emanată de el. Se simţea de parcă ar fi fost înfăşurată într-un cocon de intimitate.

Îşi aminti că reuşise să îi stârnească aceleaşi senzaţii când se apropiase de masa ei, în seara trecută.

— Ai nevoie de companie? o întrebase el.

Şi, fiind o fată spirituală de oraş, ea doar încuviinţase din cap. Zâmbetul lui fusese cald, sincer şi o atrăsese. Ochii lui închişi la culoare o captivaseră. Când vorbise, vocea lui joasă rezonase în ea. Felul cum se mişca trăda putere, dar ea nu se simţise niciun moment ameninţată.

Simţise atracţie: fierbinte, arzătoare, imediată. Era ceva dincolo de trăsăturile lui frumoase, de corpul lui minunat. Era felul cum el o făcea să se simtă.

— Ce caută o fată drăguţă ca tine într-un loc ca ăsta? o întrebase el la un moment dat.

— Încearcă să nu fie drăguţă, mărturisise ea.

El râsese, un sunet jos care sporise intimitatea dintre ei şi trezise dorinţa în ea.

— Te pot ajuta cu asta, promisese el.

Iar ea îşi dorise ca el să se ţină de promisiune. O făcea să se simtă atrăgătoare şi dorită, şi prin asta el devenise irezistibil. Un bărbat care o dorea când ea nu se mai simţise dorită de mult timp.

Datorită atenţiei lui se simţise dintr-odată din nou tânără, fără griji. Voia să îşi exploreze sexualitatea, să îl exploreze pe el. Voia să îşi plimbe degetele peste linia muşchilor vizibili pe sub cămaşa lui. Voia să îşi apese buzele peste ale lui, să îl guste. Atracţia fizică nu putea fi negată, dar era mai mult de atât.

Acelaşi lucru i-l oferea şi în seara asta. Timp. Timp să testeze apele. Timp să se acomodeze cu călătoria pe care corpurile lor voiau să o facă. Timp să permită inimii ei să intre în joc – sau să se protejeze dacă era nevoie.

Dar ea îşi proteja inima de şase ani. Era obosită de amorţeală, sătulă să se uite la un bărbat şi să nu îndrăznească să vadă potenţialul a ceea ce ar putea împărtăşi.

Prin privirea lui pătrunzătoare, prin atingerile lui senzuale, prin incursiunile lui încete, Hunter reuşea să trezească la viaţă tot ce murise odată cu Steve – visele unei fete tinere cu toate posibilităţile pe care viaţa le avea de oferit. Devenise bătrână într-o clipită. Îşi îngropase feminitatea. Întreaga ei fiinţă se concentrase asupra fiului ei.

Şi, într-o singură noapte, Hunter reuşise să trezească tot ce dormea de aşa mult timp. Şi, mai important, când era cu el, îşi dădea seama că îşi negase propriile nevoi pentru prea mult timp. Le lăsase deoparte, pretinzând că nu existau.

Vina iraţională îi înţepă conştiinţa. Steve nu mai era. Trecuse de mult momentul când ar fi trebuit să încerce să meargă înainte. Dar mersul înainte durea, pentru că însemna să îl lase pe el în urmă. Menţinea amintirea lui vie pentru fiul lui, şi, făcând asta, îl menţinuse viu şi pentru ea. Fiul ei îşi continuase viaţa multă vreme fără tatăl lui, bazându-se pe ea să joace rolul ambilor părinţi. Dar ea era obosită să fie singură, obosită să îl considere pe Jack bărbatul din viaţa ei. Avea nevoie de un bărbat adevărat, cu carne caldă, sânge fierbinte, sărutări pasionale.

— Eşti bine?

Vocea groasă a lui Hunter se auzi lângă urechea ei, în vreme ce mâinile lui se mişcau reconfortant pe spatele ei, trăgând-o mai aproape când era aproape imposibil ca ei să fie mai aproape decât dacă se dezbrăcau.

Îşi înclină capul pe spate, se uită în ochii lui întunecaţi şi făcu un efort să zâmbească, pentru că nu dorea să dezvăluie direcţia neliniştitoare a gândurilor ei.

— Da, doar că a trecut mult timp de când am dansat ultima dată. Steve nu era un dansator prea bun.

Spusese ceva greşit. O simţise imediat. O încordare subită a muşchilor de sub degetele ei, o distanţare între ei

care nu avea nimic de-a face cu apropierea fizică. Se gândi la cât de mult ar deranja-o să îl audă spunând dintr-odată: „Da, nici Louise nu era sau nici Margaret, nici Mary”, dacă el ar fi vorbit despre orice altă femeie din viaţa lui. Iar ea îşi dori cu disperare să se fi oprit la zâmbet sau să îşi fi folosit gura ca să-l sărute în loc să vorbească.

— Îmi pare rău, bolborosi ea. Nu mă gândesc la…

— Nu îţi face griji.

Cuprinzându-i ceafa cu o palmă, Hunter îi ghidă chipul în culcuşul confortabil oferit de umărul lui. Îi plăcea acolo, cum îi plăcea şi să se afle între braţele lui liniştitoare. Voia să lase în urmă fantomele şi trecutul în vreme ce melodia lentă se revărsa în jurul lor. Versurile vorbeau despre un bărbat care îşi dăduse seama prea târziu că nu îşi apreciase femeia – abia după ce ea se îndrăgostise de un alt bărbat. Ea ar fi putut să îşi scrie propriile versuri despre o femeie care îşi pierduse şansa a dragoste pentru că nu reuşise să recunoască la timp ce avea exact în faţa ei – un bărbat care o făcea să se simtă atrăgătoare, care o făcea să se simtă femeie.

Jack nu ar fi privit-o niciodată cu dorinţă. Nu fuseseră niciodată mai mult decât prieteni.

Hunter avea stofă de amant. Dar avea să dorească el mai mult de atât? Se putea ea implica în ceva cu un bărbat care nu voia să se implice? Se afla în dezavantaj pentru că nu cunoscuse decât un singur bărbat în viaţa ei. Nu experimentase niciodată respingerea – cu excepţia celei venite din partea lui Jack. Şi respingerea lui nu fusese o lovitură pentru inima ei, ci mai degrabă o dezamăgire.

Când melodia se termină, Hunter o trase într-o parte, cu o mână fermă şi posesivă pe talia ei, şi o conduse la o masă goală aflată lângă ringul de dans. Trase un scaun pentru ea şi, după ce ea se aşeză, îşi coborî capul lângă al ei în mod intim, şoptind de parcă îi spunea un secret:

— Revin imediat cu băuturile.

Ea îl privi cum se îndepărtează. Când mulţimea îl înghiţi, îşi îndreptă atenţia spre ringul de dans, unde alte cupluri încă dansau. Trecuse mult timp de când se gândise

la ea ca fiind parte dintr-un cuplu, de când primise atenţia deplină a unui bărbat. Uitase cât de mult îi plăcea. Deschisul uşilor, trasul unui scaun, aducerea băuturilor. Micile lucruri care vorbeau despre a fi împreună. În vreme ce privirea ei aluneca peste ceilalţi bărbaţi, îşi dădu seama că niciunul nu îi trezea interesul cum o făcea Hunter şi descoperi că singurătatea se târa înapoi. Abia aştepta ca el să revină. O umbră trecu prin faţa ei, şi ea privi în acea direcţie – dându-şi seama că oferise un zâmbet primitor un pic prea devreme.

Bărbatul era înalt, dar probabil nu atât de înalt cum îl făcuse pălăria să pară. Deşi era drăguţ, nu o atrăgea. Îşi aminti cum, atunci când îl privise prima dată pe Hunter în noaptea trecută, se simţise imediat intrigată.

— Bună, scumpo, ce caută o domniţă aşa drăguţă ca tine singură când se aude muzica?

Cuvintele lui ieşiră cam nedesluşite, ceea ce o făcu să se simtă inconfortabil. Era obişnuită cu locurile de joacă aglomerate şi cu parcurile de distracţii, dar nu cu atenţia nedorită primită într-o club de noapte. Dintr-odată, îşi dori cu disperare ca Hunter să revină. Privi peste umăr.

— Hei, scumpo, vorbesc cu tine!

El îi prinse braţul cu mâna. Ea se smuci şi se eliberă.

— Nu sunt singură, zise ea.

El râse strâmb.

— Două scaune, unul gol. Asta înseamnă că momentan eşti singură. Hai şi dansează cu mine!

Se aplecă ca să o prindă din nou, dar ea ridică mâna să-l îndepărteze.

— Îmi pare rău, dar nu sunt interesată.

— De unde ştii dacă nu ai încercat? Haide, fii drăguţă şi hai să ne distrăm!

— Doamna nu este interesată.

În voce răsuna autoritatea. Două pahare apărură pe masă înainte ca ea să îşi dea seama că Hunter revenise. El îşi înclină corpul în aşa fel încât celălalt bărbat fu obligat să se uite pe după el pentru a o vedea.

— Asta este între mine şi ea, zise bărbatul.

— Poate că aşa era, acum este între tine şi mine.

— Eu vreau doar să dansez.

— Dacă nu îţi vezi de treabă, vei avea parte doar de necazuri.

Zâmbind, celălalt bărbat ridică mâinile împăciuitor.

— Bine. Bine. Cu siguranţă, nu vreau necazuri.

Se întoarse, şi apoi pumnul lui zbură înapoi spre… înainte ca Serena să apuce să îl avertizeze, Hunter îl lipise deja pe individ de peretele din spatele mesei. Acesta avea braţul răsucit la spate şi ridicat aşa sus, că ea crezu că poate îi sărise din încheietură. Nu mai văzuse vreodată pe cineva mişcându-se aşa repede şi cu aşa forţă şi control cum se mişcase Hunter.

Nu putea auzi ce îi spunea, dar ochii bărbatului erau bulbucaţi, şi el încuviinţa din cap. Hunter făcu un pas înapoi, şi individul îşi ridică pălăria de pe cap. Părea mult mai scund fără ea.

— Scuzele mele, doamnă. Nu am vrut să vă jignesc. Să aveţi o seară plăcută, da?

Se îndepărtă, şi Hunter se aşeză pe scaunul lui.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, zise el.

Ei nu îi părea rău. Nu îi plăcuse să fie hărţuită de acel bărbat, dar trebuia să admită că era impresionată de cum reacţionase Hunter. În această dimineaţă, el îi dăduse senzaţia unei forţe înlănţuite. Era clar că Hunter ştia nu doar cum să se apere, ci şi cum să o apere pe ea. Fusese un afrodiziac să îl vadă în acţiune. Se întinse peste masă şi îşi puse mâinile peste ale lui.

— Pentru genul ăsta de situaţii mi-a fost teamă noaptea trecută când eram singură. Ce i-ai spus?

— În mare, nu pot repeta în faţa unei doamne.

— Dă-mi un indiciu.

— Că în juma de secundă poate să audă cum îi pocneşte un os.

— Ai fi făcut-o.

El clătină din cap.

— Probabil că nu. De obicei, în cazul beţivilor sunt suficiente ameninţările.

— Dar ai fi *putut* să o faci.

— Desigur. El îşi întoarse mâna, îi prinse degetele şi desenă un cerc pe pielea ei cu degetul lui mare. Dar nu mi-ar fi plăcut să o fac.

— Cu ce te ocupi? întrebă ea.

— Acum, sunt între slujbe.

O spusese ezitant, fără ruşine sau disconfort, dar ea îşi dădu seama că nu putea fi uşor pentru un bărbat afectat de mersul prost al economiei. Oricât de încrezător eşti în tine însuţi, să pierzi un loc de muncă trebuie să fie o lovitură pentru orgoliul unui bărbat. Ea îi strânse mâna ca să-l aline.

— Îmi pare rău. Nenorocita asta de economie! Îmi tot spun că se va îmbunătăţi, dar ştiu atât de mulţi oameni care au fost daţi afară. Dacă te pot ajuta cu ceva…

El îi duse degetele la buze.

— Nu trebuie să îţi faci griji, bucură-te de băutură şi dansează din nou cu mine!

Ea îi zâmbi.

— Pare un plan bun.

Deşi credea că s-ar bucura mai mult să danseze cu el decât să îşi bea margarita. Amestecă în pahar cu paiul.

— Spune-mi despre fiul tău, zise el.

Ea îşi ridică privirea spre ochii lui şi văzu în ei un interes autentic.

— El este subiectul meu preferat.

— Mi-am dat seama de asta mai devreme.

— Pari bun la a descifra lucrurile.

— Mă pricep să citesc limbajul corporal.

Era modest. Aflase noaptea trecută că era extrem de bun la a comunica cu corpul lui.

— Oamenii comunică mai mult cu expresiile de pe chipurile lor decât cu vorbele, adăugă el. Faţa ţi s-a luminat mai devreme când l-ai menţionat pe Riker.

— Este mândria şi bucuria mea. Este un băiat bun, dar vrea să crească mare prea repede.

— Toată lumea vrea să crească mare prea repede.

— Tu voiai?

El încuviinţă încet din cap.

— M-am înrolat în armată când aveam 17 ani. Mă consideram un dur. Am descoperit că nu ştiam ce însemna să fii dur.

— Cu siguranţă, ai fost dur mai devreme – cu cowboy-ul acela.

— Nu suport bătăuşii. Cu atât mai puţin bătăuşii beţi.

Ea simţi că era ceva acolo, ceva ce el nu spunea.

— Erai copilul slab de care se luau ceilalţi?

— În anumite feluri, într-un anumit moment al vieţii noastre, toţi suntem copilul slab de care se iau ceilalţi.

— Chiar crezi asta?

— Desigur. Şi, în acel moment, toţi luăm o hotărâre: putem deveni şi noi un bătăuş sau putem să îl înfruntăm sau să îl invităm să mai dea o dată.

— Pare o metaforă pentru viaţă.

El ridică din umeri şi zâmbi larg la ea.

— Încep să filosofez prosteşte când beau.

— Nu prosteşte.

Zâmbetul lui dispăru. Îşi propti coatele pe masă, se aplecă spre ea şi îşi plimbă degetele de-a lungul braţului ei. Ea simţi pe piele fiori calzi.

— Tu te relaxezi când bei, zise el.

Ea încuviinţă din cap.

— Nu vreau să mă relaxez aşa mult în seara asta.

— Mă pricep la asta.

Oh, era mai mult decât priceput.

— Te-am făcut să râzi noaptea trecută, zise ea.

— Îmi place o femeie care mă face să râd. Ochii i se întunecară. De tine îmi place în mod deosebit. Mâna lui o prinse pe a ei. Haide să dansăm!

O duse din nou pe ring pentru încă un dans lent, în care abia se mişcară. Ea nu era sigură că dansau realmente. Pur şi simplu, stăteau lipiţi unul de celălalt.

Iar ea adora felul cum el o ţinea, felul cum corpul ei se potrivea cu al lui, de parcă fiecare adâncitură şi curbă pe care o avea fusese făcută cu gândul la el.

Când muzica deveni mai alertă, se retraseră la masă,

comandară mai multe băuturi şi se bucurară unul de prezenţa celuilalt, de parcă fiecare din ei era recunoscător că măcar în seara asta niciunul nu era singur. Când muzica deveni iar lentă, reveniră pe ringul de dans.

Când luminile invadară clubul, semnalizând apropierea orei închiderii, se îndreptară spre parcare.

— Unde ai parcat? întrebă el.

— Aici. Ultimul rând.

Rămăsese singurul loc liber când ajunsese ea. Un loc întunecat, unde nici măcar luminile străzii nu ajungeau. Dar, lipită de el, cu braţul lui în jurul taliei, nu simţea nicio teamă. Ştia că era în siguranţă, protejată.

Venise aici cu speranţa de a-l vedea din nou, de a fi cu el din nou. El nu se grăbise să ajungă cu ea acasă aşa cum crezuse ea, ci îi oferise o seară de dans lent şi nu aşa multe băuturi.

Dar, când se opri lângă maşină, fu asaltată dintr-odată de incertitudini. Nu ştia ce avea de făcut, devenise dintr-odată nesigură. Pur şi simplu, îl urma? Îi spunea că avea să-l urmeze? Dacă el hotăra că nu o voia în seara asta?

Întorcându-se, ridică privirea, în umbra nopţii.

— Ei bine…

El îi cuprinse chipul între mâinile lui, mâini pe care ea şi le amintea prea bine, şi gura lui cobori peste a ei. Căldura fu instantanee, scânteile erau la fel de strălucitoare precum cele de la artificiile de 4 Iulie. Limba lui se strecură în gura ei în vreme ce degetele lui mari masau colţurile. Genunchii ei tremurători deveniră mai slabi, şi ea se întrebă unde avea să găsească forţa să apese pe pedalele maşinii. Corpul i se înfierbântă în vreme ce senzaţiile se învârteau în ea.

El îşi termină sărutul la fel de abrupt cum îl începuse, răsuflarea lui aspră răsunând în jurul ei, fruntea lui apăsând peste a ei.

— Vrei să mergi cu maşina mea sau mă urmezi?

— Te urmez?

Capitolul 6

Serena fu mai atentă la traseu, încercând să memoreze un drum care era destul de drept.

El o coti pe un drum de ţară care şerpuia printre copaci spre casa mare din buşteni de care ea îşi amintea. Îşi anunţase tatăl – după ce îl băgase pe Riker în pat – că era posibil să întârzie din nou şi să nu stea să o aştepte. Şi nici să îşi facă griji.

Hunter lăsase lumina de pe verandă aprinsă. Opri jeepul, şi ea parcă în spatele lui. Pentru puţin timp, se întrebă dacă ar mai fi trebuit să bea o margarita. Nu era nici pe departe la fel de beată ca în noaptea trecută, nici la fel de relaxată cum fusese în noaptea trecută.

Îşi luă geanta şi deschise uşa, nefiind surprinsă să îl găsească stând şi aşteptând-o. Voia să fie sofisticată, dar dintr-odată se simţi ca o fată de la ţară crescută cu predici metodiste.

El îşi petrecu braţul în jurul ei, lipind-o de el.

— Eşti bine?

Vru să râdă isteric, dar nu o făcu.

— De ce te pricepi aşa bine să mă citeşti?

— Eşti uşor de citit. Dacă nu este asta ceea ce îţi doreşti…

— Ba da, se grăbi ea să îl asigure.

— Bine.

Ei i se păru că aude uşurare în tonul lui, o absenţă a asprimii în vocea asta pe care învăţase să o asocieze cu el. Merseră împreună spre casă, urcară scările. El îi dădu drumul când descuie uşa şi o deschise.

Nu se auzi niciun sistem de alarmă care să trebuiască oprit. Ea avu sentimentul că el nici nu avea nevoie de asta, că se putea proteja de orice problemă. Înăuntru, nu lăsase nicio lumină aprinsă, dar lumina lunii şi cea de pe verandă se revărsau prin ferestrele goale. În strălucirea slabă a

ambelor lumini, ea putu distinge umbrele şi formele în vreme ce păşi înăuntru. Auzi cum se închide uşa şi îşi dădu seama că era recunoscătoare pentru întuneric. Pe întuneric, putea fi femeia care nu era în lumină.

Se întoarse cu faţa spre el şi se trezi înlănţuită în îmbrăţişarea lui, cu gura fierbinte şi înfometată şi mâinile la fel. Lăsă să îi cadă geanta pe podea şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui, lipindu-şi corpul de al lui. Când îşi dădu pantofii jos, deveni mai scundă cu vreo trei centimetri, dar asta nu îl făcu să piardă contactul cu ea. Mormăitul lui vibra între ei.

Începu să o sărute, gura lui alunecând lacom de-a lungul gâtului ei în vreme ce îi scotea cămaşa din blugi.

— Să nu îmi laşi urme, murmură ea.

— Poftim?

— Pe gât.

Limba lui înlocui buzele, lingând, liniştind şi afundându-se în decolteul cămăşii ei. Apoi îi descheie că maşa la fel de nerăbdător cum ea o descheia pe a lui. Ambele cămăşi căzură pe podea în vreme ce ei ajunseră la scări. El se opri o clipă, dându-i o bretea de sutien jos de pe umăr, buzele lui urmând curba umărului ei şi apoi marginea dantelată a sutienului, respiraţia lui caldă răsfrângându-se pe pielea ei, trimiţând fiori de-a lungul şirei spinării ei, lăsând umezeală pe pielea ei. Îşi apropie gura de sfârcul ei, cu limba răsucindu-se peste dantelă, şi ea se gândi că nu se putea simţi mai erotic dacă el i-ar fi atins, de fapt, pielea.

Senzaţia era divină, ispititoare. Scoase un mic ţipăt şi se întrebă cât aveau să o mai susţină picioarele. El îşi plimbă degetele de-a lungul dantelei şi o dădu în jos până când nimic nu îi mai reţinu gura din suptul cărnii, în vreme ce mâinile lui căutau închizătoarea. Apoi sutienul dispăru.

El se lăsă în jos, îşi petrecu un braţ pe sub genunchii ei, o ridică şi o duse în sus pe scări, nerăbdarea fiind evidentă din modul cum muşchii umerilor i se încordau sub degetele ei.

În loc să o pună pe pat, cum se aşteptase ea, el o lăsă

lângă pat, în picioare, în vreme ce el îngenunche în faţa ei. Îi desfăcu blugii şi îi trase jos. Apoi gura lui era pe chiloţii ei de dantelă cum fusese pe sutien, aţâţând, sugând, limba lui mângâia, promiţând să meargă mai adânc. O conduse spre pat, îi depărtă picioarele mai mult…

— Nu pot să fac asta, zise ea dintr-odată, strângându-şi genunchii.

El rămase nemişcat, respiraţia lui aspră răsunând între ei şi mâinile lui, care se aflau pe exteriorul coapselor ei, tremurând – spre surprinderea ei.

— Uite, dacă devin prea insistent…

— Nu, nu despre asta e vorba.

Prea insistent? Deja se culcase cu el, pentru numele lui Dumnezeu. Cum ar fi putut fi mai insistent de atât? Simţindu-se ca o proastă, îşi încrucişă braţele peste piept.

— Îmi pare rău. Nu pot să fac asta.

Se ridică şi trebui să se sprijine cu o mână de umărul lui ca să nu cadă – se ridicase prea brusc, pierzându-şi echilibrul.

— Trebuie să plec acasă.

El o prinse de mână, oprindu-i retragerea, şi, pentru prima dată, frica puse stăpânire pe ea.

— Te-am luat prea repede? întrebă el.

Se vedeau doar silueta şi umbre, dar auzi sinceritatea din vocea lui – alături de uimire. Se simţi jenată, ruşinată, jignită. Încercase să se convingă că între ei era ceva special, dar rămâneau prea multe incertitudini.

— Nu este vorba despre tine, zise ea încet. Eu sunt… Nu îi venea să creadă că folosea acest argument. Nu pot să fac genul ăsta de sex fără obligaţii. Am crezut că sunt în stare. După azi-noapte… dar nu pot. Ştiu că probabil noaptea trecută nu ţi-am lăsat impresia asta, dar sunt cam de modă veche. Nici măcar nu îţi ştiu tot numele.

— Fletcher. Hunter Fletcher. Al tău care este?

Lumina lunii dezvălui tristeţe în zâmbetul lui strâmb, ceea ce aproape o făcu să plângă; absurditatea întrebării lui spori tentaţia. Ea crezuse că el era cel care păstra distanţa, fără să împărtăşească, dar, de fapt, şi ea făcuse la

fel.

— Serena Hamilton.

O studie de parcă ar fi trebuit să îi ştie numele. Cu un oftat, se ridică şi se aşeză pe marginea patului. Încă nu îi dăduse drumul la mână, dar ea simţi cum tensiunea din el se diminua, ca şi cum el accepta că ceea ce împărtăşiseră noaptea trecută nu avea să se petreacă şi în noaptea asta.

— Crezi că ai putea doar să te întinzi în pat şi să mă laşi să te ţin? întrebă el. Doar câteva minute?

Era o cerere aşa simplă, spusă atât de onest.

— Îţi vei ţine blugii pe tine? întrebă ea.

El chicoti.

— Da.

— Ştiu că mă crezi o nebună…

— Nu, de fapt, sunt surprins.

— Nu eşti.

— Sunt surprins că ai venit cu mine acasă.

— Nu ar fi trebuit.

— Dar mă bucur că ai făcut-o. Se întinse pe pat şi se dădu mai în spate. Vino aici!

Ea se gândi să se ducă jos să îşi recupereze cămaşa…

— Vrei să îţi dau o cămaşă din dulapul meu? întrebă el.

— De unde ştii mereu ce gândesc?

— Ţi-am spus, eşti uşor de citit.

— Dar este întuneric.

— Petrec mult timp în întuneric, încercând să analizez lucrurile. Vino aici!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu are importanţă. Vino aici, o îndemnă el.

Ea se aşeză pe pat şi se întoarse cu faţa spre el, cu braţele peste piept în încercarea de a evita să fie prea intimi. Fu surprinsă şi recunoscătoare că el nu puse imediat un braţ pe ea. După ce răsuflă uşurată, se simţi obligată să îi spună:

— Eşti doar al doilea bărbat cu care am făcut vreodată sex.

Întinzându-se, el îşi trecu degetele prin părul ei.

— Eu am pierdut numărul femeilor cu care m-am culcat.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine sau mai puţin ieftină.

Îl auzi cum înghite.

— Eşti prima pe care am invitat-o din nou.

Îi trecură trei lucruri prin minte: că se simţea specială, că îi părea rău pentru el şi că poate nu era cel mai sănătos bărbat, judecând după promiscuitatea lui.

— Noaptea trecută – încercă ea să îşi amintească – ai folosit prezervativ.

— Da. Poţi să stai liniştită. Nu am nici o boală. Sunt atent cu ce femei îmi petrec timpul.

— Nu prea atent dacă le întâlneşti doar o dată.

Ea îi văzu zâmbetul în lumina lunii şi îi trecu prin minte că poate era un lucru bun totuşi că nu avea draperii în cameră.

— Nu eşti geloasă, nu? întrebă el.

— Sigur că nu.

Geloasă nu era cuvântul potrivit. Era dezamăgită. Nu voia să se gândească la faptul că, dacă ea nu ar fi apărut în seara asta, el s-ar fi mulţumit cu altcineva – sau că, în orice noapte, el s-ar *mulţumi* cu ea.

— Ai fost vreodată căsătorit? îl întrebă ea.

— Nu.

— Logodit?

— Nu.

— În vreo relaţie serioasă…

— Nu. Mai ai şaptesprezece.

— Poftim?

— Credeam că jucăm douăzeci de întrebări. Chiar ai irosit primele trei întrebări. Din moment ce am recunoscut că eşti singura pe care am invitat-o înapoi, cele trei întrebări pe care le-ai pus au fost inutile.

— Nu credeam că ai vorbit cu adevărat serios când ai zis…

— Dar am vorbit.

O sărută pe frunte, pe nas, pe bărbie.

— De ce nu eşti supărat că m-am oprit după ce am ajuns aşa departe? Majoritatea bărbaţilor ar lua asta drept o provocare…

— Majoritatea bărbaţilor nu au petrecut noaptea trecută cu tine.

— Adică?

— Mi-am dat seama prea târziu că poate nu ar fi trebuit să petrec noaptea trecută cu tine. Din moment ce ai fost dispusă să revii aici în seara asta, speram să mă fi înşelat. Dar mă bucur că nu.

— Nu mi-am imaginat că un bărbat se bucură când nu face sex.

— N-am zis că mă bucur că nu fac sex. Mă bucur pur şi simplu că nu m-am înşelat în privinţa ta. Te vreau, zise el încet, dar, data viitoare, nu vreau să existe fantome în patul ăsta cu noi. Noaptea trecută, nu am ştiut că nu eşti cu mine până când ai strigat numele altui bărbat. Nu sunt sigur că în seara asta eşti sută la sută cu mine. Asta doare.

Ea simţi un ghem în stomac, iar inima îi ajunse în gât. Nu îşi dăduse seama că îl strigase pe Steve. Fusese nedrept faţă de acest bărbat. Ce incredibil că acum era cu ea.

— Vreau să fiu.

— Dar nu eşti.

— Nu sută la sută, într-adevăr. Îşi înclină faţa spre el. Nu este totuşi din cauza lui Steve. Este mai degrabă pentru că abia te cunosc. Şi totuşi, mă simt teribil de atrasă de tine.

El îşi plimbă degetele de-a lungul gâtului ei.

— Asta e valabil şi în cazul meu.

— Te pricepi la vorbe, zise ea cu voce provocatoare.

El râse, un sunet jos care zgudui uşor patul. Îi întoarse mâna până când palma ei se afla pe pieptul lui în loc de al ei, şi ea simţi cum râsul trecea prin el. Senzaţia o umplu de bucurie. Nu credea că el râdea des, dar îi plăcea cum se auzea.

— Nu prea mă pricep la vorbe, zise el, dar cuvintele mele sunt mereu oneste.

— Deci ce facem cu atracţia asta? întrebă ea.

— Acum, probabil te îmbraci şi te duc acasă.

— Nu trebuie să mă duci, am venit cu maşina, îi reaminti ea.

— Ştiu, dar te voi urmări să mă asigur că ajungi bine.

Îi plăcu faptul că el era dispus să vadă că ea ajunge în siguranţă acasă. El se îndepărtă de ea.

— Vrei să îţi aduc hainele? o întrebă.

— Nu, le aduc eu.

— Poţi să aprinzi lumina.

— Nu, mulţumesc.

— Cobor în câteva minute, zise el de parcă înţelesese că ea voia să se îmbrace în intimitate.

Ea îşi găsi sutienul atârnând de balustradă, cămaşa pe podea. În vreme ce îşi lua pe ea cămaşa şi îşi îndesa sutienul în buzunarul de la blugi, merse la fereastră. Printre copaci, se putea vedea lumina lunii reflectându-se în lac. Nu ar fi trebuit să vină aici în noaptea asta, şi totuşi se bucura că venise.

Îl cunoştea pe Hunter puţin mai bine şi reafirmase că sexul nu era ceva superficial pentru ea – chiar dacă în noaptea precedentă aşa fusese. De ce fusese atât de uşor să se îndrăgostească la 14 ani? Gândindu-se mai bine, la 14 ani totul era mai uşor – cu excepţia matematicii.

Îţi încrucişă braţele peste piept. Acum, analiza fiecare decizie, vedea care erau consecinţele posibile şi se temea să nu facă alegerea greşită. Unde era partea amuzantă în asta?

Se întoarse când auzi zgomotul paşilor. El alesese să ia o altă cămaşă în loc să aştepte să o recupereze pe cea care rămăsese pe jos lângă a ei, pe care ea o împachetase şi o aşezase pe canapea.

— Nu este prea târziu să te răzgândeşti, zise el arătând iute cu capul spre scări. Legat de rămas.

Era tentant. *El* era tentant. Dar să rămână era o soluţie pe termen scurt la problema ei pe termen lung.

Veni spre el, se ridică pe vârfuri, îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi îşi afundă degetele în părul lui, apoi îl sărută – adânc, cu totul. Cu doar un gram de pasiune. Nu

voia să îl seducă, dar nici nu voia ca el să creadă că nu era recunoscătoare pentru seara pe care i-o oferise. Se lăsă mai pe spate şi îşi plimbă degetele de-a lungul chipului lui.

— Mulţumesc pentru seara asta. Dar este mai bine dacă nu stau.

El îşi ţinu promisiunea şi o urmări până acasă. Spre surprinderea ei, coborî din jeep şi o conduse până la treptele verandei, de parcă avuseseră o întâlnire plănuită.

Rămaseră sub lumina verandei pe care tatăl ei o lăsase aprinsă, şi ei i se păru ciudat că asta era cea mai stânjenitoare parte a serii. Se întrebă cum avea să o termine. Cu o mângâiere, cu un sărut…

— Noapte bună, zise el într-un final.

Începu să se îndepărteze.

— Hunter?

El se opri şi privi înapoi peste umăr.

— Pescuieşti? întrebă ea repede, înainte să rămână fără curaj.

— Poftim?

— Tatăl meu are un lac în care are peşte. Acum, că ştii drumul, mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să vii mâine aici, să facem un picnic, să pescuim…

— La ce oră?

— La prânz?

Se întoarse la ea şi îi dădu un sărut mistuitor care îi topi inima, ceea ce o făcu să aibă îndoieli în legătură cu decizia de a nu petrece noaptea cu el.

Dar adevărul era că, chiar şi atunci când sărutul lui o lăsa fără aer, nu îi putea şterpeli gândurile, şi ea ştia că avea nevoie de mai mult decât de sărutări, avea nevoie de o şansă ca relaţia să crească. El se dădu mai în spate, îi frecă buzele umede şi umflate şi zise încet:

— Pe mâine!

Apoi dispăru în întuneric, de parcă nu ar fi fost niciodată acolo.

Capitolul 7

În jurul lui reverberă sunetul împuşcăturilor neaşteptate. Aerul răsuna de ţipetele delirante ale oamenilor şi, chiar şi în întuneric, putea să vadă clar chipul – mereu acelaşi chip ascuns sub un strat de murdărie, ochii clar vizibili, în vreme ce soldatul încerca să pară curajos, chiar dacă ştia că moartea se apropia.

Un nou foc de armă îl făcu pe Hunter să sară direct din pat; corpul lui era lac de transpiraţie, iar cearşafurile umede se adunaseră în jurul taliei. Respirând greu, încercă să îşi calmeze inima care îi bătea nebuneşte.

Nori grei de furtună împiedicau lumina lunii şi a stelelor îndepărtate să intre pe ferestre. Ce se spunea despre un bărbat şi fobiile lui când el nu putea dormi în întuneric deplin? Poate că deja o făcuse de prea multe ori.

Nu avea nimic de care să se teamă în întuneric. Ca bărbat, ştia asta. Copil fiind, fusese îngrozit de întunericul care îl înconjura de fiecare dată când tatăl lui îl arunca în dulap şi închidea uşa – de parcă era obosit să aibă de-a face cu propriul copil. Nu-l vedea, nu trebuia să se gândească la el. De fiecare dată când tatăl său era lovit de una dintre crizele lui, cel mai apropiat dulap era de ajuns: cel de pe hol, cel din dormitorul lui Hunter, cel din dormitorul părinţilor lui. Ultimul era cel mai rău, din cauza zgomotelor pe care le auzea: pumnul tatălui său lovind în mama lui, ţipetele ei, arcurile care scârţâiau. Iar el nu putea face nimic pentru a-şi opri tatăl din a o mai răni pe mama lui.

Dar zgomotul nu fusese niciodată la fel de rău precum liniştea. Într-o noapte, sosise pe neaşteptate. Ţipetele mamei lui pur şi simplu încetaseră. Liniştea stranie îl îngrozise. Şi apoi îşi auzise tatăl plângând.

În noaptea aceea, poliţistul deschisese uşa de la dulap. Abia când Hunter fusese mai mare înţelesese adevărul: părinţii lui erau dependenţi de droguri, dealeri de droguri. Şi, într-un acces de furie provocat de droguri, tatăl lui o omorâse pe mama lui.

Hunter trecuse de la un asistent social la altul. Până împlinise 17 ani. Atunci, se înrolase în armată. Fusese un bun soldat, urmase ordinele. Apoi îl recrutaseră cei de la CIA.

Misiunile lui erau variate. Din cauza tenului mai închis la culoare, era deseori trimis să se infiltreze în celulele teroriste. Aduna ce informaţii putea. Uneori, el şi membrii echipei lui erau trimişi să neutralizeze o ameninţare – în orice mod posibil. Sub adăpostul întunericului, în vreme ce majoritatea oamenilor dormeau, ei se strecurau înăuntru, îşi îndeplineau misiunea, apoi se strecurau afară. Nu erau cap de afiş prin ziare. Nu dădeau niciodată interviuri. Despre existenţa lor se şoptise, dar nu fusese confirmată niciodată până când războiul tot mai accentuat împotriva terorismului nu forţase CIA-ul să admită că reconstruise o reţea paramilitară de spioni.

Hunter se considera mai degrabă soldat decât spion.

Îşi desfăcu uşor cearşaful din jurul picioarelor, îl aruncă înapoi, se ridică din pat şi merse la fereastră. Se vedeau fulgere. Trăsnetul care urmă îi aminti de visul lui; probabil trăsnetul era responsabil de coşmarul care revenea după atâtea luni în care stătuse ascuns. O misiune eşuată care avusese ca rezultat capturarea lui. Şi el nu o putea uita.

Îşi ridică braţele şi le sprijini de tocul ferestrei, cu capul plecat, bărbia în piept şi fiecare respiraţie răsunând zgomotos în jurul lui. Nu ar fi trebuit să o aducă pe femeia aceea acasă, dar, făcând asta, dorise să se îngroape atât de adânc în ea, încât să uite partea neplăcută a profesiei lui. Partea despre care nu vorbea nimeni.

Serena Hamilton. Şi ea fusese responsabilă de eliberarea coşmarurilor. Îi spusese numele ei, şi, făcând asta, eliberase demonii.

Îşi spusese că era doar o coincidenţă. Ţipase după Steve în focul pasiunii. Numele ei de familie era Hamilton. Întâlnise cândva un Steve Hamilton. Un copil care acceptase o muncă de bărbat. Nu că Hunter era cu mult mai mare.

— Ai fost vreodată în Austin, omule?

— Nu.

— Am crescut în apropiere. Este un adevărat paradis. Obişnuiam să lucrez la barul ăsta. Cea mai bună margarita. Tare mi-ar prinde bine una acum.

Misiunea de a-l salva pe Bursucul – numele de cod al lui Hunter datorită abilităţii lui de a-şi croi drum în fortăreţele inamicului – se îndrepta rapid către sud. El fusese capturat în urmă cu zece zile, misiunea lui fiind compromisă când un alt agent vânduse informaţii unui guvern străin. Cei care-l capturaseră pe Hunter nu fuseseră blânzi. Se aşteptase să moară în celula întunecată, chiar se rugase să moară – şi nu era genul de bărbat care să se roage.

Fusese ordonată, în schimb, o misiune de salvare. Oamenii nu ştiau nimic despre el cu excepţia numelui de cod. Reuşiseră cumva să îl scoată din celulă, dar nu părea că vreunul dintre ei avea să iasă din complex.

Coincidenţă. Soţul ei nu putea fi acel Hamilton, tânărul membru care fusese împuşcat, bărbatul lăsat să aibă grijă de Hunter pentru că acesta era prea slăbit după calvarul îndurat ca să fie de ajutor în recunoaştere în vreme ce restul cercetau rapid pentru a găsi o cale de evadare.

— Buzunar… chibrituri, scrâşnise omul.

Hunter găsise o cutie cu chibrituri. Hamilton strânsese mâna peste ea şi şoptise:

— Paradis.

Abia zile bune mai târziu, Hunter descoperise cutia de chibrituri în propriul buzunar. Erau de la Paradise Lounge. Nu lipsea niciun chibrit. Nu reuşise să îşi dea seama de ce erau aşa importante pentru acel tânăr. Doar dacă nu cumva avea legătură cu data scrisă într-o inimă pe interiorul capacului.

Trecuseră şase ani de la acea noapte îngrozitoare. Era prea mult timp ca Serena să fie încă în doliu, să ţipe numele soţului ei când era în pat cu altul. Poate că numele erau aceleaşi. Dar bărbaţii nu puteau fi.

Pentru că, dacă era acelaşi bărbat, atunci însemna că

Serena îşi iubise soţul mai mult decât credea Hunter că este omeneşte posibil să iubeşti pe cineva.

Nu putea să lase lucrurile la întâmplare, nu putea să rişte să o vadă din nou – oricât de mult îşi dorea. Nu, ea avea să înţeleagă mesajul când el nu avea să apară la picnic a doua zi. Avea să înţeleagă atunci că ea nu fusese mai mult decât o aventură de-o noapte. Că el se răzgândise.

Mai bine să o dezamăgească puţin acum decât să o lase să afle adevărul. Se culcase cu bărbatul răspunzător de moartea soţului ei.

Capitolul 8

— Mamă, crezi că bunicul o să vândă şi caii?

— Încă nu, dragul meu.

În hambar, Serena strânse chingile înainte de a bate uşor grumazul iepei. Lacul se afla la marginea proprietăţii şi, deşi terenul era accidentat, nu era imposibil pentru o camionetă să îl traverseze. Cu toate astea, prefera să călărească un cal. Şi Riker la fel, deci le convenea amândurora.

— A vândut vacile, sublinie Riker.

— Ştiu.

Îi zâmbi curajos, încercând să nu-l lase să vadă toate incertitudinile pe care le simţea pentru că era ora două şi Hunter nu apăruse încă. Nu voia să ia în calcul posibilitatea că, dacă ea se retrăsese, atunci el hotărâse să nu mai apară.

Voia ca timpul lor împreună să însemne mai mult pentru el decât sex. O idee idioată, nerealistă, când toată baza relaţiei lor era reacţia chimică ce ducea la o furtună de foc aprinsă doar de o privire şi de o atingere. Se foise şi se răsucise toată noaptea pentru că nu cedase, nu acceptase eliberarea fizică pe care corpul ei ştia că el i-o putea aduce.

Drept rezultat era morocănoasă, tensionată şi avea nevoie de un bărbat. Avea nevoie *disperată* de un bărbat. Să-l ia naiba pentru că trezise în ea toate dorinţele sexuale pe care le crezuse îngropate. Era ca şi cum ele aşteptaseră la suprafaţă o şansă pentru a evada, şi Hunter Fletcher le oferise libertatea. Acum, că erau libere, voiau să recupereze timpul pierdut, ceea ce o făcea să fie încinsă acum şi călduţă în următorul, dar niciodată rece. Fiecare parte din corpul ei părea să lupte pentru atenţie. Nu credea că sfârcurile i se relaxaseră de când Hunter o sărutase de noapte bună. Era enervant. Era enervată. De ce nu revenise, aşa cum promisese?

Astăzi, se simţi dintr-odată cum nu se simţise cu o zi în urmă: ieftină. Fluctua de la devastare la furie arzătoare. Se gândi la ultimul lui sărut. Detectase remuşcare, regrete, scuze în el? Un rămas-bun în loc de noapte bună?

Se simţea ca o proastă. Proastă că mersese în bar prima dată şi mai proastă că revenise. Proastă că fusese aşa recunoscătoare că mai petrecuse o seară cu el. Proastă că îl invitase să vină aici. Proastă că ea fusese clar mai interesată de el decât el de ea.

Chiar fredonase în bucătărie cât pregătise picnicul. Acum, îi era foame, lui Riker îi era foame. Începea să o doară capul pentru că stătuse prea mult nemâncată. Era obosită şi prost dispusă şi hotărâse că nu era făcută pentru viaţa de noapte.

Avea nevoie să cunoască un tată singur la întâlnirile asociaţiei de părinţi. Cineva care mergea la culcare la scurt timp după copii. Nu cineva care se distra până se închideau barurile. Era prea bătrână pentru chestiile astea. Şi, la fel de repede cum veni acest gând, urmă conştientizarea faptului că era prea tânără să se creadă prea bătrână.

Îşi dorea să se retragă în confortul patului ei. Dar îi promisese lui Riker un picnic şi o excursie la peşte. Iar ea nu dădea niciodată înapoi după ce promitea… spre deosebire de unii oameni al căror nume nu avea să-l pronunţe. Îşi dori ca şi ea să fi rămas fără nume.

Relaţia se schimbase când făcuseră schimb de nume;

ceva îl speriase. Asta o surprinsese. Nu i se părea genul de bărbat care să se sperie uşor, deşi recunoscuse că era speriat. Dar recunoscuse şi că nu era interesat de o relaţie. Vorbise serios când spusese că nu arătase un interes de lungă durată pentru vreo femeie? Era precum fulgerul care venise cu furtuna în primele ore ale dimineţii? Lovea doar o dată şi lăsa distrugere în urma lui?

Serena nu mai simţise niciodată înţepătura respingerii. Se întrebă cum reuşeau femeile să continue să aibă întâlniri când relaţiile nu mergeau.

Formase numărul lui Hunter de patru ori deja – aproape în întregime, mai puţin ultima cifră. Nu reuşea să apese pe ultima cifră, cea care ar fi făcut să plece apelul spre el şi să îi sune telefonul.

Dacă l-ar fi sunat ea ar fi fost ca şi cum ar fi recunoscut că era disperată, şi ea nu voia să recunoască asta – nici măcar faţă de ea. Şi apoi relaţiile însemnau mai mult decât aspectul fizic, şi, deşi el excela la acest capitol, lăsa mult de dorit la alte capitole. Nu te puteai bizui pe el. Stabilea întâlniri şi nu venea la ele. Era…

— Mamă, cu cine vorbeşti?

Reveni cu atenţia la Riker.

— Poftim?

— Te tot aud cum înjuri, de parcă ai fi supărată. Am făcut ceva?

De data asta, îi zâmbi sincer şi îi ciufuli părul blond.

— Oh, nu, dragul meu. Nu ai făcut nimic greşit. Doar mi-a zburat mintea la nişte lucruri. Eşti gata?

— Sunt gata dintotdeauna.

Mult spus dintotdeauna, deşi mintea lui tânără probabil simţea că aşteptau de prea mult timp.

În vreme ce Riker apucă frâiele calului său, ea luă frâiele calului ei şi se întoarse spre uşa deschisă. Un bărbat îmbrăcat în blugi şi o cămaşă gri simplă stătea chiar în uşă. Nu îl auzise venind şi era enervată de bucuria pe care prezenţa lui i-o stârnea, când, cu câteva momente în urmă, fusese de-a dreptul furioasă pe el.

— Cine-i el? întrebă Riker.

— Un prieten. Deşi un prieten nu ar fi lăsat-o să aştepte fără să sune. Poate o cunoştinţă. Cineva căruia nu-i păsa. Îi dădu frâiele lui Riker. Aşteaptă aici.

— De ce?

— Pentru că aşa zic eu.

Copilul îşi dădu ochii peste cap, şi ea se bombăni pentru afirmaţia nerezonabilă pe care, înainte să aibă copil, jurase că nu avea să o spună niciodată. În copilărie, i se păruse mereu o afirmaţie condescendentă şi îşi dorise de fiecare dată să ştie adevăratul motiv din spatele lucrurile pe care îi cerea mama ei să le facă. Ciudat cum acum, când ea era părintele, i se părea că aceste cuvinte erau potrivite de mai multe ori decât crezuse că aveau să fie.

Îndepărtând paiele şi praful cu cizmele, traversă hambarul, conştientă că mâinile îi erau strânse în pumni şi că nodul din stomac se strângea cu fiecare pas care o apropia mai mult de bărbatul care nu se mişcase din uşă; Când, într-un final, ajunse la el, refuză să fie amabilă. Îi zise în schimb pe un ton cât de plat putu:

— Nu credeam că mai vii.

— Nu voiam să vin.

Furia crescu, şi dezamăgirea urlă în ea. Nu ştia dacă să-l întrebe de ce se hotărâse să nu vină sau de ce venise, îşi încrucişă braţele peste piept.

— Înţeleg.

— Nu, probabil nu înţelegi.

— Atunci, explică-mi!

— Este cum spuneam noaptea trecută. Relaţiile nu sunt genul meu. Mi-am dat seama că e posibil ca unele dintre lucrurile pe care le-am spus să fi lăsat impresia că voiam mai mult decât vreau. Nu caut nimic pe termen lung…

— Am zis eu ceva care să te facă să crezi *că eu* vreau?

Ochii lui se măriră când auzi asta, de parcă acreala din vocea ei şi cuvintele l-ar fi luat prin surprindere. Pe chip îi apăru un zâmbet slab.

— Nu, nu ai spus. Doar că mă gândeam că o femeie

cu un ied…

— Am un fiu. Am un copil. Nu am un ied. O capră are un ied.

Zâmbetul lui dispăru.

— Eşti supărată. Ăsta este motivul pentru care hotărâsem să nu vin. Pentru că, dacă un tip se vede cu o femeie de mai mult de o dată, ea începe să aibă pretenţii, aşteptări…

— Atunci, de ce te-ai deranjat să vii?

— Pentru că nu puteam să stau departe de tine.

Reţinerea cu care făcu această confesiune ar fi mulţumit-o dacă nu ar fi fost aşa furioasă pe el.

— Ţi-a luat cam mult să îţi dai seama.

— În general, mă controlez foarte bine.

— Deci ar trebui să mă simt flatată că te-ai luptat cu tine însuţi doar două ore înainte de a pierde?

El zâmbi cu colţul gurii.

— Exact. Nu am pierdut nici o luptă până acum.

Acum, nu era doar flatată, ci simţea chiar un soi ciudat de autosatisfacţie. Era un sentiment ciudat să ştie că ea era… irezistibilă. Dar nu compensa prea mult pentru comportamentul lui de azi.

— Şi acum, că eşti aici, ce speri?

— Speram să o laşi mai moale şi să mă ierţi că am întârziat.

— Înţeleg.

Cu braţele încă încrucişate, ea îl înconjură încet. Chiar avea un fund frumos. Când fu din nou în faţa lui, zise:

— Nu văd nici o floare.

El îşi înclină capul.

— Poftim?

— Când un bărbat vrea să fie iertat, de obicei, aduce flori. Din moment ce ai obiceiul de a nu mai vedea o femeie a doua oară, trebuie să presupun că nu cunoşti acest ritual?

El chicoti încet.

— Nu am oferit niciodată flori unei femei.

— O cutie de bomboane de ciocolată?

— Nici.

— Ca să ştii, o cutie de bomboane de ciocolată mă unge pe suflet.

— Presupui cam multe, de crezi că va fi un viitor când eu nu primesc nici măcar un „bună” de la tine.

— M-ai rănit, Hunter. Noaptea trecută, mi-ai zis că eu te-am rănit. Ei bine, acum, *eu sunt* cea rănită, pentru că nu ţi-a păsat suficient încât…

— Mi-a păsat, la naiba! Ăsta-i motivul pentru care m-am luptat să nu vin. Pentru că ştiu că te-aş putea răni.

— Ai bătut vreodată o femeie?

— Nu, la naiba!

— Atunci, cum ai să mă răneşti?

— Nefiind ceea ce ai tu nevoie.

Ea ridică neajutorată din umeri.

— De unde ştii tu de ce anume am eu nevoie? Eu nu ştiu de ce am nevoie. O relaţie se construieşte în timp şi este mai mult decât ce se întâmplă între cearşafuri. Nu ţi-am cerut ceva serios. Nu ţi-am cerut decât să vii la un picnic. Dacă nu vrei să fii aici, atunci scuteşte-ne pe amândoi de un chin şi pleacă.

Privi la muşchii gâtului lui în timp ce el înghiţea.

— Vreau să fiu aici, Serena. Şi îmi cer scuze că am întârziat.

Ea simţi cum mânia i se diminuează.

— Puteai să-mi spui că ai făcut pană.

— Ţi-am spus azi-noapte că de la mine vei auzi doar adevărul.

— Chiar dacă ştii că mă va supăra?

El încuviinţă încet din cap.

— Îmi placi prea mult ca să nu fiu onest cu tine.

— Şi mie îmi place de tine. Mă bucur că ai venit. Expresia întunecată de pe chipul ei începu să dispară, fiind înlocuită de un zâmbet neastâmpărat. Ştii să călăreşti?

Hunter trecu cu privirea de ea, spre Riker, care încă aştepta cu caii. Fiul ei începuse să se mişte de pe un picior pe celălalt, clătinându-şi corpul în faţă şi în spate, semn că nerăbdarea lui creştea. Ea era surprinsă că el nu începuse deja să o bată la cap. O cunoştea destul de bine cât să ştie

când era furioasă, aşa că probabil hotărâse că cea mai bună strategie era să păstreze distanţa până ea se calma.

— Cred că mă descurc, zise Hunter.

— Riker, vino aici, strigă ea.

Ea îl privi apropiindu-se cu o teamă evidentă, de parcă se îndrepta spre şcoală în prima lui zi. O avusese doar pentru el aşa mult timp, iar acum ea se întreba cum avea să reacţioneze să o împartă pe timpul după-amiezii. Singura dată când dăduse vreun indiciu că îşi dorea un tată era când el şi Jason făcuseră un plan prin care ea şi Jack să se căsătorească.

Şi acum, chiar o lua cu mult înainte. Căsătoria nu era nici măcar la orizont. De fapt, nu era sigură că avea să-l mai vadă pe Hunter după această după-masă.

Riker se opri în faţa ei cu sprâncenele uşor ridicate şi gura într-o expresie de încăpăţânare.

— Riker, el este domnul Fletcher. Vine la pescuit cu noi.

— Cum aşa?

— Pentru că eu l-am invitat.

— De ce?

Îşi dori să îl fi pregătit pentru acest moment. Ar fi trebuit să se aştepte ca el să întrebe despre această schimbare a rutinei lui, mai ales că implica un străin.

— Pentru că am crezut că o să fie amuzant să vină cineva cu noi.

— Bunicul ar putea veni cu noi.

— Bunicul te-a dus la pescuit ieri.

— Dar bunicului îi place să pescuiască. Ar merge în fiecare zi…

— Riker, am vrut să mergem cu un prieten, aşa că l-am invitat pe domnul Fletcher să vină. Bine?

Riker ridică din umeri.

— Bine. Are copii?

Hunter îşi drese vocea, şi Serena se întrebă dacă el se aştepta ca ea să îşi corecteze fiul pentru cuvântul pentru care-l certase pe Hunter.

— Nu cred. Privi spre Hunter, întrebându-se dacă avea

copii. Bazat pe ceea ce spusese noaptea trecută, presupusese că nu avea… Dar ce ştia cu adevărat despre el? Doar pentru că nu se căsătorise niciodată nu însemna că nu avea copii. Ai copii?

— Nu, nu am, recunoscu el.

Deci ghicise corect. Ceea ce ştia despre el erau chestii ghicite. Mărunţişuri. Şi totuşi, ea era din nou recunoscătoare că se afla în compania lui.

— Îţi plac copiii? întrebă Riker.

— Sigur că da, Riker, răspunse Serena iute, întrebându-se ce-l apucase să pună aşa o întrebare.

Îi era teamă că nu avea să fie plăcut? Sau poate nu se simţea confortabil ca ea să aducă un bărbat nou în viaţa lui. În definitiv, era prima dată când se întâmpla. Şi îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să fie o experienţă nouă pentru el, că bărbaţii din viaţa ei nu ar trebui să fie aşa rari, încât niciunul dintre ei să nu ştie cum să reacţioneze.

— Tuturor le plac copiii. De ce nu aduci un cal pentru domnul Fletcher cât i-l prezint bunicului?

— L-am cunoscut, de fapt, pe tatăl tău când veneam încoace. El mi-a spus unde să te găsesc.

Nu îi plăcu să audă asta; ar fi preferat ca el să nu îl întâlnească pe tatăl ei de unul singur. Uneori, tatăl ei devenea prea protector.

— Sper că nu te-a luat la întrebări.

— Dimpotrivă. A făcut tot ce a putut ca să mă simt bine-venit. Mi-a arătat până şi carnetul de membru al ANA.

Asociaţia Naţională a Armelor. Bine, până acum, tatăl ei era exagerat de protector. Ar fi trebuit să îl avertizeze pe Hunter ca să se aştepte la asta.

— Mă surprinde că nu ţi-a arătat puştile lui, zise ea, sperând că el nu era jignit de atitudinea tatălui ei.

— S-a oferit.

— Mamă, mor de foame, zise Riker cu un suspin şi o tuse simulate şi cu mâinile în jurul gâtului.

Niciodată nu înţelesese de ce el credea că vreuna din aceste acţiuni sunt semn de foame.

— Bine. Grăbeşte-te şi adu încă un cal!

Imediat ce Riker nu o mai putea auzi, ea se întoarse către Hunter.

— Deşi nu pare, tata este la fel de ascuţit ca sârma ghimpată şi destul de bătrân încât să nu îi fie teamă să spună ce gândeşte. Din moment ce, de obicei, nu vin bărbaţi să mă viziteze, probabil şi-a dat seama că tu eşti cel cu care am fost noaptea trecută.

Atinse semnul pe care Hunter i-l lăsase pe gât.

— Ah, zise el, încuviinţând încet din cap. De aia m-ai avertizat să nu las semne.

— Exact. Sper că tata nu a zis nimic să te facă să te simţi stânjenit.

— A vrut să ştie dacă intenţiile mele sunt onorabile.

— Şi ce i-ai spus?

— Că îl anunţ când îmi dau seama.

Ea râse uşor.

— Cred că i-a plăcut asta.

— De fapt, atunci mi-a arătat carnetul de membru ANA.

Da, şi-l putea imagina pe tatăl ei făcând asta. Dar se bucură să îşi dea seama că Hunter nu părea deranjat de iscodirile sau de răspunsul tatălui ei.

Nu ştia cum să procedeze cu acest bărbat care stătea în faţa ei când, de fapt, nu voia să fie aici, ale cărui cuvinte fuseseră oneste – deşi ea rămăsese cu impresia că el nu îi spunea totul.

O intriga. Îl văzuse ripostând în faţa unui om beat fără să ezite. Şi totuşi, acum era aici, dând înapoi în faţa ei. Singurul lucru pe care îl ştia era că, atât timp cât puteau vorbi onest unul cu celălalt, poate că exista o şansă să fie mai mult decât amanţi.

Zâmbi la acest gând, dar ştia că iar anticipa lucrurile, înainte de toate, trebuia să supravieţuiască picnicului.

Capitolul 9

Era mijlocul lui iunie, cu temperaturi ce se anunţau caniculare, şi totuşi Hunter se simţea ca şi cum descoperise paradisul sub umbra copacului şi cu vântul răcorindu-l. Scena idilică era una pe care ar fi pictat-o Norman Rockwell[1].

Sub el se afla o cuvertură despre care el era destul de sigur că fusese cusută de mână. Lângă el era un coş de picnic din răchită. La capătul unui lac, stătea un băiat cu o undiţă, iar un câine din rasa beagle cu pete albe şi maro se afla la picioarele băiatului. Caii erau priponiţi într-o parte, mâncând din tufişuri şi aplecându-şi capetele pentru a se adăpa din când în când din lac.

Şi lângă Hunter stătea o femeie, cu braţele în jurul picioarelor ei lungi, cu bărbia sprijinită pe genunchii strânşi. Blugii ei veneau strâmţi peste şolduri şi coapse. Purta un maiou roşu strâmt cu un decolteu ce permitea să se vadă o parte din ce se afla sub material. În mare parte din timp, ea urmărea băiatul. Dar, din când în când, privirea ei aluneca spre el, şi ea îi zâmbea înainte de a reveni cu atenţia la copil.

Se gândi că ar putea rămâne aici pentru totdeauna. Era ceea ce căuta de când cumpărase casa de lângă lac. Crezuse că pământul, casa şi lacul erau de ajuns. Crezuse că ăla era paradisul. Doar că acum descoperea că se înşelase.

Stătea întins pe o parte, şi stomacul plin îl făcea letargic. Mâncase două sandvişuri cu salată de pui, apoi negrese cu ciocolată pline de nuci. Şi încheiase masa cu un măr roşu despre care nu ar fi fost surprins să afle că Serena îl lustruise de fapt. Băiatul mâncase o cutie de căpşune cu zahăr şi dăduse mare parte din sandviş câinelui.

— Ai crescut pe aici? întrebă ea dintr-odată, aducându-l în prezent.

— Nu, am crescut undeva în preajma oraşului Houston.

---

1 Desenator, ilustrator şi pictor american, cunoscut mai ales pentru ilustraţiile sale, devenite faimoase, pentru coperta revistei *The Saturday Evening* Post, la care a colaborat peste patruzeci de ani. (n.red.)

— Ştii unde este Hopeful? întrebă ea.

— Am trecut pe acolo o dată sau de două ori când mergeam în altă parte.

— Acolo locuim eu şi Riker acum. Nu ştiu dacă îţi aminteşti că am menţionat asta noaptea trecută.

— Am o memorie destul de bună.

Ea îşi înclină capul, îşi sprijini obrazul pe genunchi şi îi zâmbi. Îi plăcea zâmbetul ei, căldura şi sinceritatea din el. Viaţa lui era plină de decepţii, şi nu voia asta şi cu ea. Voia onestitatea la care tot făcea referire. Mai mult, o voia pe ea cu o intensitate care aproape că-l speria.

Întinzându-se, îi prinse glezna cu mâna, deşi voia să îşi pună mâna la celălalt capăt al piciorului. Să se ridice şi să vină peste ea, să o întindă pe cuvertură. Să îi sărute buzele moi, să îi simtă picioarele acelea lungi în jurul lui.

Dar avea micul însoţitor cu ea, şi nu ştia cât avea puştiul să mai fie mulţumit cu pescuitul. Hunter nu-l văzuse prinzând nimic. Nu îşi putea imagina că băiatul avea să continue aşa prea mult.

— Nu trăieşti aici de mult timp, zise ea, ridicând uşor tonul de parcă nu ştia dacă spunea ceva sau îi punea o întrebare.

— Am cumpărat casa acum cinci ani.

Ochii ei se măriră.

— Nu prea ai decorat-o.

— Este un adăpost.

Ridică din umeri, urcă cu mâna pe gamba ei şi coborî înapoi pe gleznă, dorindu-şi ca pantalonii să nu fi fost aşa strâmţi încât să nu îşi poată strecura mâna pe dedesubt.

Îi plăcea cât de mătăsoasă era pielea ei. Păcat că nu purtase pantaloni scurţi.

Îi plăcuse să o vadă călărind. Călărea bine, se vedea clar că crescuse călărind.

Ea se întinse lângă el până ajunse şi ea pe o parte. Maioul alunecă şi dezvălui un pic din dantela neagră. Îl omora, pentru că, dacă era genul cu fixaţii, chiloţii ei se potriveau cu dantela neagră a sutienului.

— Cu siguranţă ai nevoie de mai mult de atât, zise ea.

Avea nevoie. Avea nevoie să îi dea hainele jos ca să se poată ospăta din perfecţiunea trupului ei, pe care îl văzuse doar la lumina lunii. Şi fusese o privelişte spectaculoasă.

Îi luă mâna, aducându-şi aminte cum dansaseră degetele ei pe pielea lui. Îşi frecă degetul mare de podul palmei ei.

— Nu petrec mult timp pe aici, mărturisi el.

— Când munceşti, cu ce te ocupi?

Ştiuse că, mai devreme sau mai târziu, această întrebare avea să apară.

— Sunt consultant.

— Şi în legătură cu ce oferi consultaţii oamenilor?

— Cu siguranţa.

— Mă gândeam să îmi iau un sistem de securitate pentru casă. Jack a promis că…

— Cine-i Jack? o întrerupse el, surprins de tonul aspru al vocii lui.

Nu se obosi să corecteze presupunerea ei că se ocupa de siguranţa caselor în loc de siguranţa naţională. Nu avea voie să spună pentru cine lucra şi ce făcea.

— Jack Morgan este vecinul meu, prietenul meu. Cel mai bun prieten, de fapt. Bonusul care vine la pachet cu fiul lui Jason, cel mai bun prieten al lui Riker. Fac totul împreună.

— Deci tu şi Jack faceţi totul împreună.

Ea zâmbi.

— Nu totul. Facem chiar mai puţine de când s-a căsătorit, la Crăciunul trecut.

Nu îşi putea explica uşurarea care trecu prin el. Îşi formă imediat o părere despre acest Jack, şi nu era una flatantă. Dacă nu se dăduse niciodată la Serena, atunci era clar un bărbat care nu avea gust la femei. Iar dacă Serena nu fusese atrasă de acest tip, atunci probabil era un ratat. Cum spusese ea, petreceau timpul împreună datorită copiilor lor. Un om nu putea controla mereu cine îi erau vecinii. Era unul dintre motivele pentru care Hunter cumpărase o bună parte din pământul din jurul casei sale –

ca să nu aibă de-a face cu vecinii.

— Cred că ai un şef înţelegător dacă te lasă să petreci vara aici, zise el.

Ea râse uşor şi se lăsă pe spate.

— Sunt propriul meu şef. Am o mică afacere. Proiectez şi creez ornamente pentru ferestre. Îşi întoarse capul în lateral şi îl privi. Le-aş putea orna pe ale tale.

El clătină din cap.

— Ornamente pentru ferestre? Cu ce le ornezi?

Ea râse mai tare. Era un sunet magic ce se înfăşură în jurul inimii lui.

— Ştii tu. Perdele, jaluzele, draperii. Ferestrele tale au nevoie de puţină personalitate.

— Dacă pun ceva la ferestre, nu mai pot vedea lacul.

— Aş putea face ceva creativ, care să nu obstrucţioneze priveliştea.

El se răsuci pe burtă şi se mişcă până când se atinseră.

— Cum ai ajuns să te ocupi de ferestrele oamenilor?

— Aveam timp disponibil. Voiam să fac ceva care să îmi ofere flexibilitate. Nu voiam ca Riker să crească la creşă. Nu că ar fi ceva greşit cu creşele. Cred că pur şi simplu sunt eu cam protectoare. Bănuiesc că îl moştenesc pe tata. Dar cos perdelele acasă şi angajez un om bun la toate să le monteze pentru mine. Câştig suficienţi bani cât să ne descurcăm. Roşi. Dacă îţi este greu să găseşti de lucru, ţi-aş putea oferi câteva slujbe ciudate…

— Nu este nevoie.

Ştia că probabil ar fi trebuit să clarifice ideea că era şomer, dar promisese să spună adevărul, şi până acum nu o minţise. Îi spusese doar că se afla între servicii. Ceea ce era adevărat. Îşi luase liber câteva săptămâni înainte de a pleca în următoarea misiune. Până acum, fuseseră doar câteva zile, şi deocamdată vacanţa lui nu decurgea aşa cum plănuise, pentru că nu o prevăzuse pe Serena.

O noapte cu ea nu fusese de-ajuns. Două nopţi nu-l făcuseră decât să vrea mai mult. Şi nu pentru că noaptea trecută fusese întreruptă. Deşi cu siguranţă fusese

dezamăgit. Mai ales acum, că începea să o cunoască mai bine.

— Bănuiesc că ar fi o navetă cam lungă dacă ai lucra pentru mine, zise ea.

— Da, dar cea mai proastă parte ar fi că tu ai descoperi că eu nu prea sunt genul de om bun la toate.

— De aia nu ai atârnat nimic pe pereţi?

— Nu, motivul pentru care nu am atârnat nimic pe pereţi este că nu am nimic de atârnat.

— Ce fel de artă îţi place?

— Îmi plac pozele cu femei goale.

— Oh! Ea se ridică şi îl lovi peste umăr. Acum, te joci cu mine.

El clătină din cap.

— Deloc.

— Cum te pot cunoaşte dacă nu îmi spui ce îţi place şi ce nu?

— Ce este de cunoscut? Eu te-am citit.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Se ridică în fund. Eşti o mamă singură cu un copil curios care se poartă destul de bine. Ai avut anumite lucruri de realizat, şi pentru asta a trebuit să îţi începi propria afacere, ceea ce ai şi făcut. Eşti o fiică grijulie. Nu ai obiceiul de a agăţa bărbaţi în bar. Eşti incredibilă în pat.

Ea se ridică şi începu să meargă. El nu ştia dacă ea se îndepărta de el sau încerca să se îndepărteze de discuţie. Nu ştia dacă ea era mulţumită sau supărată pentru că el intuise adevărul. Se ridică şi o ajunse repede din urmă.

— Ştiam totul despre Steve, zise ea. Totul. Îi ştiam familia, visurile, programele, filmele şi muzica preferate. Privi spre el. Vreau să spun că ştiam totul înainte de a deveni intimi. Cu tine, simt că pedalez invers, şi este ciudat. Nu am construit nimic împreună. Simt că ar trebui să ştiu tot ce este de ştiut despre tine, dar nu ştiu nimic. Doar că eşti incredibil în pat.

El zâmbi larg auzind-o repetând replica lui.

— Este bine că ştii un singur lucru despre un tip, nu crezi?

Ea se opri din mers şi se uită la el râzând.

— Numai bărbaţii pot spune aşa ceva. Eu nu am fost niciodată amatoare de relaţii pe termen scurt. Nu cred că tu eşti genul de bărbat amator de relaţii pe termen lung. Nu ştiu ce să cred despre noi.

Noi. Nu mai fusese niciodată într-un „noi” şi nu venise aici aşteptându-se să fie categorisit aşa. Trei litere mici, puse una lângă alta, creau aşteptări imense. Nici el nu prea ştia ce să creadă despre ei, despre ea.

Dar, când îl privea ca acum – cu ochii plin de încredere, de căldură, umor şi bunătate mai că ajungea să creadă că îşi putea lăsa viaţa singuratică în urmă. Că o putea lăsa să îi atârne perdele la ferestre, poze pe pereţi. Că ar fi putut avea o poză în care să nu fie el singur. Îi deschidea posibilităţi pe care el le închisese de mult în spatele unei uşi. Îl făcea să vrea să…

— Mamă?

Hunter era pe vine, dar într-o reacţie instinctivă fu cât pe ce să trimită cât colo copilul, fără să-şi dea măcar seama ce face. Serena reacţionă aproape la fel de rapid, trăgându-şi copilul surprins înapoi, petrecându-şi mâinile peste pieptul lui osos – în ochii ei se citea surprinderea, iar în ai copilului, spaima. Amândoi gâfâiau de parcă reacţia lui Hunter îi lăsase fără aer.

El se înălţă încet, ridică mâinile într-o postură de apărare şi făcu un pas în spate.

— Îmi pare rău. Nu l-am auzit apropiindu-se.

La dracu’, nu îl auzise. Cum nu auzise un copil apropiindu-se? Copiii nu erau experţi în a se deplasa cu precauţie sau în a fi silenţioşi – nici măcar când încercau să fie tăcuţi. Copilul avea până şi un nenorocit de câine lângă el. Cum de Hunter nu auzise nici măcar câinele?

Fusese distras, nu fusese concentrat – ba nu, fusese concentrat. Dar fusese concentrat la ea, la posibilităţi. Nu la mediul înconjurător, nu la pericolele…

Pericole? Era la un nenorocit de picnic. Singurul pericol ar fi venit de la un muşuroi de furnici. Căutase prea mult după inamici. Încercând să păstreze ţara în siguranţă

până când nici măcar el însuşi nu mai era în siguranţă. Mai făcu un pas în spate.

— Ar trebui să plec.

Copilul se eliberă din strânsoarea mamei şi, când ea se întinse după el din nou, se feri de ea.

— Ştii karate? întrebă copilul, ţopăind în vârful picioarelor, mişcându-se în jur ca un boxer hiperactiv în ring. Părea că te pregăteai să îmi dai o lovitură de karate.

Scoţând mârâituri, el tăie aerul cu mâinile.

— Aşa e? Urma să îmi dai o lovitură de karate?

— M-ai luat prin surprindere…

— Dar ştii karate? Corect?

— Da, ştiu nişte mişcări de autoapărare.

— Mă poţi învăţa?

Băiatul veni mai aproape, în vocea lui auzindu-se nerăbdarea, în vreme ce în ochii lui albaştri se citea interesul.

Lui Hunter nu îi plăcea în mod deosebit cultul eroilor, dar nu putea înţelege de ce îşi dorea cu disperare să nu îl dezamăgească pe băiat. Îşi mută privirea la Serena. Căldura ei îmbietoare dispăruse. Acum, ochii ei erau precauţi, îngrijoraţi. Putea avea încredere în el? Nici măcar el nu mai ştia răspunsul la această întrebare.

Ştia că trebuia să plece, dar nu prea reuşea să se forţeze să mai facă un pas. Voia să repare răul, însă nu era prea sigur cum să o facă. Tatăl lui nu fusese un părinte-model.

— Ţi-aş putea arăta câteva mişcări. Dar depinde de mama ta.

Băiatul se întoarse spre ea, şi mâinile lui micuţe îi prinseră braţul.

— Te rog, mamă? Ar fi foarte tare. Jason nu o să mă creadă când o să-i spun. Te rog!

Ea clătină din cap.

— Nu cred că trebuie să profităm de domnul Fletcher.

— Ah, mamă…

— Am stat aici destul de mult, Riker. Trebuie să ne întoarcem la bunicu’.

— Ah, mamă, ştiu că eşti îngrijorată, dar nu voi fi rănit. Îşi roti capul ca să-l privească pe Hunter. Spune-i că voi fi în siguranţă.

Hunter se întrebă cât de des trebuia copilul acesta să-şi convingă mama să-l lase să facă diverse lucruri.

— Nu va fi rănit.

— Uite, vezi, mamă? Începu să sară în sus şi în jos, de parcă, dacă ar fi putut să fie la nivel cu ochii ei, ar fi convins-o mai uşor. Te rog?

— Bine, zise ea, încuviinţând din cap. Mai întâi, strânge echipamentul de pescuit.

— Super! Copilul îl ţintui pe Hunter cu un deget. Nu te mişca! Mă întorc imediat.

Fugi spre lac, cu câinele alergând lângă el. Serena îşi încrucişă braţele peste piept.

— Urma să îl loveşti.

— Dar nu l-am lovit.

Ceea ce lui i se păru unul dintre cele mai penibile răspunsuri pe care le dăduse vreodată.

— Unde ai învăţat karate?

Nu erau chiar mişcări de karate, dar nu credea că ea era prea interesată de asemenea detalii.

— Ţi-am zis, am fost o vreme în armată. Forţele speciale.

— Dar acum, nu mai eşti în armată.

— Nu.

Ea păru uşurată.

— Steve era în armată. A fost omorât într-o misiune despre care guvernul nu vrea să vorbească.

Ei bine, această informaţie îi confirmă suspiciunea legată de identitatea soţului ei.

— N-aş mai putea trece o dată prin asta, zise ea înainte să zâmbească ezitant. Grija. Să nu ştii. Mă bucur că nu mai eşti în armată.

Şi el avu sentimentul că ea îi spunea că, dacă ar fi fost în armată, acest picnic ar fi fost ultimul. O mică voce din el îl îndemna să spună adevărul, dar fusese antrenat să păstreze totul confidenţial. Să spună doar lucrurile de bază.

Oricât de mult începea să îi placă de Serena, nu avea permisiunea să dezvăluie orice informaţie despre el. Era o parte din viaţa lui, din profesia lui pe care ajunsese să o accepte. Aşa că îi spuse doar ceea ce putea:

— Şi eu mă bucur.

*

Forţele speciale.

Serena nu era surprinsă să afle că Hunter făcuse parte dintr-o trupă de elită a armatei. Bănuise că beneficiase de ceva antrenament militar după ce îl văzuse cum se ocupase de beţiv în noaptea anterioară.

Când se întorsese spre Riker, în ochii lui se văzuse clar că avusese intenţia să îi facă rău. Reacţiile lui fuseseră rapide, iar reflexele chiar mai rapide, căci reacţionase instantaneu, dar se şi oprise înainte să fie careva rănit. După ce inima ei agitată se liniştise, şi ea putuse gândi limpede, îşi dăduse seama că Riker nu fusese niciodată cu adevărat în pericol.

Acum, stătea cu spatele rezemat de copac şi cu un călcâi al cizmei sprijinit de o bucată de scoarţă de copac ce se desprindea, privind cum Hunter vorbea cu Riker. Dădea dovadă de mai multă răbdare decât se aşteptase ea. Se lăsase pe vine ca să fie mai la nivelul ochilor copilului de fiecare dată când vorbea cu acesta. Deşi nu putea desluşi cuvintele, vocea lui adâncă se auzea ca un murmur. O lovi un incredibil dor după toate acele momente când Riker nu avusese parte de devotamentul unui tată.

Îl avea pe Jack în viaţa lui – dar niciodată *doar* pe Jack. Când Jack îi acorda atenţie lui Riker, îi acorda atenţie şi lui Jason. Acelaşi lucru era valabil şi când ea îi acorda atenţie lui Jason: i-o acorda şi lui Riker – aşa că nici Jason nu avusese o mamă doar a lui. Cel puţin, nu până când Jack se căsătorise cu Kelley.

Acum, formau familia Morgan. Iar Serena şi Riker erau din nou doar ei doi.

Desigur, Riker avea parte de devotamentul bunicului

lui. Dar nu era acelaşi lucru cu devotamentul unui tată. Riker avea nevoie de un bărbat în viaţa lui, de o figură paternă, care să fie doar a lui. Şi ea începea să îşi dea seama că îşi dorea din nou un soţ. Simţea nevoia de a dărui şi de a primi, cum se întâmplă în cazul unei căsnicii. De-a fi cu cineva care să aibă nevoie de ea la fel de mult cum ar avea ea de el.

Nu ştia de ce apăruseră toate aceste gânduri dintr-odată, precum florile de lupin albastru primăvara. Nu îl invitase pe Hunter aici pentru că îl lua în calcul pentru o relaţie pe termen lung. Voia doar să îl cunoască mai bine, ca să nu se simtă vinovată dacă se culca din nou cu el. Şi îşi dorea să se culce din nou cu el. Voia să descopere dacă el era la fel de bun cum îl făcuse să pară amintirea ei despre el.

Avea sentimentul că era mai bun.

Îl privi cum îi arăta nişte mişcări care păreau mai degrabă paşi ai unui dans cu o coregrafie bună decât tehnici de arte marţiale. Întinderi fluide, muşchi încordaţi. O mişcare în lateral. O lovitură rapidă. Doamne, Hunter era flexibil, stăpân pe sine şi mlădios. Nu se aşteptase ca el să fie aşa mlădios. Îşi imagină cum el îi demonstra aceste mişcări în dormitor. Înfăşurându-se în jurul ei, cu muşchii încordaţi.

Când se uita la un film cu Jackie Chan împreună cu băieţii, nu se trezea niciodată excitată şi tulburată. Dar Hunter nu era Jackie Chan.

El era ca o gură mare de apă într-o după-amiază fierbinte. Un zid de muşchi…

Dintr-odată, Riker alerga spre el.

— M-ai văzut, mamă, m-ai văzut?

— Mă uitam.

Se uita mai mult la Hunter decât la Riker, dar nu trebuia să îi mărturisească acest mic detaliu.

Riker lovi cu piciorul în lateral, apoi dădu doi pumni rapizi în faţă.

— Stai să îi arăt lui Jason. Făcu un pas, mai dădu doi pumni rapizi. Incredibil.

Ea nu pricepea ce i se părea incredibil. Probabil era o chestie de bărbaţi. Riker sărea, ţopăia şi se învârtea în aer, făcând lucruri pe care ea ştia că nu i le arătase Hunter.

Hunter se apropie şi, chiar şi cu mâinile în buzunarele din faţă ale blugilor, mergea încrezător, cu pasul lung şi sigur. Îşi dorea să îl tragă lângă ea, să îşi petreacă braţele în jurul lui şi să îşi afunde mâinile în buzunarele lui de la spate. Voia să-l sărute. Dar nu sărutase niciodată un bărbat în faţa lui Riker, aşa că nu ştia cum ar fi reacţionat fiul ei.

— Eşti noul lui erou, zise ea.

Părând a se simţi stânjenit de remarca ei, el îşi mută privirea spre Riker.

— Învaţă repede.

— Trebuie să mărturisesc că mişcările alea pe care le-a făcut par dintr-un film, zise ea.

El ridică din umeri, zâmbind pieziş.

— Am încercat să îi arăt ceva un pic mai util, precum o strategie de apărare, dar el voia ceva rapid şi care să sară în ochi.

— De ceva vreme, îşi doreşte să înveţe karate, dar nu sunt cursuri în Hopeful. Apreciez că i-ai oferit din timpul tău.

— Era un lucru mărunt pe care-l puteam face după ce te-am făcut să tragi o sperietură.

— Nu e vorba că m-am speriat. Am fost uimită. N-am văzut pe nimeni mişcându-se aşa repede.

— Nici tu nu eşti vreo nepricepută când vine vorba despre mişcări rapide.

— Instinctele de mamă.

Privi în jur. Avea să mai treacă ceva timp până să se lase întunericul, dar seara avea să vină în curând, aducând cu ea unul dintre apusurile de care ea se bucura aşa mult.

— Probabil ar trebui să ne întoarcem, înainte ca tata să trimită potera după noi.

Capitolul 10

Ţinând cont de faptul că tatăl ei stătea pe veranda din faţă cu braţele încrucişate peste piept când ei ajunseră, Serena era destul de sigură că gluma ei de mai devreme despre trimisul poterii nu era departe de adevăr. Poate că moştenise tendinţa de a fi excesiv de protectoare mai degrabă de la el decât de la mama ei, cum bănuise ea deseori. Era surprinsă că el nu îi urmărise în hambar să asiste cum scoteau şeile cailor.

— Pot să îi arăt bunicului mişcările mele de karate? întrebă Riker, imediat cum descălecă.

— După ce îţi îngrijeşti calul, zise Serena.

— Ah, mamă!

— Riker, dacă vrei să te bucuri de călărie, trebuie să accepţi responsabilităţile.

— Ştiu, ştiu, ştiu.

Conduse calul în grajdul apropiat. Ea privi spre Hunter.

— Ştii ce ai de făcut?

— Da, dar iau eu şi şaua ta. Mă ocup şi de calul tău dacă tu ai altceva de făcut – cum ar fi să îi spui tatălui tău că îşi poate încuia armele la loc.

— Este o nebunie, nu-i aşa? Pleci de acasă, îţi trăieşti viaţa, te ocupi de propria afacere… dar, în secunda în care vii acasă, eşti din nou copil, trăieşti sub acoperişul lor, în stare de asediu şi cu sute de întrebări la care trebuie să răspunzi de fiecare dată când intri pe uşă. Nu contează câţi ani ai, mereu vor vrea să fie părinţii tăi şi par să nu conştientizeze că te descurci destul de bine de unul singur când ei nu sunt prin preajmă. Aşa este şi la tine când te duci acasă?

În ochii lui apăru o emoţie pe care ea nu reuşi să o identifice prea bine – dorinţă, pierdere, remuşcare. Dispăru cu un singur clipit.

— Singurele care vorbesc cu mine sunt veveriţele de pe lac.

— Şi părinţii tăi?

— Au murit de mult.

Trecu de ea şi începu să scoată şaua de pe calul ei.

— Îmi pare rău, zise ea încet.

— Nu are de ce să îţi pară rău.

Ridică şaua şi o lăsă pe balustrada care separa cele două boxe.

— Cum au murit?

— Este o poveste lungă. Las-o aşa!

Îşi încrucişă braţele la piept, fără să vrea, de fapt, să o lase *aşa,* dar hotărând că nu avea de ales decât să îi respecte cererea.

— Mamă, am terminat. Acum, pot să merg să îi arăt bunicului mişcările mele de karate? întrebă Riker.

Aproape că uitase că el se afla în hambar; se bucură însă că Hunter nu reacţionase cum o făcuse mai devreme. Încuviinţă din cap.

— Du-te!

— Ura!

O tuli din hambar, ridicând praful în urma lui.

— Unde găsesc nişte ovăz pentru cai? întrebă Hunter.

Ea arătă în spatele ei.

— Este o cameră în partea din spate a hambarului.

El începu să meargă… Se opri. Profilul lui era în dreptul ei, şi putea vedea cum muşchiul maxilarului se încordează şi se relaxează.

— Nu ţi-aş răni băiatul. Îşi mută privirea la ea. Niciodată.

— Ştiu. Ştiu şi că sunt exagerat de protectoare, dar nimic din viaţa mea nu este mai important decât Riker. Dacă nu ai copii, probabil nu poţi înţelege… Nu ştia cum să-i explice. Ţi-ai da viaţa pentru ei fără ezitare, ai face orice ca să-i protejezi. Când sunt bolnavi, te simţi rău. Pur şi simplu, vrei să îi vezi fericiţi. Şi nu vrei să îi rănească nimic – chiar nimic – nici emoţional, nici fizic.

— Nu era aşa în familia mea. Tatăl meu era un beţiv. Când se simţea generos, mă bătea. Când nu, mă încuia în dulap.

Pe chipul ei se citi groaza când îşi dădu seama.

— De aia nu vrei să ai perdele la ferestre?

El o privi.

— Poate. Nu îmi place să mă simt închis. Nu fi tristă, Serena. Lucrurile nu au fost mereu rele. Când aveam opt ani, am intrat în circuitul asistenţilor sociali.

Ea nu ştia ce să spună, avea sentimentul că el trata cu superficialitate tragedia prin care trecuse şi că situaţia nu fusese doar rea, ci groaznică. Îl durea situaţia lui, îl durea ceea ce probabil îndurase. Şi unde fusese mama lui în tot acest timp, de ce nu îl protejase?

Clătinând din cap, el îşi îndepărtă privirea.

— Nu pot să cred că i-am spus asta. Nu am spus nimănui niciodată.

Făcu un pas ca să se îndepărteze de ea. Ea se întinse şi îi prinse braţul. El se opri. Nu ştia de ce el îi împărtăşise această mică parte din trecutul lui, dar voia ca el să ştie că putea avea încredere în ea. Se poziţionă în faţa lui, îi atinse obrazul cu palma, se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Braţele lui o cuprinseră, şi o strivi de corpul lui tare, cu o mână ţinând-o pe loc şi cu cealaltă încurcată în părul ei, înclinându-i capul în vreme ce gura lui se suprapuse peste a ei, adâncind sărutul.

Era fierbinte şi flămând, liniştit şi misterios.

— Mamă? Mamă? Mamă!

Ea se retrase, ameţită şi slăbită, dezorientată. Doamne, bărbatul acesta reuşea să o facă terci înainte să îşi dea seama de ceea ce se întâmplă. Clipi, încercând să se concentreze.

— Riker?

— Bunicul zice că *el* trebuie să rămână şi la cină.

Arătă spre Hunter de parcă descoperise o creatură deloc bine-venită în grajd. Serena încuviinţă din cap.

— Bine.

Riker veni până la ea şi o trase de mână.

— Te ajut eu cu caii.

Asta era o premieră, un semn de posesivitate din partea lui. Privi peste umăr la Hunter.

— Rămâi la cină?

— Da.

Nu îşi putu înăbuşi zâmbetul. Supravieţuiseră picnicului. Acum, dacă puteau să îi supravieţuiască şi tatălui ei...

*

Era o altă scenă Norman Rockwell, ei stând pe balansoarul de pe veranda din faţă. Hunter simţea o pace care se lăsa în jurul lui, o pace pe care nu o mai simţise de mult timp. După o cină cu *fajitas* la grătar, el şi Serena ieşiseră aici, în vreme ce tatăl şi fiul ei rămăseseră înăuntru să se uite la televizor, cu câinii alături de ei.

Hunter nu era prea sigur de ce îi spusese Serenei ce îi spusese în hambar. Nu era mândru de trecutul familiei lui. Şi nu îi mărturisise partea mai rea. Dumnezeu să binecuvânteze statul Texas şi pedeapsa cu moartea!

Luptându-se cu amintirile apăsătoare, îşi întinse braţele pe banchetă şi începu să se joace cu buclele ei; muşchii din piciorul lui se încordau şi se relaxau, făcând balansoarul să se legene leneş. Poate avea să pună şi ei un balansoar pe terasa din spatele casei lui. Dar nu credea că stând acolo singur urma să aibă acelaşi sentiment de mulţumire cum avea în vreme ce stătea aici cu ea.

— M-am simţit bine astăzi, zise el încet.

Ea păru extrem de mulţumită.

— Da?

— Da.

— Mă bucur. Eşti mereu bine-venit înapoi.

Voia să îi ceară să meargă acasă cu el. Să petreacă timp pe terasa din spatele casei lui. Să se ghemuiască în patul lui. Nici măcar nu trebuia să facă sex cu el. Doar să îşi sprijine spatele de pieptul lui, fundul de abdomenul lui.

— Aş vrea numărul tău de telefon înainte să plec.

Ea sări în sus cum sare omuleţul pe arcuri al unui copil.

— Îţi aduc cartea mea de vizită. Are trecut numărul meu de mobil, şi îl am mereu la mine.

Intenţia lui nu fusese să o trimită în casă şi el să

rămână singur afară. Putea vedea caii alergând în jurul padocului, unde-i dusese el după ce fuseseră ţesălaţi şi hrăniţi. Auzi cum se deschide uşa, privi peste umăr şi fu dezamăgit să vadă că nu era persoana care spera el să fie.

— Vei dormi aici? întrebă Riker.

Hunter avu sentimentul că întrebarea era inocentă, una pe care copilul ar fi pus-o celui mai bun prieten – doi prieteni care petrec noaptea împreună, nu în felul în care lui Hunter i-ar plăcea să doarmă cu mama băiatului.

— Nu, nu voi dormi.

— Când pleci?

— Când termin vizita la mama ta.

— Te vei căsători cu ea?

Cu un oftat, Hunter ridică mâna de pe speteaza balansoarului, se aplecă în faţă şi îşi sprijini coatele pe coapse.

— Crezi că ai putea să închizi uşa aia şi să vii mai aproape?

Nu voia ca tatăl Serenei să asculte conversaţia asta, deşi nu credea că bătrânul trimisese copilul să adune nişte informaţii. Copilul făcu întocmai cum îi ceruse Hunter şi traversă veranda ca să stea în faţa lui.

— În momentul ăsta, abia încep să o cunosc pe mama ta. Devenim prieteni, îi explică Hunter.

— Tatăl lui Jason s-a căsătorit. Este naşpa.

Hunter nu era sigur dacă băiatul avea voie să spună „naşpa”, dacă el ar trebui să îl corecteze sau să îi facă observaţie ori să o lase aşa.

— De ce este naşpa?

— Pentru că, acum, tatăl lui nu se va mai căsători cu mama mea. Voiam ca el să fie şi tatăl meu. Taţii fac lucruri pe care mamele nu le fac.

— Cum ar fi?

— Merg la meciurile de baseball. Tatăl lui Jason l-a dus la un meci de baseball.

— Şi mama ta probabil te-ar duce dacă i-ai spune.

— Nu, suntem în doliu pentru că a murit bunica. Acum, nu ar trebui să ne distrăm.

Nu o spusese cu resentiment sau tristeţe, ci doar ca pe o realitate. Hunter se întrebă dacă Serena se gândise la ceea ce pierdea fiul ei cât locuiau aici în această vară. Oricât de amuzant era pescuitul cu bunicul, Hunter avea sentimentul că băiatul ar fi preferat să fie la el acasă şi să se joace cu prietenii lui.

Serena reveni afară.

— Scuze că a durat atât. Riker, dragule, ce cauţi aici?

Băiatul ridică din umeri.

— Discutam chestii de bărbaţi, zise Hunter.

— Oh, ce fel de chestii de bărbaţi? întrebă ea.

— În mare, despre baseball. De fapt, tocmai voiam să îi spun lui Riker că mă gândeam să merg să văd o partidă a celor de la Round Rock Express. Mă întrebam dacă voi doi aţi vrea să veniţi cu mine.

Chiar şi în întunericul serii, putu vedea cum copilul se ridică imediat, şi se aştepta să înceapă să sară de bucurie în orice secundă.

— Serios? întrebă Riker. Când?

— Nu ştiu. Trebuie să le verific programul. Ce zici dacă o sun pe mama ta să o anunţ când este următorul meci?

— Super! Nu uiţi, da?

— Nu uit.

— Super!

Copilul dispăru în casă de parcă misiunea lui fusese realizată.

— Nu ai fost manipulat adineauri, nu? întrebă Serena, aşezându-se mai aproape de el decât stătuse mai devreme.

— Nu sunt sigur.

— Dacă nu vrei să mergi la un meci de baseball…

— Ba vreau. Şi fu surprins să descopere că vorbea serios. Întrebarea este – tu vrei să mergi?

— Cred că ar fi distractiv. Îi întinse cartea de vizită. Uite! Ca să mă poţi suna pentru detalii.

El îşi puse braţul în jurul ei.

— Uite un detaliu! Îmi placi, Serena. Îmi placi mult. O sărută, bucurându-se de felul cum corpul ei se odihni pe al

lui, de parcă acolo îi era locul. Un gând năvalnic îi veni din senin: că poate întâlnise femeia care în sfârşit avea să fie cu el pentru mai mult de o noapte.

Capitolul 11

Pentru că Serena credea că dubiţa ei era mai sigură decât jeepul lui, de care se temea că s-ar putea rostogoli, Hunter conduse maşina ei prin Austin, Pflugerville şi în Round Rock pentru meciul de joi seara dintre Round Rock Express şi Frisco Rough Riders. La sugestia Serenei, cumpărase bilete pe movila cu iarbă, unde lui i se păru că erau cam departe de acţiune după ce se aşezară pe pătură, dar copilul părea încântat de amplasament, avea mănuşile puse şi stătea pe vine de parcă se aştepta ca mingea să vină către el. Şi Hunter îşi dădu seama că asta era tot ce conta. Că băiatul era fericit. Riker privi peste umăr.

— Mamă, pot să mănânc un hotdog?

— Sigur.

Ea dădu să se ridice.

— Vin cu tine, zise Hunter.

Ea se opri.

— Nu vreau să îl las singur pe Riker aici.

Hunter privi în jur.

— De ce nu?

— Este prea mic.

— Pentru ce?

— Să fie lăsat singur într-un asemenea loc.

El nu putea vedea unde era pericolul, dar el fusese pe cont propriu de la 8 ani şi nu ştia cum e să fii părinte.

— Bine, atunci, mă duc eu să iau hotdogi. Vrei şi tu unul?

— Da, te rog. Doar cu muştar pentru mine şi Riker. Şi două băuturi, orice au.

El porni în susul movilei şi ajunse la standul unde se vindeau. Mersese la evenimente sportive o dată sau de

două ori, dar era o experienţă diferită când mergeai cu o femeie şi copilul ei. Serena îl monitoriza de aproape pe Riker, de parcă ar fi fost posibil să-l atingă careva şi să îl facă să dispară într-un nor de fum.

Ajunse la tejghea, comandă hotdogii şi băuturile, văzu pungile cu vată de zahăr şi, având încredere în instinctele lui, cumpără două. Apoi îşi blestemă instinctele când primi ceea ce comandase şi îşi dădu seama că să cari lucruri pentru trei oameni era mai greu decât să cari pentru unul singur.

Dar îşi croi drum prin mulţime cu multă grijă şi ajunse înapoi fără să verse nimic. Zâmbetul de plăcere al Serenei făcu să merite efortul depus. Riker îşi scoase mănuşile şi luă un hotdog.

— Mersi.

— Cu plăcere.

— Hotdogii de la stadion sunt deosebiţi, zise Serena.

Purta o şapcă roşie care se asorta cu maioul ei roşu.

Pantaloni albi scurţi care îi îmbrăţişau micul fiind şi îi lăsau picioarele expuse vederii. Interesul lui de a merge la meci sporise instantaneu când văzuse cum era îmbrăcată. Clar îi plăcea priveliştea de aici, de sus, de pe movilă.

Ea muşcă din hotdog şi părea în extaz. Hunter trebui să îşi mute privirea, ca ea să poată mânca liniştită şi el să nu se repeadă la ea să o sărute. Nu era adeptul săruturilor în public – dar nici nu fusese cu o femeie pe care să îşi dorească să o sărute în public.

— Ai jucat baseball când erai copil? întrebă Riker.

— Nu, n-am făcut niciun sport.

— Vreau să joc în Liga Mică anul viitor, zise Riker. Nu am putut anul ăsta din cauza bunicii, ştii…

Aruncă o privire spre Serena, ca şi cum ar fi crezut că spusese ceva ce nu trebuia spus.

— Am petrecut mult timp aici cu bunica, nu-i aşa, amice? zise Serena. Îi frecă umărul, dar Hunter rămase cu impresia că ea ar fi preferat să îi ciufulească părul – doar că el purta o şapcă a celor de la Astros. Nu ar fi fost de rect faţă de echipă, ai fi ratat prea multe meciuri.

— Ştiu.

— Anul viitor, zise ea.

— Da, anul viitor. Voi fi cel care aruncă, îi zise el lui Hunter. Jason este cel care prinde.

— Aşa se antrenează în curtea din spate. Nu a jucat încă într-o echipă. Un antrenor ar putea decide diferit, Riker. Trebuie să te pregăteşti pentru asta.

Băiatul încuviinţă din cap, sorbind din băutură, dar Hunter se gândi că vorbele mamei lui îi intrau pe o ureche şi îi ieşeau pe cealaltă. Unele lucruri le puteai învăţa doar din proprie experienţă.

— Tu ai putea să fii antrenor, nu?

Lui Hunter îi luă o secundă să îşi dea seama că Riker îl întreba pe el, nu pe mama sa.

— Nu ştiu destule despre joc încât să antrenez, zise Hunter.

Copilul se uită la el de parcă tocmai îl anunţase că îi uitase numele.

— Vreau să zic, ştiu regulile de bază. Trei lovituri, şi eşti eliminat. Dar nu aş şti când se impune să atacăm şi când să stăm pe loc.

— Te pot învăţa eu toate astea. Taţii ar trebui să ştie toate astea ca să poată fi antrenori.

Da, poate că taţii ar trebui să ştie, dar el nu plănuia să fie tată.

— Riker, de ce nu te întorci să te uiţi la meci acum? sugeră Serena.

Un roz care se asorta cu vata de zahăr îi colora obrajii, şi Hunter nu credea că era rezultatul căldurii. După ce Riker îşi puse mănuşile înapoi în mâini şi se întoarse să privească jocul, Serena se aplecă spre Hunter şi şopti:

— Îmi pare rău. A fost cam obsedat de ideea de a avea un tată de când tatăl lui Jason s-a căsătorit. Privirea ei trecu la pungile pline cu vată de zahăr roz pufoasă. Doar două pungi de vată de zahăr?

— Nu prea îmi place dulcele.

— De unde ai ştiut că mie da?

— Am ghicit.

Deschise o pungă şi se întinse după Riker.

— Poftim. Să-i mulţumeşti domnului Fletcher.

Puştiul privi peste umăr.

— Mersi.

Apoi mănuşa fii dată iar jos şi vata începu să dispară.

— Mereu mi-a plăcut vata de zahăr, zise Serena deschizând punga ei. Luă puţin şi apoi privi spre el. Eşti sigur că nu vrei un pic?

El se gândi că felul cum ea îl privise ar fi putut topi zahărul pe care îl ţinea în mână. Privirea lui se plimbă de la ochii ei la bucata pufoasă pe care o ţinea între degete.

— Bine, de ce nu? zise el.

Ea îi puse vata pe buze, el le desfăcu şi, înainte să apuce să muşte, totul se topise. Ea îşi linse degetele.

— Ce crezi?

Că dintr-odată era prea al dracu' de cald aici.

— Are potenţial.

Ea râse şi îi întinse punga deschisă.

— Serveşte-te!

Doar că pe el nud interesa să îşi ia singur.

— Mamă, pot să mă duc acolo jos, lângă gard, ca să văd?

— Nu, hai să stăm aici sus!

— Nu trebuie să mergi cu mine.

— Nu, Riker, sunt prea mulţi oameni aici în seara asta.

Umerii băiatului se cocârjară în vreme ce el revenea cu atenţia la meci.

— Probabil ar fi bine… începu Hunter, dar ea îl opri clătinând din cap

— Mi-aş face prea multe griji. Dacă aş privi în altă parte, ar dispărea.

— Pare ascultător…

— Oh, nu cred că ar fugi. Îmi este teamă că l-ar putea lua cineva. Sunt oameni din ăştia. Auzi despre asta mereu.

— Mi se pare cam paranoia…

— Asta sunt eu: protectoare paranoică.

Nu păru jignită sau supărată; pur şi simplu îl informa că nu avea să îşi schimbe abordarea pentru că aşa spunea

el.

Deci stilurile lor de a creşte un copil ar fi clar diferite. Stiluri de a creşte un copil? Când luase el în calcul aşa ceva? Nu se gândise niciodată să devină părinte. Copiii erau o distragere a atenţiei. Trebuia să îţi faci griji în legătură cu ce mănâncă, la ce oră se duc la culcare, ce sporturi să facă şi dacă le poţi permite sau nu să plece de lângă tine.

Şi cu siguranţă nu se gândea acum la aşa ceva. Era o responsabilitate de care nu avea nevoie sau pe care nu o dorea.

— Eşti în regulă? întrebă ea. Arăţi de parcă nu ţi-a priit hotdogul.

Ceva nu îi pria, dar nu avea legătură cu ceea ce mâncase. Trase aer în piept

— Sunt bine.

— A fost drăguţ din partea ta să organizezi seara asta. Înseamnă mult pentru Riker. Înseamnă mult pentru mine faptul că l-ai inclus.

— Aşa mi s-a părut corect. A fost sugestia lui.

— Nu îţi cad prea bine complimentele.

În mare parte, pentru că nu era obişnuit să le primească. Cel puţin, nu în astfel de situaţii, de la o femeie încântătoare care îl lăuda pentru altceva decât abilităţile lui din dormitor.

— Erai tânără când l-ai născut. Ai fost la colegiu?

— Nu. Plănuiam să merg, dar am fost prea ocupată după ce l-am născut pe Riker. Dar tu? Ai fost la colegiu?

— Educaţia mea vine din experienţă.

Zâmbi auzind asta.

— Instructorul poate fi uneori neiertător.

Pe asta o nimerise.

— Da, dar rareori uiţi lecţia, zise el.

— Mi se pare că prea adesea testul este lecţia.

Se auzi pocnitura unei bâte, urletul mulţimii, apoi el îl auzi pe Riker ţipând, Serena se uită în sus, scoase un mic ţipăt şi îşi acoperi capul. Ah, baseballul Vreo doi tineri şi câţiva copii se îngrămădeau pe pătură. Hunter detesta să

facă asta, dar se îndrepta spre mâna lui şi el era cel mai înalt din grup. Trebuia să o prindă. Impactul îi înţepă mâna, dar, până ajunsese la el, mingea îşi pierduse din viteză. Auzi vag nişte ţipete şi aplauze.

— Frumoasă prindere, frate, îi spuse unul dintre tineri înainte de a se îndrepta spre locul unde stătea.

Copiii care veniseră se împrăştiau, cu excepţia lui Riker – care, cu un rânjet larg pe chip, îl privea.

— Uau! Ai văzut, mamă? Tocmai a prins-o. Fără mănuşă ori ceva.

— Am văzut. Foarte impresionant.

Riker încuviinţă din cap.

— Ai putea fi antrenor. Serios.

— Pur şi simplu, am fost în locul potrivit la momentul potrivit. Hunter aruncă mingea în mănuşa lui Riker. Poftim, puştiule!

— Super! Mersi.

Copilul se întoarse, şi Hunter auzi *pufnitura* în vreme ce băiatul arunca mingea în mănuşa lui.

— A fost o prindere impresionantă, zise Serena îndreptându-şi şapca.

— Tu de unde ştii? Nu ai văzut-o.

Ea îşi încreţi năsucul drăguţ.

— Nu mă omor după mingi de baseball care vin spre mine. Nu credeam că pot ajunge până aici.

— Unde credeai că ajung mingile după un *home-run?*

— Nu mă aşteptam ca în liga juniorilor să dea prea multe asemenea lovituri.

— Sunt toţi puşti care visează să ajungă în liga principală. Vor lovi ca lumea în minge dacă au o şansă.

— Ce ştii despre visuri?

Că, până în acest moment, nu i se îndeplinise niciunul. Dar nu avea să îi spună ei asta. Se aplecă spre ea în schimb şi şopti:

— În majoritatea visurilor mele, eşti tu, cu foarte puţine haine pe tine.

Dacă se simţise ofensată nu lăsase să se vadă. De fapt, judecând după roşeaţa din obrajii ei şi după felul cum

îşi strângea buzele într-o linie de fiecare dată când începea să zâmbească, el se gândi că probabil era mulţumită de cuvintele lui.

*

Când Hunter parcă dubiţa în faţa casei tatălui ei, era deja întuneric. Serena avea un sentiment plăcut legat de această seară. Era mulţumită. Riker era încă entuziasmat de faptul că venise acasă cu o minge de baseball de la un *home-run*.

Riker deschise uşa.

— Mă duc să îi arăt mingea bunicului.

— Riker, îl admonestă Serena coborând şi ea din maşină. Mulţumeşte-i domnului Fletcher că te-a dus la meci.

— Mersi, a fost foarte tare.

— Cu plăcere.

Hunter stătea lângă ea, vocea lui fiind ca un tors blând în noapte. Riker sări peste trepte şi intră în casă, trântind uşa după el.

— Vrei să intri să bei nişte cafea? întrebă Serena.

— Nu, este târziu. Ar trebui să plec.

— Mulţumesc pentru seara asta. A fost foarte drăguţă. Specială.

„Sărută-mă”, se gândi ea. „Doar sărută-mă”.

Îşi dorise ca el să o sărute în timpul meciului. Nu că baseballul permitea prea multe momente de „sărutat”. Spre deosebire de fotbal. Entuziasmul legat de marcarea unui gol putea avea drept consecinţă un sărut, mai degrabă decât la baseball.

— Deci se consideră întâlnire dacă fiul tău a fost cu noi? întrebă el.

— Cred că da.

El se întinse şi îi scoase şapca.

— Mulţumesc că ai venit cu mine.

Sărutul fu lent şi tacticos. Hunter îşi înfăşură braţele în jurul ei şi o trase mai aproape de el, până când ea ajunse

lipită de pieptul lui. Nici măcar noaptea fierbinte şi sufocantă nu putea concura cu căldura sărutului lui.

Curgea în ea, prin ea. O făcea să se simtă ameţită şi beată. Poate nu de la margarita se îmbătase în prima noapte. Poate era de la asta. Atingerea buzelor lor, mângâierea limbii lui, felul cum sugea, împingea şi se prindea de gura ei de parcă era un colac de salvare.

De câte ori o săruta, ea se simţea ca şi cum el îi dădea tot ce avea de dat, fără să reţină nimic pentru el. Spunea mai multe prin sărut decât prin cuvinte. Se simţea preţuită, apreciată, frumoasă. Simţea că acest moment era al lor, că nimeni nu putea să le ia asta. Că îl aşteptase.

El se retrase din sărut şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Există vreo şansă ca, după ce bagi copilul în pat, noi doi să ne furişăm pentru un scurt dans în noapte?

Ştia că voia mai mult decât să danseze. Braţele lui erau în jurul ei, mâinile i se odihneau pe partea de jos a spatelui ei, ţinându-le corpurile apropiate. De ce să nege ceea ce dorea cu disperare?

— Sunt transpirată, zise ea. Am nevoie să fac un duş...

— Am duş la mine.

— Lasă-mă să-l bag pe Riker în pat, să îmi iau câteva lucruri şi să îi spun tatii că ies puţin.

Capitolul 12

Hunter nu se considerase niciodată un laş, dar luase în calcul să aştepte în jeep sau pe verandă. Totuşi, până la urmă, acceptase invitaţia ei de a o aştepta în casă. Ceea ce, desigur, însemna să aştepte alături de tatăl ei.

— Bea un pic de whisky, zise tatăl ei, punând un pahar pe măsuţa de lângă el.

— Mulţumesc, domnule.

Tatăl ei stătea într-un fotoliu pliant; ridicase suportul de picioare şi se lăsase pe spate. Hunter luă paharul pe care i-l oferise, luă o înghiţitură şi aproape tuşi. Un whisky sec.

— Prea puternic? întrebă Larry.

— Nu, domnule, este taman bun, mulţumesc.

Larry privi spre el, şi Hunter avu sentimentul că fusese analizat din vârful capului până în bombeul pantofilor.

— Rena a zis că mergeţi să *priviţi* lacul? Întrebarea nu era aşa inocentă cum părea, şi Hunter ştia asta. Bătrânul o făcuse să sune ca şi cum nu înţelegea de ce s-ar duce cineva să se uite la un lac. Părea să întrebe mai degrabă: „Ce o să faceţi?”

— Da, domnule. De la mine se vede bine lacul, şi, când luna este pe cer, cum este în noaptea asta, este o privelişte drăguţă. M-am gândit că Serenei i-ar plăcea – tuşi – să privească.

Încuviinţând din cap, tatăl ei miji ochii, şi Hunter se întrebă dacă cumva exersa cum se uită prin luneta unei puşti.

— Fata mea este femeie în toată firea.

— Da, domnule.

„Clar este”.

— Prea mare ca eu să-i mai spun ce să facă.

„Slavă Cerului! M Hunter începea să se întrebe dacă taţii de fete ar trebui trimişi să facă interogatoriile.

— Dar nu vreau să fie rănită.

— Nici eu.

— Ai fost vreodată însurat, fiule?

— Nu, domnule.

— Ai luat în calcul ideea asta vreodată?

— Până recent, nu.

Bătrânul miji din nou ochii. Hunter auzi paşi şi privi peste umăr. Serena coborâse pe scările dintre camera de zi şi bucătărie.

— Riker e gata de somn. Se întreba dacă ţi-ar plăcea să urci să îi spui noapte bună.

Hunter nu se ridicase niciodată aşa repede de pe un scaun. Dacă avea de ales între tată şi băiat, alegea băiatul.

— Mi-ar plăcea asta.

Se scuză, traversă camera şi o urmă pe Serena în sus pe scări. Pe perete erau atârnate poze; Ea bebeluş, copil cu strungăreaţă, adolescentă, tânără. În fiecare poză, părea fericită.

— Îmi pare rău dacă tata te interoga, zise ea cu voce joasă.

— Am avut parte de mai rău.

— Mi-a fost teamă că te-ar putea pune pe fugă, zise ea când ajunseră în capătul scărilor şi se întoarse cu faţa spre el.

— Nu obişnuiesc să fug.

Ea se opri în faţa lui.

— Chiar şi când eşti speriat?

— Mai ales când sunt speriat.

Ea zâmbi şi îl conduse în camera din stânga. Băiatul stătea lipit de tăblia patului, purtând mănuşa şi aruncând mingea în ea. Câinele lui beagle stătea cuibărit la piciorul patului.

Hunter nu era sigur de ce se afla în această cameră sau ce trebuia să facă. Nu credea că era de datoria lui să ţipe la puşti să se culce. Cam asta fusese experienţa lui cu trimisul la culcare: „Du-te la culcare!” Lumina stinsă. Apoi întuneric, singurătate şi dorinţa de-a fi cineva acolo. Chiar şi un beagle cu pete. Se întinse şi mângâie câinele doar pentru că îi dădea ceva de făcut.

— Te place, zise Riker.

Câinele linse mâna lui Hunter, încercând parcă să întărească vorbele stăpânului lui.

— Şi mie îmi place de el.

— Ai vreun câine?

— Nu. Nu ar fi corect faţă de câine. Călătoresc mult.

— Eu stau cu animalele de companie.

— Riker, asta o faci în Hopeful, nu aici. Privi spre Hunter. Are grijă de animalele de companie ale vecinilor când aceştia pleacă din oraş.

— Ah, deci mai este un antreprenor plin de resurse în familie, zise Hunter.

— Ce înseamnă asta? întrebă Riker.

— Cineva care are o afacere.

— Dacă te-ai muta în Hopeful, ţi-ai putea lua un câine, şi eu aş putea avea grijă de el cât nu eşti în oraş, zise Riker.

— Riker, credeam că doar vrei să îi mulţumeşti din nou domnului Fletcher şi să îi spui noapte bună. Nu că încerci să îl convingi să se mute în Hopeful.

— Dar, dacă te-ai muta în Hopeful, zise băiatul cu ochii imploratori aţintiţi spre Hunter precum lumina reflectoarelor, am putea să mergem la mai multe meciuri de baseball şi ai putea să mă înveţi mai bine karate. Se ridică deodată, de parcă cineva îl trăsese în sus. Ştiu! Ai putea să fii şi tu un antreprenor. Ai putea să ai o afacere. Bătaie la Fund cu Karate!

Hunter zâmbi. Şi el care crezuse că tatăl era cel periculos. La naiba! Copilul ăsta avea să-i planifice viaţa înainte să se stingă lumina.

Râzând, Serena îşi puse mâinile pe umerii fiului ei şi îl vârî înapoi în pat. Îl înveli cu pătura, netezind-o pe ici, pe colo cu iubire şi tandreţe. Ceva ce Hunter îşi imagină că făcuse de mii de ori.

— Există câteva imperfecţiuni în planul tău, îi spuse ea lui Riker.

— Cum ar fi?

— Ei bine, în primul rând, nu cred că o afacere ar trebui să aibă „fund” în denumire şi tu nu trebuie să spui asta.

Lui Hunter i se păru interesant că ea nu menţionase că nu trebuia să îl încurajeze pe Hunter să se mute în Hopeful. Băiatul privi spre el.

— Găsim alt nume.

— Riker, este momentul să spui noapte bună, îi zise ea.

— Ah, mamă…

— Ah, Riker.

Copilul îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse pe o

parte.

— Noapte bună.

— Noapte bună, zise Hunter.

Dar i se păru că nu era suficient şi se gândi că mai trebuia să facă ceva. O privi pe Serena în vreme ce se apleca şi îşi săruta fiul pe cap.

— Noapte bună. Vise plăcute.

Asta era. Vise plăcute.

Ieşi din cameră după Serena. Ea stinse lumina când ei ieşiră pe hol, şi o lumină de veghe strălucea lângă patul băiatului.

— Poţi să aştepţi aici sau să mergi să discuţi cu tata cât îmi iau eu câteva lucruri, şopti ea.

— Aştept.

O privi cum dispare într-o cameră de pe hol, apoi se uită înapoi spre camera unde dormea băiatul. Încă purta mănuşa de baseball. Câinele se ghemuise lângă burta copilului.

Şi, pentru prima dată în viaţa lui, Hunter înţelese cât de importantă era munca lui. Voia ca acest băiat să poată avea mereu vise plăcute.

*

Serena stătea pe locul din dreapta, încercând să se relaxeze, să nu se simtă de parcă făcea ceva ce nu trebuia să facă. Nu ar fi avut problema asta dacă ar fi fost în Hopeful. Acolo ar angaja un babysitter şi nu l-ar mai auzi pe tatăl ei spunându-i să fie atentă când ieşea pe uşă.

Să fie atentă? Era cam târziu pentru asta.

Aruncase precauţia pe geam. Ştia că nu putea să stea aici pentru totdeauna, dar, cât se afla aici, ce era greşit în a se simţi bine, în a se bucura de bărbatul de lângă ea? Anticipase că aveau să mai aibă o noapte împreună.

Pusese într-o gentuţă de pânză o periuţă de dinţi şi haine curate. În geantă avea o cutie de anticoncepţionale nedeschisă. Îşi sunase doctorul din Hopeful şi ceruse ca reţeta să fie adusă aici. Acum, aştepta doar să îi vină

menstruaţia – care ar fi trebuit să apară în orice moment – ca să poată calcula când să înceapă să ia pastilele.

Deci să facă sex în mod regulat era o posibilitate pe care ea o acceptase. Şi, acceptând-o, trebuia să înceapă să nu se mai simtă vinovată că era pe punctul de a face sex. Ar fi mai uşor să nu se simtă vinovată dacă tatăl ei nu ar suspecta asta.

— Nu cred că tata a crezut scuza cu privitul la lac, zise ea într-un final.

— Vom privi lacul, deci i-am spus adevărul. Hunter se întinse şi îi strânse mâna. Relaxează-te, Serena! Dacă te răzgândeşti când ajungem, mă voi mulţumi doar cu faptul că eşti cu mine.

Îi zâmbi recunoscătoare. Uneori, spunea cele mai neaşteptate şi dulci lucruri. Dar, de data asta, ea nu avea în plan să mai plece speriată.

Hunter opri jeepul. Nu lăsase nicio lumină aprinsă, pentru că nu îşi dăduse seama că avea să fie plecat aşa mult. Dar cunoştea fiecare centimetru din proprietatea sa, din casa sa. Coborî din maşină, o ocoli şi îi deschise portiera. Când ea ieşi, el o luă în braţe şi o sărută.

În seara asta, avea să o ia lent. Nu avea s-o grăbească. Nu avea să îi ofere motive să înceapă să se îndoiască de faptul că procedase bine venind aici. O curtase, se bucurase de compania ei, îi arătase că se puteau distra şi altfel decât făcând sex pasional.

Dar, în vreme ce gura ei se mişca peste a lui, ştia că stăpânirea de sine avea să-i fie pusă la încercare. Îi plăcea gustul ei şi cum o simţea. Nu îşi putea da seama de ce era aşa diferită de toate celelalte femei dinaintea ei.

Poate pentru că în ea era inocenţă. Ciudat să te gândeşti că o femeie care fusese măritată şi care avea un copil putea fi totuşi inocentă. Dar era acolo. Se simţea că era o fată dintr-un oraş de provincie. Crescuse în apropiere de Austin, dar nu avea nimic din ce aveau fetele din oraşele mari.

Şi lui îi plăcea asta. Îi plăcea mult. Şi era de ajutor şi faptul că era foarte atrăgătoare.

Se desprinse de ea, se întinse în maşină după geanta ei şi închise portiera. Fără vreun cuvânt, îşi petrecu braţul în jurul ei şi o conduse spre casă. Odată ajunşi înăuntru, închise uşa, o încuie şi o sărută din nou, făcând o promisiune de care intenţiona să se ţină. Savură felul în care ea se descălţă, la fel cum făcuse noaptea când fusese la el. De parcă acesta era semnalul ei – hai să începem. În seara asta, nu purta tocuri, aşa că era puţin mai mică de înălţime.

— Duş? şopti ea când el se întrerupse din sărutat ca să o prindă mai bine.

— Da, corect, duş.

Începu să meargă cu ea cu spatele prin cameră, un dans intim, cu buzele lipite, cu mâinile explorându-se prin haine. Trecură de canapea, cu fereastra largă prin care se vărsa lumina lunii, şi el se întrebă de ce să nu facă dragoste cu ea acolo? Pentru că ea voia să facă duş. Baia de la parter era mai aproape. Duş, apoi canapeaua, îşi aminti însă că hotărâse să o ia încet. Să nu o grăbească.

Ce plan idiot!

Dar trebuia să se ţină de el. Se aplecă, o ridică în braţe şi se îndreptă cu ea spre scări. Ea îşi aşează* capul în scobitura umărului lui.

— Mereu cari femeile sus pe scări?

— Doar pe tine.

— Serios?

Auzi neîncrederea din vocea ei şi se întrebă de ce conta că ea nu-l credea, se întrebă de ce nu îl credea.

— Mi se pare corect, zise el.

— Corect?

— Să te car.

Ajunse la capătul scărilor, păşi în dormitorul lui şi se gândi pentru o clipă să facă un ocol prin pat, dar merse mai departe în baie. O lăsă în picioare pe covor şi aprinse lumina. Lumina era dură, şi el îşi dori să nu o fi aprins, dar după ce i se obişnuiră ochii, fu tentat să aprindă toate luminile din casă. Buzele ei erau umflate şi umede. Pielea i se înroşise. Ochii îi erau arzători.

Se tot trezea distras de la obiectivul lui. Să o ducă la duş.

Trecu pe lângă ea, deschise uşa la cabina de duş şi porni apa. Şapca dispăruse, la fel şi pantofii, dar în rest era îmbrăcată la fel ca la meciul de baseball.

Ea continuă să îl privească în ochi în vreme ce coborî şi-şi dădu jos o şosetă, o aruncă, apoi făcu la fel şi cu cealaltă. Deschise foarte încet pantalonii scurţi. Se strecură afară din ei. Purta lenjerie intimă din dantelă albă.

Oh, da.

Serena nu se considerase niciodată vreo mare seducătoare, dar, stând aici acum, privindu-i nările cum se umflau şi ochii cum se întunecau, simţi că puterea şi controlul erau la ea. Era o idee îmbătătoare. Degetele mâinii lui cu care ţinea uşa se albeau. Ea se gândi că n-ar strica nişte mişcări de dans şi o muzică lascivă în vreme ce se apuca de marginea maioului şi îl ridica, centimetru cu centimetru. Nu se grăbea. Sus, sus. El era hipnotizat. Ea credea că el nici măcar nu avea să clipească.

Îşi trase maioul peste cap, surprinsă de neruşinarea ei. Şi excitată de asta.

El spusese că i se păruse corect să o care până sus. Stând acum aici şi dezbrăcându-se încet pentru el părea de asemenea corect. Peste zgomotul făcut de duş, îi putea auzi respiraţia şuierătoare. Îşi scoase sutienul, apoi îşi dădu jos şi chiloţii. Când ea trecu pe lângă el şi intră în cabina de duş, el era atât de nemişcat, că ar fi putut fi o statuie. După o seară în aerul umed, Serena se simţea bine sub valul de apă caldă.

— Vii şi tu? întrebă ea.

Ar fi putut să râdă de viteza cu care el îşi smulse hainele, doar că acum, că se afla descoperit în faţa ei, ea îşi dădu seama că nu îl văzuse niciodată complet gol în lumina lunii. Sau, dacă îl văzuse în prima noapte, nu îşi amintea.

Şi se gândi că şi-ar fi amintit cu siguranţă dacă ar fi privit ceva aşa magnific precum corpul lui. Muşchii bine definiţi tremurau la fiecare mişcare şi fiecare parte din corpul lui – *fiecare* parte – părea tare ca piatra.

Îşi amintea că îl atinsese şi cât de splendid i se păruse. Dar nu îşi amintea să îl şi văzut. Acum, ştia că nu avea să-l uite niciodată. Intră şi el în cabina de duş, închise uşa şi îşi petrecu braţele în jurul ei.

— Mi-am spus că o voi lua încet, zise el, dar se pare că nu pot face asta când este vorba despre tine.

— Mă bucur.

Ei i se părea că totul la ei era ca un tren care se grăbea să treacă. Dar, atâta vreme cât nu se zdrobea de nimic şi nu se îndrepta către dezastru, ea era mulţumită să fie în braţele lui.

Atingerea mâinilor cu săpun pe pielea ei era la fel de senzuală ca orice altceva mai experimentase. O săpuni încet, apoi îşi folosi mâinile pentru a dirija apa spre ea. Când săpunul fu clătit, gura lui se îndreptă spre locurile unde fusese săpunul.

Niciodată în viaţa ei nu se bucurase aşa mult de un duş. Luă săpunul şi îşi frecă bine mâinile înainte de a le trece peste corpul ei. Spre deosebire de mâinile ei când el o săpunise, ale lui nu rămaseră nemişcate. O mângâie şi o masă. O atingea uşor şi o dezmierda. Era ca şi cum el nu se mai putea sătura de ea. Când toată murdăria dispăru, el îngenunche în faţa ei. Apa continua să curgă peste corpul ei, peste chipul lui ridicat. Cu mâinile lui mari, îi cuprinse fundul înainte de a-şi apăsa buzele între coapsele ei. Ea se agăţă de umerii lui în vreme ce el o atingea intim cu limba. Spirale de plăcere treceau prin ea.

Îşi dădu capul pe spate şi lăsă senzaţiile să crească în vreme ce el prăda cu pricepere. Lăsa impresia unui războinic care revendica tot ce intenţiona să cucerească. Serena se gândi că niciun cuvânt nu ar fi putut descrie ceea ce simţea ea acum. Încordare, relaxare. Creştere, diminuare.

Fiecare mişcare a limbii lui o ducea tot mai sus, înainte de a se prăbuşi. Picioarele i se înmuiară, începu să tremure… Apa curgea peste ea, degetele lui se afundau în şoldurile ei, gura lui făcea magie şi senzaţiile se intensificară până când totul ceru să fie eliberat…

Şi apoi se frânse într-un ţipăt care răsună între pereţii cabinei. Îşi dădu vag seama că uşa duşului fu deschisă, deveni conştientă de mişcările lui în vreme ce el îşi ridica blugii aruncaţi pe jos, căuta prin portofel…

Puse prezervativul şi o ghidă până când ea îl cuprinse cu totul. Ea nu ştia unde găsea puterea, credea că avea să se topească de tot, dar, cumva, reuşi să se agaţe de el, să îşi înfăşoare braţele în jurul lui, în vreme ce el se împungea în ea, cu corpul încordat, cu braţele strânse în jurul ei şi, în vreme ce se mai împinse o dată, geamătul lui gutural veni ca ecou la ţipătul ei.

El continuă să se cutremure, în vreme ce respiraţia lui hârşâită îi umplea urechile. Serena putea simţi cât de repede îi bătea inima în vreme ce apa curgea. Îşi lăsă capul pe umărul lui, mulţumită să rămână aşa pentru totdeauna.

*

Stând în pat cu Serena ghemuită lângă el şi cu lumina lunii strecurându-se pe fereastră, Hunter încă încerca să înţeleagă ce se întâmplase la duş.

Înţelegea partea cu sexul. Nu era niciun mister.

Dar restul… posesivitatea pe care o simţise, bucuria că îi provocase o asemenea plăcere… aproape că eclipsaseră propria lui satisfacţie sexuală. Îşi propusese întotdeauna ca o femeie să plece din patul lui satisfăcută, dar niciodată nu simţise atâta satisfacţie ca atunci când auzise ţipetele Serenei, niciodată nu simţise că tot ce făcuse fusese doar pentru ea.

Faptul că şi el avusese de câştigat era un bonus. Dar îi păsase doar de plăcerea ei. Nu se putea opri din zâmbit. Nu se simţise niciodată aşa bine. Cu mâinile ude, prezervativul fusese o pacoste, şi fusese tentat să renunţe la el, dar ultimul lucru de care avea nevoie era responsabilitatea unui copil… Una. Era să duci copilul altcuiva la un meci de baseball… Dar să ai propriul fiu?

Ce ştia el despre ce înseamnă să fii tată?

Poate doar faptul că nu s-ar fi priceput la asta, deşi

probabil nu ar fi fost prin preajmă suficient de mult încât să conteze. Şi ultimul lucru de care Serena şi băiatul ei aveau nevoie era un tată care să nu fie prea mult prin preajmă.

Ea scoase un mic oftat şi se întinse pe lângă corpul lui ca o pisică mulţumită.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— Mai degrabă, minunat.

— Eşti bine-venită să vii şi să faci duş la mine oricând vrei.

— Este mult de condus din Hopeful.

El ştiuse că relaţia lor avea să fie ceva temporar. Asta nu însemna că trebuia să îi placă acest lucru.

— Când pleci?

— Nu sunt sigură. Bătu cu degetele în pieptul lui. Avem duşuri în Hopeful. Se ridică într-un cot. Există vreo şansă să vii în Hopeful… cândva?

Îşi împreună degetele cu ale ei.

— Nu plănuiam, dar în ultima vreme tot fac lucruri pe care nu le-am planificat.

Ea îşi coborî capul şi cu limba îi încercui sfârcul. El înghiţi şi gemu în acelaşi timp. Cu siguranţă, era genul de femeie care atingea, şi el îşi dădu seama că îi plăcea acest lucru la ea. La dracu', nu prea era ceva la ea care să nu îi placă.

— Şi eu văd că fac acelaşi lucru, zise ea. Îl mai linse o dată. Un vârtej. Lucruri pe care nu le plănuisem. Lucruri pe care nu credeam că le voi face.

O muşcătură blândă.

Despre ce vorbea? Nu se putea concentra când ea îl provoca aşa.

— Nu pot să cred cât de repede am ajuns să ţin la tine, zise ea.

— Şi eu la fel.

O atingere cu limba. Cu mâna liberă, el strânse cearşaful. Nu îşi dăduse niciodată seama că aşa puţin putea realiza aşa mult. Era anticiparea, bănuia el, care îl adusese în punctul de a fi gata să explodeze. Când în sfârşit ajunse să îl atingă cu mâinile – dacă chiar făcuse asta –, nu ştia

dacă se mai putea reţine.

Gura ei alunecă de-a lungul coastelor lui. Dulce tortură! Mâna ei începuse să se joace, degetele ei se plimbau în sus şi în jos pe interiorul coapsei lui. Era aşa aproape de orgasm, că nu suportă să nu îl atingă. Se întinse spre noptieră, observă un pachet nedesfăcut, îl rupse în timp ce ea continua să îl chinuiască. Îşi puse prezervativul şi, cu o mişcare rapidă care o făcu să suspine, el o întoarse pe spate.

— Destul cu tortura, mârâi el.

Îi prinse mâinile, i le ridică deasupra capului şi se afundă în ea.

Acum, era rândul lui să chinuiască, ţinându-i mâinile pe loc şi folosindu-şi gura ca să sărute, să sugă, să dezmierde. Ştia că probabil nu era aşa blând cum trebuia să fie, că barba lui aspră putea să îi zgârie pielea, că gura lui putea să lase urme acolo unde ea îl avertizase să nu îi lase, dar o dorea cu o sălbăticie pe care nu o mai simţise.

Se împinse în ea, mânat să continue de ţipetele ei de plăcere. Ştia exact când ea ajungea la orgasm, căci îi simţi tot corpul înlănţuindu-se în jurul lui; nu îşi aminti să-i fi dat drumul la mâini, dar constată că îl strângeau în vreme ce el se grăbea să ajungă la linia de sosire.

Niciodată în viaţa lui nu fusese aşa conştient de o femeie. Niciodată în viaţa lui nu îl îngrozise o femeie cum o făcea ea.

*

— Patru într-o noapte, murmură Serena, cu inima agitată. Erau amândoi întinşi în pat, doar mâinile şi picioarele li se atingeau, de parcă trupurile lor recunoşteau că aveau nevoie de o pauză de la intimitate. Ăsta este un record pentru mine, zise ea.

— Şi pentru mine.

Ea vru să râdă. Era ca şi cum orice făcea aluzie la intimitatea emoţională era ceva ce el nu putea pune în propriile cuvinte.

— Asta este o surpriză pentru mine, zise ea. Pui prezervativele alea de parcă ai fi pe banda de producţie.

— Păi, ştiu sigur că nu vreau să te las gravidă.

Inima ei agitată bătu şi mai tare. Îţi întoarse capul într-o parte şi studie chipul bărbatului care stătea întins lângă ea. Începuse să îi placă faptul că ferestrele nu aveau perdele. Că lumina lunii îi permitea să îl vadă în umbre, nu clar, dar suficient, aşa că ea ştiu că el avea ochii închişi.

Respiraţia lui se liniştea, şi ea se întrebă dacă era pe cale să adoarmă. Şi ea fusese cât pe ce să adoarmă până în urmă cu câteva secunde.

— Ar fi aşa îngrozitor? întrebă ea.

— Ce?

— Dacă aş rămâne însărcinată.

— Dezastru.

Dintr-odată, toate senzaţiile frumoase ale nopţii deveniră urâte. Ce căuta aici cu acest bărbat pe care abia îl cunoştea? Merseseră la un picnic, îi dusese băiatul la un meci de baseball, începuse să simtă că se forma o legătură…

El îşi întoarse capul, şi ea îi văzu ochii deschişi.

— Nu asta voiai să auzi, nu-i aşa?

— Pur şi simplu, nu ştiu de ce crezi că ar fi un dezastru.

Se ridică oftând.

— Nu caut să mă căsătoresc. Nu mă voi muta în Hopeful şi nu o să deschid şcoala de Bătaie la Fund cu Karate. Am crezut că ai înţeles că totul cu mine este temporar.

Se ridică şi ea în fund.

— Am înţeles asta. Nu caut ceva pe termen lung.

Doar că îşi dădu seama că începuse să se gândească la asta. Să petreacă mai mult timp lângă Austin, el să vină în vizită în Hopeful, să îl invite să petreacă weekendul la casa de pe plajă a familiei.

— Eu nu sunt sigură că aş considera că ar fi un dezastru dacă aş rămâne însărcinată.

— Ei bine, pentru că am fost rezultatul unei sarcini

neplănuite, crede-mă, ştiu din experienţă că este un dezastru.

Se dădu jos din pat, şi ea îi văzu silueta trecând de fereastră şi îndreptându-se spre baie. Apăsă întrerupătorul, şi lumina dură invadă dormitorul. Reveni şi îi aruncă hainele pe pat.

— Îmbracă-te, şi te duc acasă.

Sesiune terminată, misiune îndeplinită. Ea decise că era bine că el nu-şi decorase casa cu mărunţişuri, pentru că în clipa asta îi venea să ia ceva şi să arunce spre el.

El merse în baie. Ea dădu cearşafurile care se încurcaseră în picioarele *ei* la o parte şi smulse chiloţii cu degetele tremurând. Îi trase pe ea. Fără să bage în seamă sutienul, îşi luă maioul şi îl puse pe ea. Avea haine curate în geanta de jos, dar nu avea de gând să mai zăbovească. „Îmbracă-te şi ieşi!”

Dacă nu ar fi fost aşa departe de oraş, ar fi chemat un taxi. Să-l ia naiba că o făcuse să se simtă ieftină. Se ridică de pe pat, merse la baie şi se opri. Se aşteptase să-l găsească îmbrăcându-se. Îl găsi în schimb aplecat deasupra chiuvetei, sprijinit în braţe, cu capul plecat. Putea să îi vadă umezeala de pe faţă, dar nu auzise apa curgând.

— Obişnuia să o bată îngrozitor, zise el încet. Că din cauza ei şi a „accidentului” ei nu a putut să facă el ce voia cu viaţa lui.

— Şi ce voia să facă? întrebă ea.

— Cine dracu’ ştie?

— Riker a fost neplanificat, zise ea încet. Dar nu l-am considerat niciodată un dezastru. Nu cred că tu erai motivul pentru care tatăl tău o bătea pe mama ta. Poate că folosea scuza asta, dar nu ăsta era motivul.

El îşi înălţă capul şi îi prinse privirea în oglindă.

— Dar nici nu a fost uşor, nu-i aşa?

— Nu, însă căsătoria şi copiii nu sunt ceva uşor. Asta nu înseamnă că nu sunt de dorit.

— Ei bine, de vreme ce folosesc protecţie cu religiozitate, nu este o problemă cu care să ne batem capul. Întorcându-se de la oglindă, zâmbi iar. Ar fi trebuit să îţi pui

pantalonii, pentru că ţinuta asta cu siguranţă este sexy.

Cu câteva momente în urmă, zâmbetul lui ar fi topit-o. Acum, ea doar clătină din cap.

— Ai dreptate. Este timpul să merg acasă.

Ieşi din cameră, se duse la pat şi îşi luă pantalonii. Tocmai termina să îi pună pe ea, când el veni de la spate şi o prinse în braţe. Îşi apăsă gura în lateralul gâtului ei.

— Nu pleca supărată.

— Nu sunt supărată.

— Eşti rănită.

Ea ridică din umeri.

— Ai dreptate. Un copil nu este un motiv să te căsătoreşti şi nu este motivul pentru care eu m-am căsătorit.

Se întoarse în braţele lui. El îşi pusese blugii, dar nu şi cămaşa. Îşi lipi palmele de pieptul lui gol şi ridică privirea spre el. Nu voia să aducă vorba despre Steve, dar trebuia să fie onestă cu Hunter.

— Relaţia cu tine este diferită de orice am avut până acum. Râse. Nici măcar nu sunt sigură că pot spune că există ceva între noi.

El ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Altceva în afară de sex. Asta cu siguranţă e. Nu este suficient pentru mine. Nici măcar pe termen scurt.

— Este tot ce pot oferi.

Ea încuviinţă din cap, clarificând în sfârşit acest aspect.

— Da, ştiu.

Şi această conştientizare o făcu să se simtă mai tristă decât fusese în ultima vreme.

*

Tăcerea era asurzitoare. În vreme ce o conducea acasă, Hunter constată că nu ştiuse până atunci cât de zgomotoasă putea fi tăcerea. Tăcerea nu îl deranjase înainte, nici măcar după prima noapte. Dar acum ştia că o rănise, deşi nu voise niciodată să facă asta.

Parcă în faţa casei, nefiind surprins să vadă lumina de pe verandă aprinsă, dar contrariat să vadă luminile pâlpâind după draperiile de la fereastră.

— Este aproape ora două. Nu-mi spune că tatăl tău este încă treaz.

— Probabil a adormit la televizor.

Coborî din maşină, o ocoli şi îi deschise portiera. Ea era pe jumătate ieşită, când el spuse dintr-odată:

— Îmi pare rău că te-am rănit.

Ea îi zâmbi trist.

— Ne mişcăm repede, şi apoi trebuie să încetinim.

— Ai spus mai devreme că relaţia cu mine este diferită de tot ce ai avut înainte. Este diferită şi faţă de ce am avut eu. Nu m-am considerat niciodată un laş, dar trebuie să admit că mă sperii, domniţă.

— De ce te-aş speria?

— Nu sunt ceea ce cauţi tu, dar se pare că nu pot să mă retrag.

— Nu sunt sigură dacă ar trebui să mă simt flatată.

— Ar trebui. Îşi imagină că ea nu s-ar bucura de sărutul înfierbântat pe care voia să i-l dea, aşa că se aplecă în faţă şi o sărută pe frunte. Te mai sun.

— Nu sunt sigură că ar trebui să mă mai suni.

O privi cum urcă treptele cu mica ei geantă în mână şi îi trecu prin minte gândul că poate ea plănuise să stea toată noaptea. Cel mai bine era când îşi ţinea gura închisă.

Urcă în maşină şi se îndreptă spre casă – spre casa lui tăcută aflată pe întinderea singuratică de pământ.

Capitolul 13

În luna următoare, Serena se ocupă de organizarea lucrurilor mamei ei, pentru că era mai mult decât gata să se întoarcă în Hopeful. Dar apoi luă, cine ştie de unde, un virus care o făcu să se simtă obosită şi cu stări de greaţă. Şi virusul părea că voia să mai stea.

Într-un final, ea decise că poate era mai mult decât un virus.

Degeaba aştepţi să se întâmple ceva dacă nu faci nimic, dar un test de sarcină cu siguranţă nu s-ar fi jenat să arate rezultatul.

Serena se holba la linia roz care apăruse sub linia roz de control. Asta nu era prea bine. Cuvintele erau cele la care ştia că trebuia să se gândească, ceea ce îşi repetase în minte din cauza discuţiei dintre ea şi Hunter din ultima lor noapte împreună, dar nu era nici o emoţie în ele.

Se lăsă pe marginea căzii şi încercă să se simtă alarmată, panicată. Dar se simţea aproape fericită. Să recunoaştem, nu avusese în plan să rămână gravidă şi ştia că nu fusese nici ceva planificat de Hunter.

Cu toate astea, purta în pântece copilul lui. Îşi puse mâinile peste abdomen. Plat. Nici o schimbare acolo, dar era prea devreme să se vadă vreuna. Singura dovadă pe care o avea era întârzierea menstruaţiei – pe care încercase să o justifice cu stresul cauzat de pierderea mamei ei – şi sânii care erau mai sensibili în această perioadă. Era mai obosită decât de obicei şi avea greţuri. Şi mica linie roz.

Înainte de a vorbi cu Hunter, avea să meargă la doctorul ei şi să facă un test acolo. Dacă rezultatul urma să fie cel la care se aştepta ea, avea să meargă să îl vadă pe Hunter. Nu avea să fie încântat, dar era tatăl copilului, şi ea credea că avea dreptul să ştie.

Apoi puteau face împreună faţă situaţiei.

*

El ieşi din casă înainte ca ea să deschidă uşa dubiţei. Ea fu enervată de bucuria pe care o resimţea când îl vedea. Trecuseră patru săptămâni de când îl văzuse ultima dată. Spusese că avea să o sune, dar nu o sunase. Desigur, poate se răzgândise după ce ea îi spusese să nu mai sune.

Îşi dorea să îl şi sunat şi să îi fi dat vestea, dar simţise că trebuia să îi spună faţă în faţă. Avea dreptul să ştie. Credea asta din toată inima.

Mâinile îi tremurau când deschise portiera şi coborî din maşină.

— Bună, zise el.

Salutul nu o impresionă

— Salut.

Decise că nici ea nu era genul care să vorbească. Nici ea nu se pricepea mai bine.

— Nu te aşteptam, zise el.

— Nici nu mi-am imaginat că ai face-o, dar trebuie să vorbesc cu tine, îşi încrucişă braţele peste piept, într-o postură defensivă. Dintr-odată, îi veni în minte gândul că el ar fi putut avea o femeie în casă. Că poate trecuse la altcineva.

— Este totul în regulă? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap, apoi clătină din cap, îşi apăsă mâna peste gură şi se luptă cu lacrimile care apărură dintr-odată, de parcă fuseseră eliberate după spargerea unui baraj. El veni lângă ea şi o luă în braţe înainte ca ea să apuce să îşi revină.

Oh, Doamne, mirosea aşa bine, era aşa cald şi robust. Nu se gândise că se simţea deranjată de faptul că el nu luase legătura cu ea, nu îşi dăduse seama că era deranjată de starea ei, crezuse că era suficient de matură să se ocupe de asta – chiar dacă trebuia să o facă de una singură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el Este vorba despre Riker? Despre tatăl tău?

Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău. Îmi pare aşa rău. Ştiu că nu voiai asta.

El se lăsă pe spate până ajunse să o privească în ochi, dar braţele lui erau ferme în jurul ei.

— Ce este, iubito? Ce s-a întâmplat?

Iubito. De ce trebuia alintul să doară aşa tare? De ce arăta grijă acum, când nu o arătase timp de săptămâni?

— Sunt însărcinată.

Cuvintele îi ieşiră valvârtej pe gură înainte de a le putea opri, înainte de a se gândi la o modalitate de a îmblânzi impactul lor.

El îi dădu drumul şi se trase în spate de parcă tocmai îl anunţase că avea Ebola. Încruntându-se, îşi concentră privirea asupra abdomenului ei de parcă îşi imagina că, dacă se uita suficient de insistent, putea vedea embrionul care creştea în ea.

— Eşti sigură?

Ea încuviinţă puternic din cap, îşi şterse lacrimile şi trase adânc aer în piept. Reuşea să se adune cât de cât.

— Am făcut un test de sarcină acasă…

— Alea nu sunt mereu precise.

— Am fost la doctor să confirm sarcina. Încuviinţă din nou din cap. Sunt însărcinată.

El mai făcu un pas înapoi, merse la dreapta, apoi înapoi spre stânga. Se opri în faţa ei. Acum, el era cel care încuviinţa din cap.

— Fă tu aranjamentele. Eu plătesc pentru avort.

Ea se clătină de parcă el i-ar fi dat un pumn în burtă, când, de fapt, el o înjunghiase în inimă.

— Nu fac avort.

— Atunci, de ce ai venit aici?

— Pentru că tu eşti tatăl şi am crezut că ai dreptul să ştii.

— Am folosit prezervativ de fiecare dată.

— Bine. Atunci, asta te scuteşte de toate responsabilităţile, nu-i aşa? Scuze că ţi-am stricat ziua.

Făcu stânga împrejur şi se îndreptă spre maşină.

— Serena, stai!

În vocea lui era o autoritate pe care ea nu ar fi putut să o ignore nici dacă voia. Şi, la dracu’, voia. Se opri, dar nu se întoarse.

— Eşti sigură…

— Jur pe Dumnezeu că, dacă mă întrebi dacă sunt sigură că este al tău, mă urc în maşină şi te calc – de câteva ori.

Deşi nu fusese măritată când descoperise că era însărcinată cu Riker, simţise bucurie. Steve fusese bucuros. Amândoi erau foarte speriaţi, dar şi fericiţi. Deşi erau incredibil de tineri. Şi acum, mai matură, era însărcinată cu

copilul unui bărbat care clar ar fi preferat să nu fie deranjat.

— Nu asta voiam să întreb. Mă întrebam doar dacă ar fi putut fi făcută vreo greşeală cu vreunul din teste…

— Oh, o greşeală a fost făcută, zise ea întorcându-se ca să-l privească. Clar s-a făcut o greşeală. Şi eu sunt cea care a făcut-o.

Deschise portiera maşinii, urcă, porni motorul, băgă în marşarier şi apăsă pedala de acceleraţie. El nu se mişcă, nu veni după ea, nu încercă să o oprească. Şi asta durea. Durea mai mult decât voia ea să admită.

Era suficient de matură încât să ştie mai bine, suficient de matură cât să nu fi ajuns în situaţia asta. Şi totuşi, era aici, unde nu se mai aşteptase niciodată în viaţa ei să fie.

Avea 27 de ani şi se întreba cum avea să îi explice tatălui ei când nu îşi putea explica nici ei înseşi. Şi ce avea să îi spună lui Riker?

Conduse cu viteză şi furioasă, până când văzu luminile albastre şi roşii în oglinda retrovizoare. Înjură, încetini şi trase pe dreapta. Se întinse spre torpedo după talonul maşinii şi asigurare. Bâjbâind cu ochii în lacrimi, scotoci prin geanta ei până găsi portofelul şi scoase carnetul de şofer

Şi unde naiba erau şerveţelele? Nici măcar nu îşi dăduse seama că începuse să plângă din nou. Aproape că îi sări inima din piept când auzi un ciocănit în geam. Îl deschise şi înmână documentele.

Ofiţerul le luă, cu ochii pe ea.

— Sunteţi bine, doamnă?

Doamnă? Probabil aveau cam aceeaşi vârstă. Dintr-odată, părea aşa bătrână?

— Sunt bine, domnule poliţist. Mulţumesc că aţi întrebat.

Pentru că Hunter nu întrebase. Nu o întrebase cum se simţea, nu o întrebase dacă era speriată, nu o întrebase cum avea să se descurce. Doar se oferise să plătească pentru nenorocitul de avort, care ei nici măcar nu îi trecuse prin minte.

— Conduceaţi cu peste 120 de kilometri pe oră într-o zonă cu restricţie de 80…

— Scrieţi-mi amenda, domnule poliţist.

Poliţistul îşi scoase ochelarii de soare.

— Doamnă, trebuie să vă spun că nu arătaţi ca şi cum aţi fi bine.

Îşi şterse lacrimile.

— Tocmai am primit nişte veşti dezamăgitoare, dar voi fi bine.

Şi avea să fie. Înfruntase momente mai grele în viaţă. Avea să treacă peste asta, urma să fie puternică. Să înveţe din asta, pentru că, pentru o secundă, pentru o singură secundă, chiar crezuse că, dacă Hunter ar întreba-o, ar putea să ia în consideraţie să se mărite cu el. Deşi nu îl cunoştea bine, simţise o legătură cu el de la început.

Doar că legătura se dovedise a fi dorinţă sau excitare, sau hormoni luaţi razna. Dar cu siguranţă nu fusese nimic important acolo.

— Doamnă, ar trebui să iau legătura cu cineva?

Ea clătină din cap.

— O să stau aici până mă calmez şi promit să nu mai depăşesc limita de viteză.

— De data asta, vă dau doar un avertisment, doamnă.

Oh, Doamne, ale naibii lacrimi se porneau din nou, datorită bunătăţii lui.

— Mulţumesc.

Îi dădu documentele înapoi.

— Orice ar fi, doamnă, nu este aşa rău cum pare acum. De obicei, lucrurile nu sunt aşa rele.

Ea încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

— Aveţi grijă, da?

Încuviinţă din nou din cap, aruncă totul în torpedo şi trase aer în piept de câteva ori. Îşi puse mâinile peste abdomen. Avea dreptate poliţistul. Lucrurile nu erau aşa rele. Avea să fie o mamă nemăritată, dar era deja o mamă nemăritată.

Fără îndoială, bârfa avea să se audă peste tot prin

congregaţia bisericii tatălui ei şi printre prietenii lui. Avea să se împrăştie şi în Hopeful. Dar apoi, notorietatea ei avea să scadă. Dacă ar fi trăit într-un oraş mare, nu i-ar fi păsat nimănui. Doar în oraşele mici oamenii încă ridicau din sprâncene la mamele nemăritate. Aşa că avea să provoace nişte ridicări de sprâncene. Intenţiona să crească acest copil.

Reveni cu maşina pe şosea, se uită în oglinda retrovizoare şi îşi dori să nu fi fost dezamăgită că nu vedea niciun jeep care să ridice un nor de praf în urma ei. De câte ori avea să fie dezamăgită de reticenţa lui? Hotărî să facă un ocol înainte de a se întoarce la casa tatălui ei. Trecu pe banda care ducea spre cimitirul unde fusese îngropată mama ei. Se opri, coborî şi merse la mormânt, unde pământul era încă proaspăt, unde iarba nu crescuse încă. Nu exista nicio piatră mortuară, doar un semn mic temporar.

Îngenunche pe pământ, dorindu-şi să fi cumpărat nişte flori.

— Oh, mamă, ai fost aşa înţelegătoare când am rămas gravidă cu Riker. Nu ştiu ce ai simţi acum. Nu ştiu bine nici ce simt eu. Dezamăgire faţă de Hunter. Dezamăgire faţă de mine. Ruşine că am păţit aşa ceva. Şi un fel de bucurie, pentru că îmi doream mai mulţi copii. Credeam că voi avea trei sau patru până la vârsta asta. Ştiu că va fi greu. Aş vrea să fii aici, mamă. Aş vrea să fii aici şi să îmi spui că totul va fi bine.

Se simţea aşa singură. Tatăl ei, binecuvântat fie el, era un om bun, dar erau lucruri pe care o fiică le putea spune doar mamei ei sau bărbatului pe care îl iubea. Unele lucruri ar fi trebuit să i le poată spune bărbatului cu care se culcase.

— Niciodată în viaţa mea nu am fost aşa furioasă. Ar fi trebuit să mă aştept să reacţioneze aşa. A fost onest de la început. Nu voia o relaţie. Dar era ceva la el, mamă. Am vrut să petrec timpul cu el, să îl cunosc. Şi nu doar pentru că este aşa atrăgător. Ai fi zis că este desfătare pentru ochi. Mi-a plăcut cum mă simţeam când eram cu el. Nu mă

mai simţeam bătrână. Începusem să mă simt atrăgătoare. Mi-a plăcut cum l-a tratat pe Riker, şi Riker sigur l-a plăcut. Este un bărbat bun, mamă. Doar că are nişte prejudecăţi iraţionale faţă de relaţii. Bănuiesc că nu pot da vina pe el. Nu a avut o copilărie uşoară. Am fost norocoasă. V-am avut pe tine şi pe tata. Sper ca de data asta să fie fată. Ştiu că mereu ţi-ai dorit o nepoată. Scoase un oftat încet, liniştitor, şi se simţi inundată de mulţumire. Dintr-odată, se simţi mai puternică decât se simţise de mult timp. Pot să fac asta, mamă. Voi fi bine. Semăn prea mult cu tine. Ai fost aşa puternică şi te-ai luptat cu cancerul. Acum, voi fi puternică. Am de dus o bătălie. Voi da naştere unei noi vieţi. Îmi doresc acest copil, mamă. Chiar mi-l doresc. Vom fi bine.

Capitolul 14

Avea să păstreze acest copil. Hunter stătea pe marginea lacului, întrebându-se cum de putea apa să pară aşa calmă când viaţa lui ajunsese un iad.

Avea să fie tată. Şi nu fusese niciodată în viaţa lui aşa îngrozit. Dacă avea să fie exact ca taică-său? Aspru şi înverşunat. Atunci, ce?

Serena avea să-i dea două la fund.

Ea nu avea să fie ca mama lui. Laşă, crezând că merita ce îi făcea tatăl lui. Aşa cum el se întrebase mereu ce făcuse greşit de îşi înfuria tatăl. Mereu crezuse că, dacă ar fi înţeles ce anume făcea de tatăl lui era furios, acesta nu ar mai fi fost furios. Nu voise să fie rău. Doar că nu înţelesese niciodată de ce faptul că fusese un „accident” însemnase că el nu putea fi iubit.

Doar că, acum, îşi dădea seama că un „accident” nu avea nimic de-a face cu felul în care îl tratase taică-său. Hunter nu era furios pentru că Serena era însărcinată. Nu ura copilul care creştea în ea. Nu o ura pe ea.

Ceea ce simţea – spre completa lui uimire – era bucurie.

Urma să aibă un copil. Şi nu conta că el nu ştia nimic despre cum se creşte un copil. Putea să înveţe. Serena îl putea învăţa. Putea să îşi dea seama cum să predea baseball. Îşi putea adapta viaţa.

Putea fi tată. Nu avea să semene deloc cu tatăl lui. Nu avea să-şi lovească niciodată copilul – oricât de nervos ar fi fost. Ştia asta. În adâncul lui. Nu îşi vărsase niciodată nervii pe o persoană inocentă. Nu avea să îşi închidă niciodată copilul într-un dulap întunecat.

Tatăl lui nu fusese rău din cauză că făcuse Hunter ceva. Fusese pur şi simplu putred – până în străfunduri. Droguri şi violenţă. Dăduse vina pe copilul lui pentru că nu fusese suficient de bărbat să ieşi asume responsabilitatea pentru acţiunile sale.

Ei bine, Hunter nu avusese niciodată o problemă cu asumarea responsabilităţii. Deşi se îndoia că Serena avea să creadă asta după reacţia lui din această dimineaţă. Serena. Oftă profund. Era însărcinată cu copilul lui. Se întrebă dacă ştia deja dacă era băiat sau fată.

Normal că nu ştia. Testele de sarcină nu arătau asta – nu? Nu, sigur că nu.

Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la cerul albastru, până când lumina soarelui aproape-l orbi. Vestea ei schimba totul. Se oferise să plătească pentru avort pentru că presupusese că ea nu voia copilul şi nu dorise ca ea să ştie că îl speria de moarte însăşi ideea că ea nu ar fi vrut copilul lui.

Ar fi trebuit să îşi dea seama că ea nu era aşa. Ştia ce îşi dorea ea – şi îi fusese teamă să îi ofere asta, îi fusese teamă ca nu cumva să o rănească. Şi, pentru că nu îi oferise, îi provocase şi mai multă durere.

Nu făcuse bine faţă situaţiei. Deşi era capabil să gândească rapid când se afla în situaţii periculoase, cu siguranţă nu îşi folosise aceste abilităţi în această după-amiază. Fusese în stare de şoc. Uimit.

Ştia că prezervativele nu erau sută la sute sigure, dar nu îl lăsaseră niciodată baltă. Bănuia că, dacă tot trebuiau să îl lase baltă, ar trebui să fie recunoscător că se

întâmplase cu Serena Hamilton.

Era o femeie puternică şi extrem de atrăgătoare.

Plecase de la el un pachet de nervi. Nu că o putea învinovăţi. Văzuse că era protectoare şi sensibilă când venea vorba despre Riker. Părea să aibă aceleaşi sentimente şi faţă de copilul lui. În piept i se cuibări un sentiment cald de mulţumire. Nu ar fi putut găsi o mamă mai bună pentru copilul lui nici dacă ar fi fost hotărât să o caute.

Sau o femeie mai bună să îi fie soţie. Nu îi era teamă de el. Îl provoca – în pat şi în afara lui. O dorea. Nu doar pentru o noapte – pentru toate nopţile.

Desigur, nu credea că îi lăsase impresia că acestea erau sentimentele lui. Nu era nici măcar sigur că el îşi dăduse până în acest moment seama că acelea erau sentimentele lui. Sau, dacă planaseră aproape de suprafaţă, el refuzase să le recunoască.

Dar acum, că le recunoscuse, plănuia să şi acţioneze în această direcţie. Dorea ca ea să îi fie soţie. Voia să aibă în viaţa lui copiii ei. Trebuia să repare nişte poduri. Şi destul de repede.

Soarele apusese până când el parcă jeepul în faţa casei tatălui ei. După ce făcuse un duş şi se bărbierise, se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni de stofă şi o cămaşă chiar şi suficient de elegantă fără cravată, dorind să arate că îi păsa. Se gândise să ia şi cravată, dar nu voia să îi lase la îndemână ceva cu care ea să-l stranguleze dacă dispoziţia ei nu se îmbunătăţise de când plecase valvârtej de pe proprietatea lui – şi nu avea niciun motiv să creadă că se întâmplase ceva care să-i îmbunătăţească dispoziţia.

Trase adânc aer în piept, se întinse spre scaunul din dreapta şi luă un buchet de flori şi o cutie cu bomboane de ciocolată pe care le cumpărase pe drum. Ieşi din jeep şi urcă treptele spre verandă. Vedea lumina slabă care pâlpâia prin ferestre şi se gândi că toată lumea se uita la televizor.

Bătu la uşă, aşteptă câteva secunde şi bătu din nou. Nu îşi amintea să fi fost atât de agitat în vreo misiune.

Poate pentru că singurul lucru pe care îl putea pierde era viaţa lui, şi până acum nu prea se sinchisise de asta.

Uşa se deschise, şi Larry Barnett stătea acolo, o santinelă impunătoare cu părul lui încărunţit şi cu privirea lui suspicioasă.

— Ei bine, băiete, nu te-am văzut de ceva vreme.

Vocea lui era suficient de aspră încât să taie printr-o friptură tare.

— Am fost plecat din oraş.

— Şi locul ăsta unde ai fost… era aşa izolat? Fără telefoane la care să vorbeşti?

— Am avut altele în minte.

— Aha. Am impresia că nu ai fost singurul în situaţia asta.

Hunter începea să îşi piardă răbdarea.

— Mă invitaţi în casă?

— Am primit ordin să nu.

Hunter se strâmbă. Ştiuse că nu avea să fie uşor să o împace, dar crezuse că măcar avea să-i ofere şansa de a încerca. Ridică florile, sperând să pară exact cum era: plin de remuşcări şi de speranţă.

— Rena, a adus flori, strigă tatăl ei peste umăr.

— Nu-mi pasă. Nu vreau să-l văd.

Barnett ridică din umeri.

— Seamănă cu mama ei la faza asta. Dacă o superi, îţi va fi greu să o împaci apoi. Ştii ce zic?

Nu chiar, dar indiciile se adunau. Ţinând cont de faptul că tatăl ei nu îl întâmpinase la uşă cu o puşcă, Hunter presupuse că ea nu îi dăduse vestea. Bătrânul credea, cu siguranţă, că ei avuseseră o *mică* neînţelegere. Aveau, în schimb, o ditamai problema.

— Chiar trebuie să vorbesc cu fiica ta, zise Hunter.

— Rena, chiar trebuie să vorbească cu tine, strigă Barnett peste umăr.

— Nu vreau să vorbesc cu el. A zis ce avea de zis în după-amiaza asta.

Barnett îşi încreţi fruntea, ca şi cum tocmai primise informaţii noi.

— Zice că…

— Am auzit ce a zis.

Fruntea lui Barnett se încreţi şi mai mult.

— Aţi vorbit în după-masa asta?

— Da.

— Nu aici.

— Nu, a venit la mine.

— Deci nu e supărată doar fiindcă nu ai sunat-o aproape o lună întreagă.

— Cred că nu.

— Ştii, băiete, trebuie să îţi spun că nu mai înţeleg nimic. Ai venit aici de câteva ori, pari un tip de treabă. Acum, mi se pare că ai făcut ceva şi mi-ai rănit fetiţa, iar eu încep să cred că este mai mult decât că nu ai sunat-o.

Barnett lăsa impresia că aştepta ca Hunter să îi spună despre ce problemă era vorba.

— Înţeleg că se uită la televizor, zise Hunter în schimb.

— Televizorul este pornit. Nu ştiu dacă se uită la el.

Hunter împinse florile şi bomboanele către bătrân.

— Măcar îi daţi astea?

Barnett le luă.

— Florile sunt cam demne de milă, nu-i aşa?

— Erau cele mai bune pe care le-am găsit la ora asta.

Barnett zâmbi larg.

— Şi eu am cumpărat câteva buchete de flori de la magazin de-a lungul anilor. Nu e greu să îţi dai seama care bărbaţi au necazuri cu doamnele lor. Sunt mereu cei pe care îi vezi la casa de marcat cu câte un buchet de flori.

— Mă bucur că situaţia este amuzantă.

— Oh, nu mi se pare nimic amuzant. Nu dacă ai făcut-o nefericită pe Rena a mea.

La vârsta lui, Hunter nu se aşteptase să aibă de-a face cu taţii dacă era serios interesat de o femeie. Când hotărâse că interesul lui trecuse dincolo de ceva ocazional? Răspunsul îl lovi direct în faţă. În noaptea în care se întorsese la bar.

— Îi dai florile?

— Sigur. Ai putea să încerci din nou mâine. Dă-i şansa să se calmeze.

Hunter încuviinţă din cap.

— Mă voi gândi la asta.

Făcu stânga împrejur, cobori de pe verandă şi deschise portiera jeepului. Era pe jumătate intrat, când privirea lui căzu pe copacii înalţi aflaţi de-o parte şi de alta a casei. Dormitorul ei era la etajul al doilea.

O fermă construită după model vechi. Cu abilităţile lui, avea să fie o joacă de copil să intre nedetectat.

*

Florile păreau genul refuzate de un florar: câteva dintre frunze erau strivite, câteva tulpini erau rupte de parcă cineva le strânsese prea tare. Cu toate astea, Serena le puse într-o vază cu apă pentru că pur şi simplu nu le putea lăsa să moară fără să le dea şansa de a lupta.

Adăugă puţin zahăr în apă, pentru că ea credea că acesta era secretul pe care-l folosise mama ei ca să revitalizeze florile. Sau era ceva ce făcuse ea de Crăciun pentru a nu lăsa bradul să se usuce prea repede?

Luptându-se cu lacrimile pe care nu le lăsase să curgă, puse vaza pe masă şi se întoarse în camera de zi, unde tatăl ei şi Riker se uitau la un film cu Harry Potter pentru a mia oară. Emoţiile ei erau deja ca o cursă de roller coaster, şi nu avea nici şase săptămâni de sarcină. Era sigură că hormonii erau cei care o făcuseră să plângă din cauza unor flori, nu respingerea brutală de care avuseseră parte ea şi copilul ei nenăscut în această după-amiază. De ce îi luase atâta lui Hunter? Cinci ore întregi ca să ajungă aici să îşi ceară scuze?

Ei bine, să-l ia dracu'! N-avea decât să putrezească dacă era după ea.

Fotoliul de piele al tatălui ei scârţâi în vreme ce el se foi în el şi se aplecă spre locul unde stătea ea, pe canapea.

— Îmi pare un pic rău pentru individ.

— Nu ar trebui. Nu merită să îţi pară rău de el.

— Arăta de parcă ar fi fost pus într-un storcător.

Ea ridică o mână.

— Nu te amesteca, tata. Sunt lucruri pe care nu le înţelegi.

— Trebuie să îmi scot puşca?

Mai degrabă, cuţitul de vânătoare. Să îl castreze pe individ, pentru că ea cu siguranţă nu voia să se mărite cu el. Deşi ideea îi trecuse prin minte de vreo două ori de când făcuse testul de sarcină.

— Nu, tată, nu trebuie să îţi scoţi arma.

Privea cum se schimbă imaginile la televizor, dar, dacă ai fi întrebat-o, nu ar fi putut să spună despre ce era vorba sau care erau personajele – cu excepţia lui Harry. Îşi dori să aibă chef de citit – dar nu avea.

Totul părea să necesite mai multă energie decât avea ea în acel moment. Nu era un semn bun, având în vedere faptul că în lunile următoare – în anii următori – avea să-i trebuiască o rezervă nemărginită de energie.

Când filmul se termină, îi ură noapte bună tatălui ei şi urcă scările cu Riker. Îl băgă în pat.

Se aşeză pe marginea patului şi îşi trecu degetele prin părul blond al lui Riker, întrebându-se dacă acest copil pe care îl purta în pântece urma să aibă părul blond sau brunet. Brunet, probabil. Oamenii poate nici nu aveau să-şi dea seama că Riker şi acest copil erau fraţi.

Ce aveau să creadă oamenii din Hopeful? Plecase pentru câteva săptămâni şi revenea gravidă. Poate ar trebui să inventeze vreo poveste pentru momentul când coafeza de la Shear Pleasures care o tundea de obicei avea să o întrebe ce era nou în viaţa ei. Deşi, în câteva luni, toată lumea avea să ştie ce era nou în viaţa ei fără să întrebe. Fusese ca un balon la prima sarcină cu Riker, clătinându-se, căutându-şi mereu echilibrul.

Nu se putea hotărî dacă să îi spună tatălui ei despre starea ei înainte de a pleca spre Hopeful sau să îl cruţe de câteva luni de îngrijorare şi să îi spună când nu mai putea ascunde acest lucru.

— De ce eşti tristă, mamă?

Ea clătină din cap.

— Nu sunt. Sunt doar obosită.

— Când mergem acasă?

— Cred că a venit timpul. Mâine, voi vorbi cu bunicul.

— Bine. Îl iubesc pe bunicul, dar îmi este dor de Jason şi de ceilalţi prieteni ai mei.

— Ştiu că îţi este. Ai fost foarte înţelegător când am hotărât să rămânem aici ca să-l ajutăm pe bunicul tău. Sunt mândră de tine şi te iubesc.

— Eşti sigură că nu eşti tristă?

Ea se forţă să zâmbească.

— Sunt sigură. Noapte bună, dragule!

Îl sărută pe creştet înainte de a se ridica şi de a se îndrepta spre uşă. Stinse lumina şi merse pe hol spre dormitorul ei.

Aprinse lumina, închise uşa, şi dintr-odată se afla cu corpul lipit de un corp tare, o mână fermă fiind apăsată peste gura ei; respiraţia îi lovea în plămâni dureros de puternic.

— Nu ţipa, şopti el în urechea ei. Eu sunt.

Ea îl lovi puternic cu călcâiul în picior.

— La naiba! El îi dădu drumul şi păşi înapoi. De ce ai făcut asta?

Ea se întoarse spre el.

— Cum ai intrat aici?

— Prin bucătărie.

Se holbă la el.

— Poftim?

— Uşa bucătăriei era descuiată. Am intrat pur şi simplu. O vreme, chiar te-am privit cum te uitai la televizor.

Ea îşi încrucişă braţele peste piept, simţindu-se înfuriată.

— Nu ai făcut aşa ceva.

— Te uitai la filmul ăla cu copilul care zboară pe o mătură.

— Ce drept aveai să…

— Voiam să vorbesc cu tine, şi tu nu ai vrut să vii afară, şuieră el de parcă el fusese cel tratat nedrept.

— Aşa că te-ai autoinvitat?

— Uite, Serena, ştiu că am reacţionat prost în după-amiaza asta...

Crezi?

Îi întoarse spatele. Treptele care porneau din bucătărie nu erau luminate, nefiind vizibile din camera de zi. Ar fi putut intra cum zisese. Dar, indiferent de cum intrase, nu avea niciun drept să-i deranjeze şi cu siguranţă niciun drept să intre în dormitorul ei. Spumega de furie.

— Aproape am făcut infarct din cauza ta.

— Atunci, suntem chit, pentru că şi tu m-ai adus la un pas de infarct în după-amiaza asta.

Ea se întoarse.

— Nu, nu suntem chit. Ăsta nu este un concurs. Arătă spre uşă. Ieşi! Ieşi dracului acum, înainte să îl chem pe tata!

El se sprijini de uşa închisă.

— Dacă ai fi avut de gând să faci asta, ai fi făcut-o deja. Şi apoi nu cred că eşti chiar pregătită ca el să afle ce caut eu aici. Nu ştie încă, nu-i aşa?

— Am avut greşita impresie că tatăl copilului ar trebui să afle primul. Că poate i-ar păsa vreun pic.

El făcu un pas spre ea.

— Îmi pasă.

— Ai un mod ciudat de a o arăta.

Ocoli patul, punând distanţă între ei. Nu îl voia în apropierea ei, nu voia ca el să o atingă, nu voia ca el să îi tempereze mânia.

— Dacă te-aş cere de nevastă, ce ai spune?

— Nu.

El ridică ambele braţe de parcă ar fi vrut să demonstreze ceva.

— Exact. Aşa că m-am gândit că, dacă nu vrei să te măriţi, ai venit să ceri bani de avort.

Ea clătină din cap cu frustrare.

— Eşti un idiot incredibil.

— Da, sunt.

Zâmbi larg, şi ea îşi dori ca el să nu fi fost de acord cu

ea aşa rapid, pentru că asta îl făcea să pară vulnerabil.

— Deci de ce nu te-ai mărita cu mine? întrebă el. Arăt destul de bine.

Ea se pregătea să deschidă gura.

— Am un loc de muncă bine plătit.

— Credeam că eşti şomer.

— Nu, am spus că sunt între slujbe, şi tu ai tras concluzia că nu muncesc.

— Şi nu te-ai gândit să mă corectezi?

— Este complicat.

— Nu văd cum poate fi complicat.

El mai făcu un pas.

— Sunt bun la pat. Îi prinse chipul în mâini. Poate ai uitat de asta, din moment ce în ultima vreme nu prea ţi-am dat ocazia să îţi aminteşti.

— Nici unul dintre aceste argumente nu reprezintă un motiv bun pentru căsătorie.

— Poate că nu, dar fac căsnicia suportabilă.

— Suportabilă? Căsătoria nu ar trebui să fie suportabilă. Ar trebui să fie veselă. Ceva ce să îţi doreşti. Ceva din care să te bucuri că faci parte.

— Vrei să te măriţi sau nu?

— Nu.

— De ce nu?

— Am petrecut patru seri cu tine. Nu te căsătoreşti cu cineva cu care ai petrecut doar patru seri.

— Un amic de-al meu s-a căsătorit cu o femeie cu care a petrecut doar trei seri. Desigur, ea era o tipă care făcea striptease undeva în Vegas.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Să mă compari cu o tipă care face striptease nu este cea mai bună idee. Apoi clipi. Ai un amic? Vezi tu, eu am crezut că nu ai niciun prieten. Ştiu foarte puţine despre tine, doar că munceşti pentru un soi de companie de securitate – care, aparent, plăteşte foarte bine, deşi nu m-ai corectat mai devreme când am presupus că erai şomer. Este ca şi cum ai juca jocurile astea. Şi pleci pe perioade îndelungate. Detesta să recunoască, dar nu găsea niciun

motiv pentru care să nege. Am trecut pe lângă casa ta de trei ori luna asta.

— Am fost plecat din oraş, să verific nişte probleme de securitate.

— Deci călătoreşti mult cu munca ta.

— Da. De fapt, nici nu trăiesc aici. Casa este doar un loc unde vin când am nevoie de timp departe de toate cele.

— O casă de vacanţă?

— Presupun că îi poţi spune aşa.

— Unde locuieşti?

— Am o locuinţă în Virginia, dar nici acolo nu stau prea mult.

— Bănuiesc că nu poţi să aduni toate chestiile astea în ceva ce are sens, nu?

— Probabil că nu. Mai făcu un pas către el. Dar iată un lucru. Dacă îmi faci un pui, ne căsătorim.

— Eu nu voi avea *pui*. Voi avea un copil. Şi nu, nu ne căsătorim.

— Vreau să fie legal al meu.

— Putem face asta şi fără să ne căsătorim.

Sau cel puţin aşa credea. Nu ştia încă tot ce presupunea faptul de a face un copil fără a fi căsătorită. El începu să se plimbe.

— Nu înţelegi. Există lucruri care îi pot fi negate acestui copil dacă nu suntem căsătoriţi. Lucruri care îţi pot fi negate ţie. Va fi mai greu să am grijă de tine dacă nu suntem căsătoriţi.

— Nu mă mărit cu tine.

— Uite, nu trebuie să locuieşti cu mine. Nici măcar nu trebuie să îmi iei numele. Dar totul ar fi mult mai simplu dacă am fi căsătoriţi.

— Eu nu iau căsătoria ca pe ceva uşor sau ca pe o soluţie temporară la o situaţie neaşteptată.

— De ce ar fi nevoie ca să te măriţi cu mine?

— Ar trebui să te cunosc mai bine.

— Mai bine? Ai fost în pat cu mine fără haine de două ori. Cât de *mai bine* vrei să mă cunoşti?

Oh, îşi dorea să nu se fi îndepărtat de el pentru că nu

îl mai putea atinge, şi acum voia să îi ardă o palmă peste obraz cu destulă forţă încât să se audă plesnitura până în Hopeful.

— Nu mă refer fizic. Vorbesc despre asta. Bătu cu palma în piept. Inima ta, sufletul tău. Da, eşti atrăgător. Da, între noi este clar o atracţie. Până astăzi, am crezut că eşti un tip decent. Dar, din momentul în care am coborât din maşina mea în după-amiaza asta, ai fost un nemernic. Nu mă mărit cu un nemernic.

— Dar eşti gravidă cu *copilul* nemernicului. Şi, da, ştiu că doar păsările au pui, dar ăsta este un lucru peste care va trebui să treci pentru că, în lumea mea, puii sunt pui.

— Eşti autoritar. Dominator. De ce aş vrea să mă mărit cu *aşa ceva*?

— *Aşa ceva*? El făcu un pas în spate ca şi cum ea l-ar fi lovit. Mă vezi ca pe un *obiect!*

Ale naibii lacrimi se adunară iarăşi, pentru că el păruse realmente rănit.

— Hunter, nu mă pot mărita cu un bărbat cu care nu am o relaţie. Pleci din oraş pentru o lună şi nici măcar nu-mi spui. Nu mă suni când te întorci. Chiar dacă ultimele cuvinte pe care mi le-ai zis au fost: „Te sun eu”.

— Şi tu ai zis că nu crezi că este o idee bună. Şi apoi, ajunsesem acasă de trei minute înainte să apari tu.

— Asta zici tu.

— Eu nu mint, Serena.

Ea simţi o mare tristeţe.

— Nu te cunosc suficient încât să ştiu măcar asta despre tine, Hunter. Căsătoria noastră s-ar putea dovedi un dezastru.

— Sau cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla amândurora.

Capitolul 15

Ea căzu pe pat de parcă el tocmai i-ar fi tras covorul

de sub picioare. El se simţea ca şi cum şi-ar fi tras singurul covorul de sub picioare.

Hunter nu era sigur de unde venea acel sentiment, dar ştia că pentru el avea să se dovedească adevărat. Putea doar să spere că acelaşi lucru era valabil şi în cazul ei.

El întâmpina bucuros provocarea, pentru că avea sentimentul că această femeie merita. Şi singurul lucru de care nu fugise fusese o provocare. Cu cât părea mai dificil, cu atât el o întâmpina mai bucuros. Desigur, în trecut, eşecul ar fi putut duce la moartea lui sau mai rău. Eşecul în situaţia asta i-ar fi rănit pe ea, pe băiatul ei, pe copilul lor. Niciodată nu simţise că erau aşa multe de riscat. Dar putea să câştige atât de mult.

Îngenunche într-un genunchi, pentru că nu voia să fie mai înalt decât ea, nu voia să se afle într-o poziţie de autoritate. Îi luă mâna şi descoperi surprins că ea tremura.

— Ia-ţi un minut să te linişteşti, să nu mai fi supărată pe mine pentru ce am spus în această după-masă, zise el încet. Şi ascultă ce am de zis cu inima deschisă.

Privirea ei se concentră pe a lui, şi Rena încuviinţă din cap.

El înghiţi tare. Nu se aşteptase niciodată să spună cuiva ce urma să îi spună ei şi nu prea ştia cât de departe putea să meargă, cât putea să îi spună. Trebuia să o convingă că era decent, că merita riscul. Şi nu avea mult timp la dispoziţie.

— Firma de securitate pentru care crezi tu că lucrez...

Ea încuviinţă din nou din cap.

— Se ocupă de siguranţa naţională.

— Siguranţa naţională, repetă ea, clătinând din cap.

El îi strânse mai tare degetele.

— Serena, lucrez pentru CIA.

Ea clipi, se încruntă, deschise şi închise gura.

— CIA?

El încuviinţă din cap.

— GOS. Grupul de Operaţiuni Speciale. Sunt implicat în acţiuni sub acoperire, şi asta, iubito, este tot ce îţi pot

spune. Tot ce îţi voi putea spune. Când plec din oraş, nu îţi pot spune unde plec, ce voi face sau cât voi fi plecat.

— Nu mă înţelege greşit, Hunter, dar sună ca o minciună.

— Ştiu. Din acest motiv nu ţi-am spus mai devreme şi nu am intrat în detalii. În mare, pentru că nu pot spune multe, dar şi pentru că ştiu că sună ca o născocire.

— Lucrezi pentru CIA? întrebă ea, de parcă avea nevoie să confirme în mintea ei ceea ce el tocmai îi spusese.

El îşi duse mâna la buzunarul din spate şi scoase ceva ce semăna cu un portofel. Îl deschise.

— Lucrez pentru CIA.

Cu degetele tremurânde, ea luă portofelul şi se uită fix la legitimaţia de CIA. Cu siguranţă, arăta reală. Îşi ridică privirea la el.

— Ce faci tu este periculos?

— Da, dar am o asigurare de viaţă destul de bună.

— Nu îmi pasă de nici o nenorocită de asigurare. Îmi pasă de tine…

— Dar nu suficient cât să te măriţi cu mine.

Ea îşi coborî privirea spre mâinile lor unite.

— Este prea mult, prea rapid. Totul este aşa copleşitor.

El îi cuprinse chipul în mâini şi i-l înclină puţin până ajunse să o privească în ochi.

— Nu a existat niciodată în viaţa mea o femeie la care să mă mai gândesc după ce a plecat din patul meu. Cu excepţia ta. Nu ştiu de ce nu mi te pot scoate din minte. Astea probabil că nu sunt cele mai siropoase cuvinte pe care le-ai auzit, dar sunt oneste. Mereu îţi voi vorbi onest, Serena. Căsătoreşte-te cu mine, de dragul acestui copil, dacă nu pentru altceva. Şi, dacă la un moment dat decizi că te aşteaptă altceva mai bun în viaţă, tot ce ai de făcut este să îmi spui – şi voi semna hârtiile de divorţ fără să mă împotrivesc. Îţi voi oferi tot sprijinul de care ai nevoie pentru copil şi nu voi arăta resentimente.

Ea zâmbi slab.

— Nu cred că te-am auzit vreodată înşirând aşa multe cuvinte odată.

— Pentru că îmi doresc asta mai mult decât mi-am dorit orice altceva în viaţa mea. Nu pot să-ţi explic. Nu am crezut că mă voi însura vreodată, nu am crezut că voi avea copii. Ştiu că am mers invers, dar voi face orice este nevoie pentru ca asta să funcţioneze.

Să aibă o familie. O plăcea, îi plăcea felul cum se simţea când era cu ea. Nu îi plăcuse în mod deosebit modul cum îi simţise lipsa cât fusese plecat.

— Mi-e frică, Hunter, hârâi ea. Îmi este frică să nu iau decizia greşită, să nu mă mărit pentru motivele greşite. Dă-mi câteva zile să mă gândesc.

— Bine. Gândeşte-te la asta!

El se îndepărtă puţin şi o sărută, primind-o înapoi în viaţa lui în modul cum luase în considerare să o facă atunci când o văzuse prima dată în acea după-amiază când ea condusese până la el – înainte să-l şocheze cu surprinzătoarea veste. Înainte ca el să îi răspundă ca un idiot.

Avea acelaşi gust bun de care îşi amintea el, gura ei era la fel de îmbietoare cum sperase el să fie. Ea oftă, şi el o lăsă pe pat, cu corpul pe jumătate peste al ei, cu genunchii între coapsele ei. Mâinile ei erau în părul lui, ale lui în ale ei.

Se gândise chiar să treacă dincolo de sărut, să o aibă aici şi acum, pe acest pat care avea mirosul ei impregnat adânc, în această cameră pe care o explorase cât aşteptase ca ea să sosească. Hotărâse că ultimul lucru pe care şi l-ar dori o fată dintr-un oraş de provincie din centrul Texasului ar fi să aducă un copil pe lumea asta fără să fie măritată cu tatăl copilului. Oriunde se uitase, văzuse dovezi ale valorilor ei de modă veche.

Poate brava susţinând că avea toate motivele să nu se mărite cu el, dar el avea sentimentul că ea era la fel de speriată cum era el şi că, atunci când avea să vină momentul, urma să pună pe primul loc copilul. Şi asta era tot ce conta pentru el.

Pentru că, atunci când avea să vină momentul, el urma să o pună pe mama copilului pe primul loc.

Serena se bucură de căldura sărutului, de robusteţea corpului lui peste al ei, de forţa din mâinile lui care-i ţineau capul pe loc. Nu ştia dacă era cel mai bun lucru care i se întâmplase ei, dar începea să creadă că ar putea fi cel mai bun lucru care se întâmplase după mult timp. Întinsă sub el, ea aproape crezu că el avea puterea să o convingă să fugă să se căsătorească chiar în acea seară.

El se ridică, cu ochii înfierbântaţi, respirând cu dificultate.

— Gândeşte-te la asta, repetă el.

Arcurile patului scârţâiră, şi ea tremură când el se dădu la o parte de pe ea şi de pe pat. Ea nu putea face mai mult decât să încuviinţeze din cap şi fiecare terminaţie nervoasă îi vibra. Era tentată să se bage sub cuvertură şi să-l invite să i se alăture – dacă ar fi fost la ea acasă, ar fi putut să facă asta.

Deşi mai erau lucruri de spus, de discutat, Hunter făcu stânga împrejur, traversă camera, deschise uşa şi păşi pe hol. Ea îl observă pe tatăl ei trecând pe acolo.

— Ce dracu'? zise tatăl ei, şi ea se întrebă cum de îl auzise Hunter apropiindu-se şi alesese în mod intenţionat să iasă atunci.

— Bună, Larry, zise Hunter, de parcă tocmai venise pentru nişte limonadă. Ne vedem mâine.

Serena se ridică din pat, exact când tatăl ei băgă capul în camera ei, cu riduri aşa adânci pe frunte, că ei i se păru că ar fi putut să planteze seminţe acolo.

— Despre ce a fost vorba? întrebă tatăl ei. Ce căuta aici? Cum dracu' a intrat?

— A zis că uşa de la bucătărie era descuiată.

Tatăl ei privi pe hol înainte de a se uita din nou la ea.

— Aşa că a intrat fără să fie invitat?

Ea încuviinţă din cap.

— Am sentimentul că face asta des – ca parte a profesiei lui.

O profesie la care ea chiar nu voia să se gândească.

— De ce nu ai strigat după mine?

— Voia doar să stăm de vorbă.

Privirea tatălui ei ţâşni spre pat, la cuvertura care nu era deranjată după cum îşi dorise ea să fi fost.

— Deci voi doi v-aţi împăcat şi v-aţi pupat?

— Nu ştiu sigur ce am făcut, tată.

El mai făcu un pas în cameră.

— Ce se întâmplă, Rena?

Ale naibii lacrimi îi răsăriră în ochi.

— Oh, tată, sunt însărcinată.

El îşi întinse braţele, şi ea se grăbi spre forţa alinătoare a îmbrăţişării lui. Îşi strânse braţele în jurul ei, şi ea îşi dădu seama că sperase ca asta să fi făcut Hunter când ea îi spusese despre sarcină.

Dar el nu era tatăl ei. El era Hunter Fletcher, şi trebuia să accepte asta dacă voia să ia măcar în calcul propunerea făcută de el mai devreme.

— Hai, fata mea, că nu este aşa rău cum pare, murmură tatăl ei. Eu speram la un alt nepot.

În momentul acela, o podidiră lacrimile. Era sigură că el nu spera la un nepot în aceste circumstanţe.

— Găsim noi o soluţie, zise el.

Ştergându-şi lacrimile, ea se retrase un pic.

— Nu, tată, este problema mea. A mea şi a lui Hunter. *Noi* vom găsi o soluţie. Vreau doar să fii disponibil când am nevoie de o îmbrăţişare.

— Şi cam ce înseamnă pentru el să găsească o soluţie?

— Mi-a cerut să ne căsătorim.

— Şi tu ce ai zis?

— Că mă voi gândi. Nu-i spune încă nimic lui Riker.

— Sigur că nu. Nu spun nimic nimănui. Nu eu trebuie să dau vestea asta.

Ea se desprinse din îmbrăţişarea lui şi, cu un oftat, se aşeză pe marginea patului ei. Venise acasă pentru a-l ajuta pe el să facă faţă pierderii mamei ei, şi acum ea era cea care avea nevoie de el.

— Acum, chiar îmi este dor de mama, zise ea.

— Ţi-ar spune să ai încredere în inima ta.

— Ştiu.

Şi, oricât de multă încredere avea în inima ei, se întreba dacă putea să aibă încredere în Hunter Fletcher.

*

Se aşteptase ca el să fie greu de găsit. În schimb, a doua zi dimineaţă la ora nouă, Hunter bătea la uşă.

Bărbierit, cu părul dând impresia că fusese aranjat – chiar dacă şuviţele din faţă păreau gata să îi cadă înapoi pe frunte –, o cămaşă încheiată până sus, pantaloni de stofă, pantofi lustruiţi. Vântul aducea mirosul picant de parfum bărbătesc prin deschizătura îngustă a uşii. Nu-l văzuse niciodată îmbrăcat atât de elegant; i se păru că până şi jeepul lui fusese spălat şi lustruit.

— M-am gândit să mergem să ne uităm după inele, zise el.

Ea clipi, rememorând întâmplările din noaptea precedentă. Nu acceptase niciuna dintre propunerile lui. Doar îi promisese că avea să se gândească la ele.

— Este cam devreme, nu crezi?

El ridică din umeri.

— Le pot oricând înapoia dacă nu le folosim, dar, din moment ce inelele trebuie făcute la comandă, m-am gândit că am putea începe procesul.

Ea privi în jos, spre inelele care încă îi împodobeau mâna stângă. Un inel de promisiune care nu fusese niciodată înlocuit de un inel de logodnă pentru că fusese nevoie de o nuntă în grabă. Şi acum, era în aceeaşi situaţie, cu timpul grăbind-o.

— Uite, zise el. M-am gândit să mergem în Austin, la un mall, ne uităm în câteva magazine de bijuterii, luăm prânzul, vedem un film, luăm cina… ai zis că nu mă cunoşti. Cum ai să mă cunoşti dacă nu petreci mai mult timp cu mine?

— La cumpărături după inel?

— Este ceva ce va trebui să facem dacă accepţi, aşa

că împuşcăm doi iepuri dintr-o lovitură. Găsim un inel, mă cunoşti.

Ea râse de absurditatea ideii.

— O faci să pară aşa neispititor. Ca un lucru pe care clar ai prefera să nu îl faci. Intră cât mă pregătesc.

Deschise uşa mai larg şi, când el intră, spuse:

— Tata şi Riker sunt în bucătărie, îşi termină micul dejun, dacă vrei nişte cafea.

— Nu, aştept aici.

— L-am spus tatii despre copil, zise ea încet.

— Atunci, clar stau aici. N-am uitat că are arme.

Zâmbind larg, dintr-odată fericită că el era aici, se duse la bucătărie ca să-i spună tatălui ei că avea să petreacă ziua în oraş. Apoi se grăbi în sus pe scări spre camera ei pentru a se pregăti să plece.

Să se pregătească nu însemna să îşi schimbe hainele cât însemna că îşi scoată inelele. Rămase în picioare în faţa măsuţei de toaletă unde se afla cutia de bijuterii din tinereţea ei. O deschise, şi balerina – aplecată într-o parte, pentru că arcul care o sprijinea îşi pierduse din forţă – se întoarse încet când muzica porni. Inelul ei de absolvire a liceului şi cel al lui Steve se aflau în această cutie. Verigheta lui Steve se afla în cutia ei de bijuterii din Hopeful. Şi, la un moment dat, avea să mute şi inelele de pe degetul ei în acea cutie. Dar, momentan, trebuia să le pună într-un loc sigur. Nu voia să le scoată la magazinul de bijuterii ca să probeze o altă verighetă. Ştiuse că acest moment avea să sosească într-o zi – să scoată verigheta. Ştiuse că avea să fie greu.

Dar nu se aşteptase să simtă că era lucrul… corect. De parcă în sfârşit sosise momentul să îşi ia rămas-bun. Scoase inelele de pe deget cu mare grijă şi cu lacrimi în ochi. Apoi le duse la buze şi şopti:

— Mulţumesc, Steve. Anii au fost prea puţini, dar au fost cei mai buni.

Puse inelele pe catifeaua uzată a cutiei şi închise capacul.

— La revedere, iubitul meu.

Trase adânc aer în piept şi se îndreptă spre scările la capătul cărora o aştepta un alt bărbat.

Capitolul 16

Plimbându-se prin mall şi ţinând-o pe Serena de mână, Hunter nu se putea opri din a freca în mod constant degetul ei gol. Îşi scosese inelele, ceea ce pentru el semnala două lucruri: posibilitatea serioasă că ea dorea să îşi pună pe deget inelul unui alt bărbat şi probabilitatea reală că renunţa la doliul pentru soţul ei

Avea nevoie ca ambele să fie adevărate pentru a intra în această relaţie aşa cum intenţiona, cu un angajament total. Se gândi la un moment dat că, dacă îi freca în continuare degetul aşa cum o făcea, avea să îi jupoaie pielea şi ea nu avea să mai poată proba niciun inel.

Ea mergea încet, privind la vitrine, apropiindu-se pentru a se uita mai bine. Ochii i se luminau când privirea îi cădea pe ceva ce îi plăcea. O vedea cu ochii minţii cum clatină din cap, cum spune nu, îndemnându-şi picioarele să meargă mai departe când vedea ceva ce realmente îi plăcea, dar pe care, din cine ştie ce motiv nu voia să-l cumpere.

— Putem intra să ne uităm, îi zise el la un moment dat când ea se opri la un magazin de zorzoane.

Un magazin cu nimicuri, de fapt – dacă judecai după lucrurile din vitrină care păreau să nu aibă niciun sens, nicio logică, niciun criteriu de aşezare.

Ea clătină din cap.

— Îmi place doar să casc ochii la vitrine. Aş vrea să intrăm într-o librărie dacă avem timp.

— Avem toată ziua.

Părea mulţumită de răspunsul lui, şi lui îi făcea plăcere gândul că el o făcuse fericită.

Într-un final, ajunseră la magazinul de bijuterii. Palma ei transpira în a lui sau poate a lui transpira în a ei. Se

priviră unul pe celălalt, şi el crezu că probabil semănau cu doi puşti care intraseră în belele făcând ceva ce nu ar fi trebuit să facă.

Dacă stăteai să te gândeşti, adevărul nu era chiar aşa departe.

Privind în ochii ei căprui, se gândi la acea primă noapte când ea băuse prea mult. Chiar şi atunci totuşi, în ochii ei fusese încredere. Fusese hotărât să nu o dezamăgească în acea noapte. Să-i ofere stele, comete şi supernove. Crezuse că reuşise să îi ofere acele lucruri. În plus, undeva pe drum, îi oferise şi un copil.

Asta nu mai luase în calcul.

Dar era o idee cu care se acomoda, o idee care începea să sune tot mai bine cu fiecare minut. Nu îşi dorise să o dezamăgească în noaptea aceea când era un pic mai mult decât o străină. Acum, era mult mai mult de atât, şi el clar nu avea în plan să o dezamăgească.

Trase adânc aer în piept, admiţând că poate făceau primul pas către ultima etapă.

— Intrăm amândoi?

— Doar ne uităm, corect?

Dintr-odată, ea păru temătoare, nesigură. Plină de speranţă, nerăbdătoare. Exact cum i se păruse în acea primă noapte. Continuând să o privească în ochi, el îi ridică mâna la buze şi o sărută în centrul palmei. Apoi o conduse în magazin.

*

Serena planificase să meargă cu el, să joace acel rol, să îl lase să creadă că el chiar putea să pună un inel pe degetul ei… şi apoi el îi aruncase aceeaşi privire ca în prima noapte.

Ai încredere în *mine!*

Când îi sărutase palma, ea se gândise că era posibil să se dezintegreze chiar acolo, în mijlocul mallului, şi se predase complet.

Hunter avea totuşi cel mai îngrozitor gust la bijuterii.

Ea îl tot dirija spre verighetele simple, el îi tot cerea vânzătorului să scoată cele mai mari şi mai extravagante inele pe care le văzuse în viaţa ei. Privirea ei se tot îndrepta spre un inel care avea în centru un diamant cu tăietura marchiză şi trei diamante pe cele două părţi ale inelului. I se părea elegant. Dar nu era ceva despre care să spună că îl voia. Nu voia ca el să cheltuiască mulţi bani pe ceva ce ar putea fi returnat.

Era diferit când cineva mergea la cumpărat inele cu o persoană pe care o iubea. Dar când cumpărai gândindu-te că poate el te va convinge să te măriţi cu el… lipsea entuziasmul.

Un diamant însemna ceva pentru totdeauna. Ea şi Hunter nu vorbiseră despre ceva definitiv. Se înţeleseseră pentru momentul prezent. Despre ce aveau să facă pe termen scurt – dacă era cazul. Să se cunoască unul pe celălalt. Era o nebunie. Ea era nebună. Nebună să fie aici în magazinul ăsta de bijuterii, întreţinând ideea că poate avea să se mărite din nou.

Era o insultă la adresa cuplurilor care plecau la cumpărături cu „pentru totdeauna” în minte – deşi nu funcţiona mereu.

Se uitau la inele din cauza unui poate, a ceva temporar, a unui „să vedem cum merge”.

— Acela vă vine foarte bine, zise vânzătorul, pe al cărui ecuson scria „Gerald”.

Ea îl scoase.

— Este ieftin.

Hunter oftă, semn că începea să devină nerăbdător cu jocul ăsta. Bine. Dacă nu avea răbdare pentru asta, atunci cum urma să aibă răbdare pentru căutatul casei sau şedinţele asociaţiei de părinţi sau nopţile când ea avea să fie prea obosită ca să facă sex.

— Bine, zise Hunter. Mie nu mi se pare că la patru mii este ieftin, dar, dacă tu zici… Se uită spre Gerald. Ce aveţi care să coste un pic mai mult?

Ea clătină din cap.

— Nu mă refer la preţ. Mă refer la cum arată. Nu este

stilul meu, Hunter.

— Bine atunci, care este?

— Tu să-mi spui.

Se uită la ea de parcă tocmai îi expusese o ecuaţie de matematică complicată pentru care şi un geniu ar avea nevoie de calculator ca să o rezolve.

Se aplecă spre Gerald.

— Ne daţi câteva minute?

— Desigur. Sunteţi în căutarea a ceva ce va dura o viaţă întreagă. Nu vă voi grăbi.

Închise vitrina, o încuie şi luă cheia cu el în vreme ce se îndepărta spre celălalt capăt al tejghelei.

— Nu are sens, Hunter. Nu ne cunoaştem. Nu îmi ştii gustul la lucruri. Eu nu îl ştiu pe al tău.

— Despre asta este ziua de azi. Să ne cunoaştem unul pe celălalt.

Părea un copil căruia tocmai i se spusese că băiatul care avea mingea de baseball pleca acasă şi lua mingea cu el.

— Este nevoie de mai mult de o zi…

— Ştiu. Este nevoie de o mulţime de zile petrecute împreună. Nu sunt naiv. Trebuie să începem de undeva, aşa că începem cu inelul.

Se întoarse şi îi făcu un semn lui Gerald. Acesta se grăbi spre el.

— Da, domnule.

Hunter bătu în geam.

— Acela, din colţ, pe acela îl vrea.

— O alegere excelentă! Foarte sofisticat.

Descuie vitrina şi scoase inelul.

Serena se uita la el cum aşeza pe tejgheaua de sticlă inelul de care chiar fusese interesată.

— Cred că avem noroc, pentru că pare măsura dumneavoastră, zise Gerald în vreme ce scotea inelul de pe degetul de catifea folosit ca să îl expună. Da, într-adevăr, este măsura cinci. Vreţi să îl încercaţi?

Ea privi la Hunter, apoi la inel, apoi la Gerald. Hunter luă inelul de la Gerald, luă şi mâna ei şi puse inelul pe

deget. Se potrivea perfect.

Şi chiar arăta aşa elegant cum ştiuse că avea să arate. Era genul de inel pentru care se simţise vinovată că şi-l dorise. Un inel pe care Steve nu şi l-ar fi permis niciodată. Un inel pe care ea nu l-ar fi cerut niciodată.

— Este prea mult, şopti ea.

— Îl luăm, zise Hunter.

Ea îşi mută atenţia la Hunter.

— Nu poţi să-l cumperi.

— Ba sigur că pot.

— Dacă…

— O să ne batem capul cu „dacă” mai târziu. Este cel pe care-l vrei şi care îţi vine. Îl luăm.

— O decizie excelentă, zise Gerald, cu un zâmbet la fel de strălucitor ca orice bijuterie din vitrină. Şi pot să presupun că veţi dori un inel şi pentru ginere?

— Da, vrem, zise Hunter, şi Serena intui ce urma să rostească înainte ca el să spună cuvintele cu o provocare evidentă în ochi. Acum, tu să-mi spui pe care-l vreau.

*

Nu era cel pe care l-ar fi ales el. Dar se gândi că, dacă ar spune asta, Serena ar începe să se gândească din nou că nu îl cunoştea suficient cât să se mărite cu el, şi el nu era dispus să rişte asta. Inelul ales de ea era neted. Simplu. Lui i-ar fi plăcut unul care să aibă ceva gravat. I se părea că aşa ar fi arătat un pic mai masculin, dar, până la urmă, pentru el, un inel era un inel. Singura bijuterie pe care o purtase vreodată era un ceas, şi nu-l considera bijuterie. În munca lui, era o unealtă. Aşa că nu purtase niciodată cu adevărat bijuterii.

Desigur, în acel moment, nici Serena nu purta. Inelele pe care le cumpărase poate că aveau să fie folosite doar dacă ei se hotărau să se căsătorească. Corecţie. Dacă ea se hotăra să se mărite cu el, pentru că el hotărâse deja că voia să se însoare cu ea.

Acum, stătea în faţa lui, la o masă acoperită cu o faţă

de masă albă, lângă o fereastră largă cu vedere spre lac. Soarele apunea în curând, aşa că priveliştea avea să fie spectaculoasă. Luase în consideraţie să o ducă la el, să privească apusul de acolo, dar apoi se gândise că astăzi aveau nevoie de un teritoriu neutru. De un loc unde ea să nu se simtă ameninţată sau presată.

Chelnerul aprinsese lumânarea din centrul mesei înainte de a le lua comanda. Hunter ceruse un vin Riesling. Nu fusese niciodată băutor de vin, dar se gândi că avea să ofere un aer de eleganţă serii, o eleganţă pe care o considera necesară când un bărbat cerea oficial o femeie în căsătorie. Serena abia bea.

— Nu beau când sunt însărcinată, zise ea încet, roşind. Dar câteva înghiţituri probabil că nu fac niciun rău.

El nu o voia beată, dar îşi dorea să fie puţin mai relaxată, mai receptivă.

— Ce a zis tatăl tău când i-ai spus despre situaţia ta? întrebă el.

Ea îşi întoarse atenţia de la apus.

— S-a oferit să-şi scoată puştile la vedere.

— Apreciez că l-ai convins să nu facă acest lucru.

— Suntem în secolul douăzeci şi unu. Nu cred că oamenii fac nunţi cu puştile la vedere…

Telefonul mobil îi sună, şi ea începu să cotrobăie prin geantă ca să-l scoată. El plănuise o seară drăguţă, romantică…

— Bună, Jack.

„Minunat”. Hunter făcu un semn chelnerului să se apropie şi îşi comandă un whisky cu gheaţă. Încerca să nu asculte, dar, după zâmbetul ei strălucitor şi după faptul că tot spunea: „Asta este minunat! Când? Mă bucur aşa mult pentru tine”, bănui că vestea era bună.

Băutura îi fusese adusă, şi el o terminase până când ea închise într-un final telefonul mobil şi îl puse la loc în geantă.

— A fost Jack, zise ea.

— Aşa am auzit şi eu. Veşti bune.

— Kelley este însărcinată. Copilul lor se va naşte cu

vreo şase săptămâni înainte de al meu. Ce ironic! Riker s-a născut cu şase săptămâni înainte de Jason.

Lui nu-i scăpă faptul că ea se referise la acest copil cu care era însărcinată ca fiind al ei. Simţi cum posesivitatea se trezeşte în el, şi nu era complet pregătit să îi facă faţă.

— Al nostru, zise el.

— Poftim?

— Copilul se va naşte cu şase săptămâni înainte de al *nostru*.

— Aşa am zis şi eu.

— Nu, ai zis „al meu”.

Ea clătină din cap.

— Nu cred. Nu mă gândesc la acest copil ca fiind doar al meu.

— Nu te gândeşti nici că este al nostru. Ai spus şi te citez: „Copilul lor se va naşte cu vreo şase săptămâni înainte de al *meu.* Adică al *tău*, când, de fapt, ar fi trebuit să spui al *nostru*, însemnând al nostru.

Ea se uită ţintă la el.

— Despre ce vorbeşti?

— Dracu’ să mă ia dacă ştiu.

Se bâlbâia ca un idiot, făcând un fel de număr de comedie.

— Mereu te cerţi pe lucruri neimportante? întrebă ea.

— Asta nu este ceartă.

— Dar ce e?

— Discuţie, încercare de a demonstra ceva.

— Ceva fiind?

— Este copilul nostru.

El se uită pe fereastră şi privi cum apunea soarele, pentru că nu voia să o privească pe ea. Nu ceri unei femei să se mărite cu tine cu mânie în voce sau cu furie arzând în ochi.

— Vezi, ăsta este motivul pentru care nu ne putem căsători.

El îşi întoarse capul, incapabil să nu o săgeteze cu privirea.

— Ce anume?

— Nu te cunosc suficient cât să ştiu când eşti supărat. Pentru mine, acum eşti supărat.

— Nu sunt supărat. Da, sunt puţin enervat. Expiră adânc. Te-am adus aici dintr-un motiv.

Băgă mâna în haină, scoase şaptesprezece scobitori pe care le adusese de acasă şi le aşeză în faţa ei.

— Pentru ce sunt astea? întrebă ea.

— Îţi aduci aminte a doua noapte când ai început să joci douăzeci de întrebări?

Ea îl privi suspicioasă.

— Da.

— Ei bine, mai ai şaptesprezece întrebări. M-am gândit că ar fi mai uşor să contorizăm câte întrebări mai ai dacă îmi dai câte o scobitoare când pui câte o întrebare.

Ea ridică una, o întoarse într-o direcţie, apoi în cealaltă, examinând-o.

— De ce este un semn negru la capăt?

— Dacă nu pui toate întrebările în seara asta, le poţi ţine pentru mai târziu. Şi eu nu trebuie să te bănuiesc că adaugi scobitori neautorizate.

Ea zâmbi de parcă el era vreun geniu.

— Înseamnă că nu expiră?

— Corect. Şaptesprezece întrebări personale. Atâta primeşti. După ce ai întrebat, aia e.

Păru să fie incredibil de mulţumită, aşezând scobitorile într-o linie perfectă, acordându-le mai multă atenţie decât inelului pe care-l alesese în această după-amiază. Femeile. Hunter nu ştia dacă avea să le înţeleagă vreodată. După felul cum se purta ea, ai fi crezut că trecuse micile beţe prin aur.

Împinse una dintre scobitori peste masă, către el.

— De ce te cheamă Hunter?

— Era numele de fată al mamei mele.

El ridică scobitoarea, o rupse în două şi apoi o aruncă în paharul lui gol de whisky. Ea păru tristă şi dezamăgită.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Am crezut că va fi mai mult de atât.

— Cum ar fi?

— Nu ştiu. Că erai un vânător talentat sau că, atunci când erai copil, erai mereu în păduri. Ridică din umeri. Bănuiesc că mă aşteptam la o poveste, ceva profund, vreun indiciu despre copilăria ta.

— Nu. Numele de fată al mamei. Atât.

— Mai ai vreun nume?

El ridică o mână. Ea clătină din cap.

— Nu. Nu merită o scobitoare.

— Atunci, nu primeşti un răspuns.

— Ştii, ţi-am mai pus întrebări după acea noapte şi nu le-ai numărat.

— Nu erau întrebări personale.

— Deci vei răspunde la întrebări fără scobitoare dacă ţi se pare că nu sunt personale?

— Corect.

Ea ridică o scobitoare şi începu să o lovească de bărbia ei. El îi vedea rotiţele învârtindu-se în capul ei mic şi drăgălaş. Cum putea să scoată cât mai mult de la el?

— Spune-mi despre copilăria ta.

— Asta nu este o întrebare.

Ea se încruntă la el.

— Am impresia că tu cam schimbi regulile acestui joc ca să răspunzi numai la ce vrei să răspunzi.

— Jocul se numeşte douăzeci de întrebări, sublinie el.

Ea îşi dădu ochii peste cap, apoi mută scobitorile într-o parte când chelnerul aşeză salatele în faţa lor. Ridică o furculiţă şi începu să amestece salata de parcă nu credea că bucătarul făcuse o treabă bună. Hunter luă o porţie generoasă cu furculiţa, o mâncă şi mai luă.

O scobitoare ateriza în vârful unei roşii. El se uită la ea, întrebându-se ce întrebare avea să îi adreseze. Ceva din ochii ei îi dădu de înţeles că nu avea să îi placă întrebarea. Nu avea să-i placă deloc.

— Mă iubeşti? întrebă ea.

Capitolul 17

Serena ştia răspunsul la acea întrebare. Ce o interesa să descopere era cum avea el să răspundă. Nu putea pretinde că nu era o întrebare. Nu putea pretinde că nu era personală. Era cât se poate de personală.

Părea ca şi cum lui îi devenise greu să înghită mâncarea pe care o mestecase. Dar reuşi până la urmă. Îşi puse furculiţa jos, se şterse la gură cu şervetul, îşi trecu limba peste dinţi, luă o înghiţitură – care semăna mai degrabă cu o ditamai duşca – de vin şi se lăsă pe spate.

— Eşti sigură că vrei răspunsul la această întrebare?

— Nu aş fi întrebat dacă nu aş fi vrut să ştiu.

El privi în jur de parcă se aştepta să apară cavaleria să-l salveze.

— Eşti sigură că vrei răspunsul acum? Aici? În momentul ăsta?

— Da, sunt sigură.

El ridică scobitoarea, o ţinu între degetul mare şi degetul arătător al unei mâini în vreme ce o freca cu cealaltă de parcă se aştepta să apară un duh din ea şi să răspundă la întrebare.

— Îmi placi, zise el într-un final. Îmi placi mult. Îmi place că ai simţul umorului. Îmi plac relaţia pe care o ai cu fiul tău şi cea pe care o ai cu tatăl tău. Îmi plac firea ta protectoare şi felul cum încerci ca toată lumea să se simtă acasă şi că ai perdele galbene la ferestre. Dacă te iubesc? El clătină din cap. În momentul ăsta, nu. Dar ştiai deja acest răspuns. Ar fi trebuit să întrebi dacă voi *ajunge* să te iubesc. Şi răspunsul ar fi da, categoric cred că aş putea.

Ochii i se umplură de lacrimi în vreme ce-l privea cum punea scobitoarea în haina lui. Nu ştia de ce acest mic gest însemna aproape la fel de mult ca răspunsul lui. Şi răspunsul lui însemnase… oh, aşa mult. Era ce avea nevoie să audă, ce avea nevoie să ştie, ce îi fusese teamă să întrebe.

Cu mâna tremurând, împinse o altă scobitoare peste masă.

— Ai putea ajunge să-l iubeşti pe Riker?

— Da, aş putea. Împinse scobitoarea înapoi către ea. Asta a fost cadou. Ştiu că, dacă mă căsătoresc cu tine, Serena, mă căsătoresc cu familia ta.

— Şi cum rămâne cu familia ta? Mi-ai spus cândva că ai ajuns în plasament când aveai 8 ani. Ai spus că părinţii tăi au dispărut de mult, ceea ce poate însemna orice. Îi vezi vreodată, vorbeşti cu ei?

— Nu, sunt amândoi morţi.

El luă o scobitoare. Ea se uită înmărmurită la el.

— Nu am pus o întrebare.

— Sigur că ai pus.

— Nu era personală.

— Sigur era.

Ea adună scobitorile şi le puse în poala ei, ca el să nu mai ajungă la ele.

— Nu joci corect.

— Poate că nu, dar joc cinstit. Ştiu că sunt şanse mari ca mariajul nostru să nu meargă. Dar mereu mi-am asumat riscuri. Şi cred că merită măcar riscul de a încerca.

— Nu atunci când există copii care pot fi răniţi.

— Şi cum crezi că vor fi răniţi?

— Vor ajunge să te iubească, şi tu vei pleca. Nu poţi garanta că vei fi mereu acasă – nu cu munca asta pe care se pare că o ai.

— Nu, nu garantez.

— Ai lua în calcul vreun alt fel de serviciu?

— Cum ar fi?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. În poliţie?

— Crezi că asta ar fi mai sigur decât ce fac acum?

— Nu pot să zic, din moment ce nu ştiu exact ce faci acum, dar măcar în poliţie nu ai pleca pentru perioade aşa lungi. Ai fi acasă.

Acasă. El îşi dori ca ea să nu fi zis acel cuvânt. Îl atrăgea. Dar nu se gândise să renunţe la ceea ce făcea. Salariul era bun, avea adrenalină din plin şi îi dădea mulţumirea că făcea ceva de impact.

— Nu mi-a plăcut că Steve a fost în armată. Ştiu că

unele soţii se adaptează. Eu nu am putut. Nu mi-au plăcut singurătatea, grija sau faptul că trebuia să iau de una singură decizii care ne afectau pe toţi. Ştiu că asta mă face egoistă...

— Nu, nu îmi pot închipui că vreunul dintre aceste lucruri a fost uşor. Eu pur şi simplu nu mă gândisem să îmi dau demisia. Mă voi gândi. Asta este tot ce pot promite.

Ea încuviinţă din cap, de parcă putea accepta asta.

— Unde am locui?

— Eu nu am rădăcini. Putem locui oriunde vrei tu.

— Eu vreau să locuiesc în Hopeful.

— Atunci, acolo vom locui.

— De unde ai ştiut că am perdele galbene la ferestre? întrebă ea, fără să clipească, de parcă credea că-l putea surprinde cu o întrebare nelegată de celelalte.

Zâmbind, el se lăsă pe scaun.

— Cu asta mă ocup: să citesc oamenii. Am devenit foarte bun la asta.

— Deci crezi că mă cunoşti?

Vocea ei indica faptul că se simţea jignită că el o credea uşor de citit.

— Cred că, în mare, cam ştiu cum va fi să trăiesc alături de tine.

— S-ar putea să te surprind.

El afişă un zâmbet larg.

— Ideea nu era că ai fi plictisitoare sau lipsită de surprize. Ieri, ai reuşit cu succes să mă surprinzi. Îşi încrucişă braţele pe masă. Dar iată ce bănuiesc şi corectează-mă dacă greşesc. Găteşti majoritatea meselor. Nu pentru că nu îţi poţi permite să ieşi la restaurant, ci pentru că îţi place sentimentul că asiguri masa familiei tale. Când Riker va juca baseball vara viitoare, tu vei fi mama echipei. Cea care se asigură că micuţii au suficient de băut în timpul antrenamentelor şi la meciuri. Vei susţine ca fiecare copil să primească un trofeu chiar dacă echipa iese pe ultimul loc.

— Nu este nimic rău în asta.

— Sigur că nu. De ce să-i faci să creadă că a fi cel mai

bun merită o recompensă? Dacă joci cel mai prost, primeşti aceeaşi recompensă.

— Nu văd niciun motiv să le răneşti stima de sine când sunt mici, explică ea, devenind un pic enervată pe el

Nu era ceea ce spera el să obţină.

— Putem discuta chestiunea asta mai târziu. În momentul ăsta, îmi confirmi că am ghicit corect. Mergi la fiecare şedinţă a comitetului de părinţi, la fiecare petrecere a şcolii. Nu te-ai gândit niciodată să îi cumperi băiatului tău un tort de ziua lui de la cofetărie. Porţi lenjerie sexy, dar cred că ai pijamale plictisitoare…

— Ha! Dorm în pielea goală.

El râse, în vreme ce ea se lăsă pe spate în scaun cu un aer de satisfacţie – de parcă tocmai îl bătuse la propriul lui joc.

— Nu mă cunoşti aşa bine cum crezi că mă cunoşti, zise ea un pic bosumflată, de parcă tocmai conştientizase ceea ce dezvăluise.

— Dar cred că a te cunoaşte va fi amuzant. Dacă ar fi să ne căsătorim, ce fel de nuntă ai vrea?

Ea atinse cu degetele piciorul paharului de vin de parcă era un bol de cristal care ar putea să-i dezvăluie răspunsul.

— Restrânsă, zise ea într-un final. După-amiaza târziu, spre lăsarea serii. La casa de pe plajă a familiei mele, pentru că am aşa multe amintiri frumoase legate de timpul petrecut acolo. Aş invita doar câţiva prieteni. Se foi pe scaun. Mai ales pentru că am pierdut legătura cu aşa mulţi oameni. Tu ce fel de nuntă ai vrea?

— Orice fel vrei tu.

— Ar fi o premieră pentru tine.

— Da.

— Ar trebui să fie specială.

— Ar fi dacă m-aş căsători cu tine.

Roşind, ea clătină din cap. Nu era sigur dacă ea îi dădea un răspuns negativ la sugestia lui sau dacă era bulversată pentru că el credea că a se căsători cu ea ar fi ceva special. El se aplecă în faţă.

— Uite, Serena, nu prea mă pricep la cuvinte elegante sau la recitat poezii. Dar cred că poate fi ceva bun între noi. Şi mi-aş da silinţa să fie aşa.

*

Sosirea fripturilor le întrerupse discuţia despre căsătorie şi posibilităţile ei. Fusese o eroare tactică să o ducă la restaurant. Casa lui ar fi fost mai utilă. Nu ar fi avut parte de întreruperi, de distragerea atenţiei. Desigur, nu ar fi fost nici mâncare, pentru că el nu era mare gurmand. Şuncă şi ouă erau cam tot ce avea. Aşa că mâncarea servită la restaurant avea să facă să nu îi chiorăie stomacul pentru restul serii.

Şi, când el întrebă, ea consimţi să meargă acasă cu el pentru a continua discuţia – şi, spera el, să îl cunoască mai bine. În drum spre casă, se opri şi cumpără încă o, sticlă de vin Riesling şi două pahare ieftine pentru vin. Nu credea că un pic de vin avea să îi facă rău ei sau copilului.

Copilul.

De fiecare dată când îi venea acest gând, urma un fior, fiecare din ce în ce mai puţin rece decât precedentul.

*

Ea stătea pe canapeaua care se afla în faţa ferestrei ample cu vedere spre lac. El se gândi să închidă încălzirea suficient cât să poată face focul, dar decise să nu dea curs acestei acţiuni disperate.

Căuta o stare romantică. Fusese surprins că ea hotărâse să vină cu el, dar, în definitiv, ea era toată numai surprize. Şi dormea în pielea goală. Încă nu putea trece peste asta, deşi ideea îl făcu să se gândească la toate nopţile lungi în care ea avea să stea lipită de corpul lui gol. Se aşeză lângă ea şi îi oferi vinul scump în paharul ieftin. Ea sorbi şi puse paharul alături. El îl bău pe al lui, dorindu-şi să bea ceva mai tare. Îşi întinse braţul de-a lungul spătarului canapelei şi începu să se joace cu buclele ei. Erau aşa moi,

moi ca ea. Îl încuraja faptul că ea nu se retrăgea, nu se ferea de atingerea lui.

— Este o privelişte frumoasă, zise ea încet. Nu îţi va fi dor de ea… dacă te muţi în Hopeful.

— Putem oricând veni într-o vizită, un weekend prelungit.

— Este liniştit aici.

— Da.

Ea îşi mută privirea la el.

— Ai vrea un băiat sau o fată?

În capul lui se porni alarma. Asta era o întrebare-capcană. Îşi înfăşură buclele ei în jurul degetului.

— Nu contează.

Ea zâmbi blând. La fix! Răspunsul corect.

— Cum ai vrea să îţi spună Riker?

— Cum vrea el. Cum vrei tu să îmi spună.

— Tati?

Simţi o lovitură puternică în stomac. Se mişcă puţin ca să stea în unghiul corect faţă de ea.

— Uite, Serena, nu sunt genul de om cu care să nu te înţelegi. Când apare o ameninţare, reacţionez în forţă, dar nu te văd pe tine ameninţându-mă. Mă pricep să mă adaptez la orice situaţie. Părinţii mei nu mi-au oferit cel mai bun exemplu de cum ar trebui să fie o familie. Aşa că, atunci când vine vorba despre ce crezi tu că este mai bine pentru copii, voi face ca tine.

Copii. Copiii lui. Copiii ei. Copiii lor. În urmă cu două luni, nu s-ar fi aşteptat să aibă o astfel de conversaţie care să se învârtă în jurul responsabilităţilor legate de a avea copii, o familie. Gândul era încă străin, de necrezut. Dar se agăţase de asta cu tenacitate, dacă aşa trebuia să procedeze pentru a o face să îşi dea seama că se gândea doar la ce era bine pentru ea. Dacă murea mâine, voia ca ea să nu ducă lipsă de nimic.

Se apropie, atingându-i urechea cu buzele şi şoptind:

— Căsătoreşte-te cu mine, Serena!

Serena auzi cuvintele, împestriţate cu dorinţă. Respiraţia lui caldă aluneca de-a lungul gâtului ei în vreme

ce el îşi lipea gura sub urechea ei, ciupind, atingând cu limba. Ea închise ochii şi i se păru că nu era corect…

Nu era corect să îşi nege plăcerea atingerii lui.

Da, aveau lucruri de rezolvat, detalii de discutat… şi totuşi, îi simţea dorinţa de a munci alături de ea. Părea să îl placă pe Riker, şi era sigură că Riker îl plăcea pe el. Se înţelegeau bine, ea şi Hunter se înţelegeau bine. Nu ajunseseră încă să se iubească, dar ea nu credea că momentul era îndepărtat.

Gura lui aluneca pe gâtul ei, o călătorie leneşă spre cealaltă ureche a ei.

— Căsătoreşte-te cu mine!

Vocea lui era precum mierea caldă turnată peste biscuiţi. Aurie, groasă, delicioasă. Aveau să aibă asta în fiecare noapte… cel puţin când el era în oraş. Şi, când nu era, ea avea să aibă amintirile.

— Căsătoreşte-te cu mine!

Buzele lui le atinseră pe ale ei, spunând din nou cuvintele, diminuându-i reţinerea, eliminându-i protestele, îşi spuse că era nebună doar fiindcă se gândea să accepte. Nu-l cunoştea de mult timp, nu îi cunoştea trecutul.

Dar era destul de sigură că îl cunoştea pe el, cunoştea bărbatul care făcea să îi alunece de pe umăr breteaua de la rochie şi care trecea uşor cu dinţii peste pielea ei. Nu ar fi muşcat. Era destul de sigură că nu ar fi ţipat la ea. Poate ar fi mârâit.

Dar apoi, şi ea avea obiceiul de a mârâi.

Atracţia exista. Îi plăcea să fie cu el. I se păruse totul potrivit când ea, el şi Riker fuseseră împreună. Ei aveau să fie familia pe care tânjea să o aibă din nou.

— Căsătoreşte-te cu mine, repetă el.

Răspunsul ei veni nu cu un cuvânt, ci prin alunecarea celeilalte bretele. Inima ei răspunse cântând la ecoul mârâitului lui sălbatic. Şi ştiu că el nu avea să o ducă sus. Că, în seara asta, pentru ei, nu avea să fie un pat. Că o dorea aici, acum.

Ceea ce era bine, pentru că şi ea îl dorea, mereu îl dorise.

Hainele să topiră la fel de repede precum vata de zahăr pe care o mâncase la meci. O grămadă aruncată lângă canapea, întâi ale ei, apoi ale lui. Nu era prea mult loc de mişcare pe canapea, dar nu conta. Mâinile şi gurile lor explorau. Ea putea să vadă printre crengile copacului de afară strălucirea stelelor pe cer şi se gândi că era pe cale să călătorească spre ele… într-un zbor glorios.

Se pricepea aşa bine să o ducă pe înălţimi incredibile.

— Dulce, dulce Serena, şopti el aproape de urechea ei. Voi face să-ţi fie bine. Jur că voi face să-ţi fie bine.

Şi, undeva, într-o parte îndepărtată a minţii ei, ea ştiu că nu se referea la momentul prezent. Vorbea despre viitor, despre căsătorie, despre viaţa lor împreună.

De ce îi era teamă?

Îşi luase angajamentul faţă de ea toată ziua – prin cumpărarea inelelor, prin scobitorile marcate pentru douăzeci de întrebări, prin cuvinte şi promisiuni şi acum prin corpul lui. Prin trupul lui puternic, viril cuibărit între coapsele ei.

Şi prin sărutările lui. Aşa multe sărutări, de la umeri până la degetele picioarelor. Sărutări profunde, pline de entuziasm. Avea să plece în seara astă de la el plină de semnele lăsate de el. Ceea ce i se părea corect din moment ce era însărcinată cu copilul lui.

Limba lui făcea cerculeţe în jurul buricului.

— Cum se simte bebeluşul? întrebă el

Ea îşi afundă degetele în părul lui.

— Nu îl pot simţi încă.

El îşi înălţă capul, chipul fiindu-i luminat de lună.

— Am să fac orice este nevoie pentru a fi un tată bun. Tu doar spune-mi ce trebuie să fac.

„Să ajungi să mă iubeşti”.

Dar ce avea ea nevoie, ce aveau ei toţi nevoie nu era ceva ce putea veni la comandă. Trebuia să vină de bunăvoie, la timpul potrivit, însă ea nu se îndoia că avea să vină. Scânteia era acolo, aşteptând să fie aprinsă într-o flacără glorioasă. Şi îi trecu prin minte că singurul motiv pentru care putea să fie aşa sigură era deoarece ea deja

ajunsese să îl iubească.

Puterea lui, hotărârea lui… uşurinţa cu care el o citea. Râsul lui, pe care ea tânjea să-l audă mai des. Era bunătate în el. O văzuse din felul cum se purtase cu Riker; ea însăşi primise bunătatea lui. Avea să fie un tată bun fără ca ea să-i spună ceva. Avea să-l ghideze când era posibil, dar credea că el urma să fie capabil să urmeze calea de unul singur.

El se ridică, lipindu-şi gura de a ei, sărutând-o temeinic. Sărutul era grăitor. Tandru şi flămând în acelaşi timp. Întrebând ceea ce el deja spusese prin cuvinte.

Căsătoreşte-te cu mine!

Da, da, da.

Ştiuse ce avea să răspundă de când ieşise din casă în dimineaţa asta. Ezitarea venise doar pentru că i se părea că era ceva neaşteptat. Dar nu voia ca pruncul ei să crească fără tată. Voia ca Riker să aibă un bărbat în viaţa lui. Un bărbat bun. Şi Hunter Fletcher era un bărbat bun.

Gura lui o părăsi pe a ei, şi el se întinse jos, căutând prin haine – şi dintr-odată ea îşi dădu seama ce anume căuta el.

— Nu mai e nevoie, zise ea încet.

El îşi mută privirea spre ea.

— Mereu le-am folosit.

Ea îşi ridică şoldurile, mulţumită că urma să aibă parte de ceva cu el de care el nu mai avusese cu nimeni altcineva. El reveni către ea. Şi fu ca şi cum stăvilarul dorinţei lui fusese eliberat. Când reveni la gura ei, gura lui era mai fierbinte, mâinile lui cereau mai mult în vreme ce o mângâia. Când îşi uni corpul cu al ei, scoase un mârâit adânc, posesiv. Se opri. Ea putu simţi tensiunea din muşchii lui, tremurul braţelor lui cât se susţinea deasupra ei. Oftă lung şi încet, de parcă doar voia să aprecieze momentul, primul în care nimic nu îi separa.

Apoi se mişca în ea, pompa în ea. Ea îl îndemnă prinzându-i fundul cu mâinile. Mai repede, mai repede, mai tare, mai tare.

Plăcerea urca în ea ca o spirală… mai sus şi mai sus, şi mai sus, până nu mai avu loc să urce. Ajunseră la orgasm

în acelaşi timp, corpurile lor se arcuiră, pulsând, îndestulată, ea rămase întinsă sub el; braţele lui tremurau de parcă se chinuia să nu îşi lase toată greutatea pe ea.

— Ăsta a fost un da? întrebă el.

— Ăsta a fost un da, răspunse ea râzând.

Capitolul 18

Hunter îi spusese că înţelegea faptul că, dacă se căsătorea cu ea, se căsătorea cu familia ei. Aşa că venise timpul să dovedească asta. În vreme ce o ducea înapoi la casa tatălui ei, îi venea greu să creadă că ea fusese de acord să se mărite cu el. Sau că era aşa recunoscător că ea acceptase.

Putea să facă să funcţioneze asta. În sfârşit, putea să aibă ce îi fusese negat toată viaţa lui: o familie normală.

— Probabil Riker va fi deja în pat, zise ea. Dar cred că ar trebui să îi spunem împreună. Vii mâine?

— Desigur.

— Şi în seara asta intri cât îi spun tatii?

— Da. Privi spre ea. Vrei să îi spun eu?

— Dacă vrei.

Nu, nu voia, dar se gândi că aşa ar câştiga puncte, şi probabil o să aibă nevoie de toate punctele pe care le putea aduna.

— Îi spun eu, atunci.

Ea se întinse şi îi strânse mâna.

— Bun. Cu Kevin vorbesc eu.

— Kevin?

— Fratele meu. El o să fie cel mai dificil dintre toţi.

— Nu ştiam că ai un frate.

— Este mare avocat în Dallas. Rânji la el. Poate ar fi trebuit să aduci nişte scobitori şi pentru tine.

Începea să creadă că aşa ar fi trebuit să facă.

— Mai ai şi alte surprize?

— Din câte ştiu eu, nu.

Coti cu jeepul pe aleea de pământ care ducea spre casă. Lumina de afară era aprinsă, şi se gândi era un obicei cu care avea să se obişnuiască – să lase lumina aprinsă pentru familia lui.

Opri maşina, coborî, o ocoli şi deschise portiera pentru ea. Odată ce ea coborî, o sărută – pentru a-şi face curaj şi pur şi simplu pentru că îi plăcea să o sărute. Ea îl luă de la maşină şi îl conduse spre casă, iar el se gândi că, din acest moment, urma să aibă mereu parte de asta – mâna ei, pe care să o ţină, casa asta care să îl întâmpine. Era un gând reconfortant, dar şi terifiant. Nu voia să o dezamăgească. Nu avusese în viaţa lui nicio persoană la care să ţină aşa mult.

Ea deschise uşa şi intră. O veioză era aprinsă în camera de zi, televizorul mergea.

— Tată?

Tatăl ei se ridică din fotoliu.

— Ei bine, ai ajuns acasă mai devreme decât mă aşteptam. Privirea lui căzu pe mâinile lor unite. Văd că lucrurile au mers bine.

Ea privi spre Hunter, şi el îşi dădu seama că era semnul că trebuia să dea vestea.

— Da, domnule. Fiica dumneavoastră a acceptat să se mărite cu mine.

El ridică din sprâncene.

— Da? Ei bine, asta se cere sărbătorit. Hai înăuntru, ia loc! Îţi pun puţin whisky.

Ea îl bătu pe Hunter pe umăr.

— Du-te! Mă duc să văd ce face Riker şi apoi îl sun pe Kevin.

— Vin cu tine!

Ea clătină din cap şi şopti:

— Ar trebui să vorbeşti cu tata un pic.

Nu îşi dorea în mod deosebit să facă asta, dar se gândi că făcea parte din proces. O privi cum dispare în sus pe scări, apoi intră în camera de zi şi se aşeză pe canapea.

— Uite, fiule, zise tatăl ei, oferindu-i un pahar de whisky.

Hunter îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură. Larry chicoti întorcându-se la fotoliul lui, ridică suportul pentru picioare şi se aşeză.

— Nu-i uşor să-i ceri unei fete să se căsătorească cu tine.

— Nu, domnule, nu este.

— Şi mai greu e să-l înfrunţi pe tatăl ei.

— Da, domnule.

— Pari un tip de treabă.

— Încerc să fiu. Aplecându-se în faţă, îşi sprijini coatele pe coapse. Domnule Barnett, ţin la fiica dumneavoastră. Îmi dau seama că circumstanţele sunt cum sunt, şi poate nu este aşa clar că vreau doar ce este mai bun pentru ea.

— Dacă Rena nu rămânea gravidă…

— Dar a rămas. Nu prea îmi place să fac speculaţii despre un drum pe care nu mă aflu.

După felul cum Larry se aşeză mai bine în scaunul său, Hunter se gândi că în sfârşit spusese ceva ce bătrânul ar fi putut aproba.

*

— Cum adică te măriţi?

Serena se duse în fundul bucătăriei, ca nimeni din camera de zi să nu audă conversaţia ei cu Kevin. Ea şi Hunter se uitaseră în calendar şi hotărâseră că de sâmbătă într-o săptămână era o dată bună.

— Ai terminat o facultate, Kevin. Sigur poţi descifra înţelesul propoziţiei „Mă mărit de sâmbătă într-o săptămână”.

— Cu cine?

— Îl cheamă Hunter Fletcher…

— Hunter? Ce fel de nume este ăsta?

— Numele de familie al mamei lui.

Slavă Cerului pentru cele douăzeci de întrebări – deşi nu le folosise pe toate.

— Cine este?

— Cum adică cine este? Ţi-am spus numele lui.

— Vreau să zic cine este… Unde locuieşte? De unde vine? Cum l-ai cunoscut? Ce munceşte? De ce te măriţi cu el? De cât timp îl ştii? I-ai verificat trecutul? Ai semnat un contract prenupţial? Nu vreau să semnezi vreun contract prenupţial care nu e văzut de mine. De ce dracului te măriţi sâmbăta viitoare? Care-i graba? Este prima dată când aud de tipul ăsta. Tata l-a cunoscut?

În sfârşit, tăcu.

— Chiar te aştepţi să îţi răspund la toate acele întrebări? replică ea.

— Doar la cea importantă.

— Care ar fi aia?

— De ce te măriţi cu el?

Ea luă o cârpă umedă şi începu să şteargă braţul de bucătărie, care nu avea nevoie să fie şters.

— Nu îmi aduc aminte să fi auzit întrebarea asta în lista de adineauri.

— Haide, Rena! Mă suni din senin ca să-mi spui că te măriţi cu un tip de care n-am auzit niciodată. Vreau să ştiu de ce.

— Te-am sunat pentru că ai vrea să ştii.

— La dracu’! Rena, nu te întreb de ce m-ai sunat, şi ştii asta. Te întreb de ce te măriţi cu acest tip.

Voia cu disperare să spună că motivul era că-l iubea. Nu era acela singurul motiv pentru a te căsători? Pentru că iubeai persoana respectivă, voiai să construieşti o viaţă cu ea, voiai să o ţii de mână la bătrâneţe?

Se întoarse şi în uşă era Hunter. Înalt, mândru. Atrăgător, incredibil de serios.

— Ai nevoie să vorbesc eu cu el? întrebă el încet.

Şi doar asta fu de-ajuns. Acele câteva cuvinte, oferite cu sinceritate. Şi, deşi nu putea spune că se mărita cu el pentru că-l iubea şi nu voia să spună că se mărita cu el pentru că era gravidă, ştiu dintr-odată de ce se mărita cu el. Poate că nu era cel mai bun dintre motive, dar era un motiv onest.

— Mă mărit cu Hunter pentru că vreau, zise ea

succint, privindu-l în ochi, simţind un fior trecând prin ea când observă satisfacţia din ochii lui. Vii la nuntă?

— O să-mi verific agenda. La dracu'! Da, vin, zise el arţăgos, părând nemulţumit că venea. Vreau nişte timp singur cu tipul ăsta înainte de ceremonie.

Se gândi la umerii laţi ai lui Hunter, la braţele lui musculoase, la pieptul lui larg, la statura impozantă. Aproape pufni în râs. Kevin avea să fie o scobitoare lângă un stejar puternic.

— Nu, Kevin, nu cred că e nevoie. Şi apoi lăsă iritarea provocată de interogatoriul lui Kevin să dispară şi îşi dădu seama ce se afla în spatele interogatoriului. Te iubesc, Kev.

El oftă.

— Şi eu te iubesc, surioară. Sper doar că nu faci o greşeală.

El închise, refuzându-i satisfacţia de a fi ea cea care închide. Serena puse telefonul la locul lui şi îi zâmbi poznaş lui Hunter.

— Vrea nişte timp singur cu tine.

— Ţinând cont de ce am auzit la sfârşitul conversaţiei, aş zice *că eu* am nevoie de nişte timp singur cu el.

Ea îl bătu pe braţ.

— Fii blând cu el!

— Doar dacă merită.

— Merită. Este doar un frate prea protector.

— Toată familia ta pare să fie prea protectoare.

— Da, aşa este. Ştia că era târziu şi că ar fi trebuit să îl lase să plece acasă, dar fusese o zi aşa copleşitoare. Stai cu mine pe verandă un pic înainte să pleci?

— Sigur.

Când se aşezară pe balansoar, noaptea era caldă, doar un pic umedă. Braţul lui veni automat în jurul ei, şi ea se gândi că era în el o tandreţe de care nu părea conştient.

Liniştea dintre ei era confortabilă… nimic forţat. Nicio presiune de a conversa.

Cu un oftat de mulţumire, ea îşi aşeză capul în scobitura umărului lui Hunter. Şi hotărî că această căsătorie avea o şansă de a funcţiona.

Capitolul 19

Jaguarul argintiu se opri la câţiva centimetri de veranda pe care se afla Hunter aşteptând. El nu tresărise, nu clipise, nu se încordase. Îşi lăsase de prea multe ori viaţa în mâinile lui Dan Becker ca să îşi imagineze că el nu ar fi putut aprecia bine când ar trebui să frâneze pentru a nu lovi veranda.

Dan coborî fără grabă din maşină. Ca toţi din grupul lui Hunter, avea tenul închis la culoare, păr negru, ochi întunecaţi. Toţi arătau ca nişte clone – dar oamenii cu părul blond şi ochii albaştri atrag imediat atenţia în locurile pe care le frecventau ei. Dan zâmbi larg.

— La dracu', tot drumul încoace mi-am tot zis că asta este o glumă. Este, nu-i aşa? Ţi-a răsărit dintr-odată simţul umorului şi te-ai gândit să faci mişto de mine? Pentru că, frate, în niciun caz tu nu te însori.

— Mă însor.

— Frate, abia aştept să o cunosc pe femeia asta care şi-a înfipt ghearele în tine.

— N-are gheare. Categoric nu este genul tău.

Dan clătină din cap, zâmbind şi mai larg, urcă treptele şi îl bătu pe Hunter pe umăr.

— Stai să vezi ce am în minte pentru petrecerea burlacilor.

— Din moment ce nunta este în seara asta, mă tem că vei face asta de unul singur.

Dan ridică din umeri.

— Mie-mi convine. Am o listă de baruri pentru bărbaţi. Plănuiesc să încep cu Yellow Rose. Îmi plac dansatoarele.

— De ce nu intri, să te faci comod?

Îl conduse pe Dan înăuntru, se duse direct la frigider şi scoase două beri.

— Sincronizarea ta e groaznică, zise Dan, devenind serios. Te vor retrage…

— Nu din asta. Am investit prea mult şi am primit deja permisiunea de a termina misiunea.

Era o cerinţă ca bărbaţii din acest grup să fie singuri, fără legături de familie. Riscurile erau prea mari, şi aveau nevoie de bărbaţi care puteau rămâne concentraţi şi care, la nevoie, să stea în afara ţării pentru mai mult timp.

— Asta mă surprinde, şi eu nu sunt surprins prea des.

— Nu este o nuntă tradiţională. Ne căsătorim pentru că este însărcinată.

— La dracu'! O să te gândeşti la asta…

— Nu. Dar, dacă eu păţesc ceva, vreau ca ea şi copilul să nu ducă lipsă de nimic.

— Şi, dacă nu păţeşti nimic, atunci eşti legat cu lanţ. Am fost acolo, frate…

— Trei zile. Ai fost căsătorit trei zile.

— Şi este un iad. Îţi zic. Căsătoria nu este pentru bărbaţi ca noi.

— Poate că nu.

Dar să fie mamă singură nu era pentru femei precum Serena.

— La ce oră începe petrecerea? întrebă Dan.

— La şapte. Şi trebuie să ajungem pe coastă înainte de ora asta.

*

Când bunicul Serenei murise, trecuse în testament ca locuinţa în care îşi petrecuse anii de pensie să rămână urmaşilor lui, împreună cu un fond de la bancă. Acesta consta dintr-o sumă îndeajuns de mare încât dobânda să asigure banii necesari pentru menţinerea şi întreţinerea casei care se afla pe ţărm. Lăsase scris că îşi dorea un loc unde familia lui să se poată aduna mereu.

Kevin administra proprietatea şi fondul, dar rareori îşi făcea timp să se bucure de moştenirea bunicului lui. Pe de altă parte, Serena adora să petreacă timp nici.

Petrecuse aici weekenduri lungi cu părinţii ei. Îi invitase deseori pe Jack şi familia lui să i se alăture. Era, pur

şi simplu, un loc unde simţeai nevoia de companie.

Casa cu trei etaje şi cu un cuib de ciori pe acoperiş se afla pe o fâşie de pământ care ieşea într-un golf. Pe o alee de nisip şi scoici ajungeai la plajă, unde apele golfului Mexic udau ţărmul. Serena era tentată să meargă acolo acum, dar oamenii aveau să sosească în curând, şi în câteva ore urma să fie măritată. În timp ce privea în oglinda din dormitorul principal de la al doilea etaj, nu îi venea să creadă şi încerca să îşi dea seama ce lipsea.

Rochia era deschisă la culoare, un mov-deschis cu decolteu şi cu spatele gol, revărsându-se în falduri. Rochia se termina cu câteva straturi dezordonate, croite într-un unghi care cobora de la un genunchi la gamba cealaltă. Elegant, un pic sexy. Nimic tradiţional.

În definitiv, această seară era probabil mai mult pentru ea decât pentru Hunter. Îşi imaginã că el ar fi fost mulţumit să meargă să oficieze căsătoria fără nimeni altcineva. Însă ea avea nevoie de ceremonie, de adunarea familiei. Kevin zburase din Dallas până pe Houston Hobby, închiriase o maşină şi sosise la casa de pe plajă cu un plic în mână, în care ea era sigură că se afla un cec generos. O îmbrăţişă, se uită la ceas şi îi spuse că trebuia să prindă ultimul zbor din acea seară – ceremonia urma să aibă loc la timp, corect?

Îi venise să îi dea una. Dar intrase în cameră să se îmbrace. Jack şi familia lui aveau să ajungă din clipă în clipă, la fel ca alţi câţiva membri ai familiei şi foarte puţini prieteni apropiaţi. Sperase ca mirele să fi ajuns deja, dar el trebuia să aştepte sosirea cavalerului de onoare. Totul părea aşa dezorganizat, făcut pe fugă. Avea să fie îngrijorată până când îl vedea pe mire apărând.

Se întoarse când auzi ciocănitul în uşă.

— Intră!

Kevin îşi băgă capul înăuntru.

— Eşti sigură?

Ea îi zâmbi.

— Da.

Avea părul blond, ochii căprui. Îşi băgă mâinile în

buzunarele pantalonilor unui costum care costa mai mult decât întreaga ei garderobă.

— Mai devreme, erai supărată pe mine că nu stau, zise el.

— Este viaţa ta, Kevin. Mă bucur că ai putut ajunge la ceremonie.

— Şi eu. A ajuns. Am vorbit.

— Hunter? întrebă ea surprinsă. A ajuns?

— Da. El şi cavalerul de onoare. Dan Becker. Nu aş vrea să fiu prins între ăştia doi.

— Ştiu că Hunter poate fi intimidant.

Şi bănuia că prietenul lui era cioplit din acelaşi bloc de granit.

— Mie-mi spui.

Ea se apropie, nefiind obişnuită să-şi vadă fratele părând deodată nesigur.

— Pe de altă parte, ce crezi despre Hunter?

— Că ţine foarte mult la tine.

Cuvintele lui o surprinseră aproape la fel de mult ca expresia lui reticentă.

— De ce faci faţa asta, de parcă ar fi un lucru rău?

— Nu este. Un bărbat ar fi tâmpit să nu fie nebun după tine. Doar că este un pic diferit de cum mă aşteptam, atâta tot. Cred că îţi va fi bine cu el.

Ei bine, aceasta nu era chiar o aprobare înflăcărată, dar nu avea nevoie de una. Avea încredere în propria judecată şi era sigură că totul avea să fie bine.

— Oh… Băgă mâna în buzunar şi scoase o cutiuţă învelită în alb, cu o fundă albă. A vrut să îţi dau asta.

Ea luă cadoul, încântată că Hunter îi oferea un cadou de nuntă.

Scoase funda şi hârtia. În cutie se afla un pandantiv în formă de inimă încrustat cu diamante. Se întrebă dacă nu cumva el îi dădea acest colier pentru că nu îi putea oferi inima lui. Sau îşi oferea inima fără cuvinte?

O scoase din cutie şi dădu să şi-o pună la gât.

— Stai, ţi-o prind eu, zise Kevin venind în spatele ei. Vreau să fii fericită, Rena, zise el încet.

— Şi eu vreau asta, Kev.

Se privi în oglindă, atinse pandantivul în formă de inimă care arăta perfect exact sub gâtul ei şi înţelese cu o claritate uimitoare ce lipsea în acea zi.

Un bărbat care să o iubească.

*

— Oh, frate, ar fi trebuit să aduc o parteneră, se plânse Dan în vreme ce el şi Hunter stăteau într-o parte, lângă magazia de depozitare care susţinea parţial casa pe piloni. Mireasa ta nu cunoaşte pe nimeni sub 50 de ani?

Hunter râni.

— Cred că majoritatea celor prezenţi sunt parte din familia ei. N-aş vrea să te încurci cu careva de aici.

— Ce se întâmplă cu fratele?

— E protector.

— Ştie cu ce îţi câştigi existenţa?

Hunter clătină din cap.

— Doar Serena ştie. Pentru oricine altcineva care întreabă – lucrez în securitate.

— Calculatoare, zise Dan. Eu lucrez cu calculatoarele.

Şi aşa şi era. Reuşea o magie uimitoare cu calculatoarele.

— Hunter?

Întorcându-se, îi zâmbi Serenei. Sfinte Dumnezeule, arăta încântător, şi colierul de la el era perfect.

— Bună.

Se întinse, îi luă mâna şi o trase mai aproape.

— El este Dan, un bun prieten de-al meu.

Dan îi făcu cu ochiul şi îi adresă zâmbetul lui de vedetă.

— Din întâmplare, nu ai o soră, nu?

— Mă tem că nu, zise Serena. Ne bucurăm că ai putut veni.

— Nu aş rata aşa ceva. Trebuia să cunosc femeia care l-a ademenit pe tipul ăsta. A tot alunecat din cârlig ani în şir.

Ea se întoarse spre Hunter.

— Nu trebuie să aştepţi aici, departe de toată lumea.

— Este un loc bun de unde să observi oamenii.

— Te-a prezentat tata?

— Da.

— Dacă uiţi numele cuiva, doar întreabă, zise Serena. Nu se aşteaptă nimeni să ţii minte toate numele.

— Glumeşti? întrebă Dan. Nu va uita numele. Are o memorie impresionantă. I-ai putea alinia pe toţi, şi ţi-ar înşira toate numele, fără să uite vreunul.

— Mersi de comentariu, Dan, zise Hunter, un pic iritat că Dan vorbea atâta.

De obicei, avea tendinţa de a fi la fel de tăcut ca Hunter.

— Hei, eu doar spun ce văd, zise Dan.

Serena îşi înclină capul într-o parte.

— Tu eşti amicul care s-a căsătorit cu tipa cu striptease-ul, nu-i aşa?

Dan continuă să zâmbească.

— Nu pot să cred că ţi-a spus asta despre mine. Eram beat, şi ea era mişto. O nuntă în Vegas. Cele mai bune şase zile din viaţa mea. Am cunoscut-o în trei zile, am fost însurat cu ea trei zile.

Serena râse uşor.

— Sper ca noi să rezistăm un pic mai mult.

— Aşa va fi. Am un presentiment bun legat de asta, zise Dan.

Încă o maşină parcă în curte. Riker şi câinele lui alergară spre ea. Serena zâmbi de parcă nu ar fi fost nicicând mai fericită.

— Au venit Jack şi familia lui. Haide, vreau să te prezint.

Hunter privi cum oamenii coborâră din maşină. Un bărbat înalt, brunet îi atrase atenţia. Ea îl pomenise de câteva ori pe Jack, vecinul ei, prietenul ei cel mai bun. Nu o întrebase niciodată cum îl cunoscuse. Nu pusese niciodată piesele cap la cap.

— Te prind eu din urmă, îi zise Hunter. Trebuie să

vorbesc cu Dan un minut.

Privi cum ea se grăbi să îi întâmpine pe nou-veniţi.

— Ce se întâmplă? întrebă Dan.

— Trebuia să îţi dau inelul.

Îl scoase din buzunar şi i-l dădu lui Dan.

— Frate, asta putea să aştepte. Ce se întâmplă?

— Îţi aduci aminte de necazul în care am intrat acum şase ani?

— În Afganistan?

— Da. Cred că tipul ăla ar putea fi unul dintre cei trimişi să mă scoată.

— A fost o misiune secretă. Nu va spune nimic.

— Soţul Serenei a fost ucis în acea misiune. Am impresia că el şi Jack au fost prieteni.

— La dracu'! Serena nu ştie…

— Despre legătura mea cu acea misiune? Cum ai spus şi tu, este secretă. Până să-mi dau seama cine a fost soţul ei, mă convinsesem deja că nu ar fi nimic rău dacă aş continua să mă văd cu ea şi nu exista niciun motiv ca ea să afle. Cred că decizia asta este pe cale să mi se întoarcă împotrivă acum.

— Nu neapărat. Ştiau doar numele tău de cod. Şi, după zece zile cu torţionarii tăi, erai aşa bătut, că până şi eu abia te-am recunoscut când te-am văzut la spital. Nu te va recunoaşte.

— Sper să ai dreptate.

Pentru că, dacă nu, atunci iadul avea să coboare pe pământ.

*

— Nu pot să cred că te măriţi cu cineva pe care eu nu l-am cunoscut, zise Jack, ţinând-o pe Serena aproape de el, cu braţul în jurul umerilor ei.

— Totul s-a întâmplat aşa repede, dar îţi va plăcea de el. Este genul tău.

— Genul meu? Ce dracu' înseamnă asta?

— Dur, puternic. A fost o vreme în armată. Probabil,

puteţi sta la poveşti de război.

— Nu, eu îmi ţin poveştile de război pentru mine, mersi mult.

Ea îl zări pe Hunter stând în umbra scărilor exterioare, izolat, dintr-odată singur, şi se întrebă unde se dusese Dan. O lovi imaginea lui Hunter, ca de fiecare dată când se uitase la el pe neaşteptate: părea însingurat. Era ca şi cum singurătatea se depărta uşor de el, doar pentru a reveni asupra lui precum valurile.

Dar era un om bun, ştia asta, şi în inima ei ştia că putea să facă să funcţioneze căsnicia lor. Îi făcu semn să se apropie, surprinsă că el părea aşa reticent să li se alăture. Dar, într-un final, paşii lui lungi parcurseră distanţa care-i separa.

Hunter se opri la mică distanţă în faţa lor. Ochii lui nu trădau nicio emoţie. Chipul lui nu arăta nimic din ceea ce gândea, şi ea se întrebă în treacăt dacă era gelos ce relaţia ei cu Jack, pe felul relaxat în care Jack o îmbrăţişa şi o ţinea aproape. Se retrase din îmbrăţişarea lui Jack şi se duse la Hunter, bucurându-se de braţul lui în jurul taliei ei.

— Hunter, el este Jack Morgan.

Hunter îşi întinse mâna.

— Mă bucur să te cunosc. Serena mi-a spus multe despre tine.

Jack îi strânse mâna.

— Şi despre tine are numai lucruri bune de spus. A zis că ai fost în armată. Nu ne-am întâlnit niciodată, totuşi, nu-i aşa?

— Nu cred.

— Îmi pari cunoscut.

Hunter clătină din cap.

— Nu-mi pot imagina de ce.

— Îmi voi aminti.

Hunter spera să nu.

— Jack, ascunde insigna, spuse o femeie blondă atrăgătoare în vreme ce se cuibărea lângă el.

Jack îşi petrecu braţul în jurul ei.

— Aceasta este soţia mea, Kelley.

— Trebuie să-l ierţi, zise Kelley. Îi este greu să lase deoparte pentru câteva clipe atitudinea de şef al poliţiei, şi mereu a fost protector când a venit vorba despre Serena.

Şef al poliţiei. Serena nu menţionase asta.

— Aceea este Madison, fata lor, zise Serena, arătând spre o tânără, căreia Hunter îi dădea vreo 16 sau 17 ani. Şi băiatul care vorbeşte cu Riker este Jason.

— Frumoasă familie, comentă Hunter.

— Aşa credem şi noi, zise Kelley. Îşi bătu soţul pe braţ. Haide! Trebuie să îl salutăm pe Harry. A fost o plăcere să te cunoaştem.

Gândindu-se că Jack plecase destul de circumspect, Hunter avu sentimentul că Jack avea să fie ros de motivul pentru care i se părea cunoscut. Hunter ştia că şi el s-ar fi simţit la fel dacă situaţia ar fi stat invers.

— Este totul în regulă? întrebă Serena.

— Totul este minunat.

— Mă gândeam că tu şi Jack vă veţi înţelege.

— Ne vom înţelege, sigur.

„Atât timp cât el nu-şi dă seama de unde mă cunoaşte”.

Capitolul 20

Cerul era scăldat în portocaliu, violet şi roz în vreme ce Serena stătea în faţa preotului cu Hunter alături de ea.

Când preotul întrebase cine dădea mireasa, tatăl ei răspunsese:

— Fiul ei şi cu mine, tatăl ei, o dăm.

Ea crezu că avea să izbucnească în lacrimi chiar în acel moment. Şi, dacă Hunter nu i-ar fi luat mâna, nu ar fi strâns-o şi nu ar fi privit-o în ochi să-i dea putere, ea chiar ar fi plâns.

Dar el era aşa puternic, aşa sigur, aşa încrezător. El nu tremura cum tremura ea. El nu avea îndoieli şi, pentru că el nu avea, înlătură şi ea îndoielile ei.

Nu credea că avea să fie vreodată mai chipeş decât era acum, în frac. Tradiţionalele alb şi negru. Singurul accesoriu colorat erau butonierele galbene care se asortau cu buchetul ei de trandafiri galbeni.

Preotul spuse ce era de spus, şi ea descoperi că nu simţea că luau căsătoria în râs. Bănuia că oamenii se căsătoreau ştiind mult mai puţine unul despre celălalt.

Cum puteai afla totul despre un om când nu creşteai cu el?

Probabil nu avea să afle niciodată tot ce se putea şti despre Hunter Fletcher, dar, stând aici, lângă el, era convinsă că ştia destul cât să fie sigură că luase decizia corectă. Riker urma să aibă parte de o adevărată figură paternă în locul lui Jack. Acest bebeluş urma să aibă ambii părinţi.

Şi se gândi că iubirea pentru acest bărbat era la orizont, că avea să sosească atunci când se aştepta mai puţin. Iar felul cum el continua să se uite în ochii ei şi să o ţină de mână o făcea să creadă că, cu timpul, şi el avea să ajungă să o iubească. Promisese să facă tot ce putea pentru a face căsătoria să funcţioneze. Şi ea avea să facă la fel.

Acelea erau jurămintele silenţioase pe care ea le făcea astăzi. Dar avea să le rămână credincioasă, aşa cum avea să rămână credincioasă celor spuse cu voce tare.

Vocea lui Hunter se auzi sonoră şi clară când repetă jurămintele, şi ea nu desluşi niciun pic de reţinere. Rosti jurămintele ei cu aceeaşi convingere. Schimbară inelele. Şi, când preotul îi dădu permisiunea lui Hunter să sărute mireasa, sărutul fu cel mai tandru sărut pe care ea îl primise. Vorbea despre promisiuni făcute, despre angajamentul lui faţă de ea, despre hotărârea lui de a face căsătoria asta să funcţioneze.

Iar ea ştiu în acel moment că totul avea să fie bine.

*

Hunter strânsese mai multe mâini, primise mai multe

sărutări pe obraz şi mai multe bătăi pe spate decât crezuse el că era omeneşte posibil să primeşti în ora de când el şi Serena făcuseră schimb de jurăminte.

Tocmai li se făcuse poza în momentul în care tăiau tortul. Acum, cineva voia să le facă o poză cum ţineau paharele de şampanie. El se simţea ca un nebun ciudat, dar, după zâmbetul cald afişat de Serena, avu sentimentul că nu se vedea.

Sorbi din şampanie, dorindu-i să fie liber să dea paharul pe gât, plus alte câteva. Se întrebă dacă Dan adusese ceva mai tare de băut.

Oamenii aplaudară, iar el încercă să nu se simtă stupid făcând toate acele mici ritualuri care nu însemnau nimic pentru el, dar însemnau mult pentru Serena. De dragul ei, se putea preface că toţi contau.

Auzi o bătaie în sticlă, se întoarse şi îl văzu pe Dan zâmbind larg şi simţi că nu avea să-i placă ce urma să se întâmple.

— Bine, acum, zise Dan, ridicând un pic paharul după ce captă atenţia tuturor. Cred că trebuie să ţin un toast în calitate de cavaler de onoare.

„La naiba!” Hunter ştia ce urma, ceva lasciv, grosolan şi nepoliticos cu referire la noaptea nunţii – şi el nu ştia cum să-l oprească.

— Ei bine, aceasta este o zi la care nu credeam că voi asista, aşa că, Serena dragă, deşi de-abia ne-am întâlnit, ştiu că eşti specială. Şi, în cazul în care încă nu ţi-ai dat seama, aşa este şi tipul cu care te-ai măritat. Aş avea încredere să îmi las viaţa în mâinile lui. Mai mult decât atât, mi-aş da viaţa pentru el, fără să ezit, şi nu sunt mulţi pentru care aş face asta. Vă doresc amândurora o viaţă lungă şi fericită şi mulţi copii. Felicitări!

Urmă o rundă de felicitări. Hunter nu se aşteptase la o cuvântare aşa cordială. Era profund impresionat, pentru că, dacă exista vreun om pentru care şi-ar fi dat viaţa, acesta era Dan. Când se uită la Serena, văzu că avea lacrimi în ochi.

— Lucrează cu tine, nu-i aşa? întrebă ea.

— Da.

— Tocmai mi-a spus aşa multe despre tine, Hunter, lucruri pe care le bănuiam şi care acum au fost confirmate. Îi dădu un sărut dulce, blând. Cred că vom fi în regulă.

— Ştiu că aşa va fi.

Zâmbindu-i Serenei, Hunter mai luă o înghiţitură din şampanie, sperând că tradiţiile erau pe terminate.

— Ei bine, fiule, vreau să îţi urez oficial bine ai venit în familie, zise Larry întinzând mâna.

— Mulţumesc, domnule.

Larry îi făcu cu ochiul.

— Eu şi Riker mergem în Hopeful la noapte.

— Mulţumesc, tată, zise Serena.

Larry se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Cu plăcere, scumpa mea. Nu pot decât să cred că mama ta şi Steve v-au privit aprobator în seara asta.

Hunter simţi cum i se pune un nod în stomac. Astăzi, ar fi preferat să nu i se amintească de Steve Hamilton, dar se tot întâmpla.

Tatăl ei plecă. Veni Dan, zâmbind ca Pisica de Cheshire.

— Frumos toast, nu?

— Nu te-am crezut niciodată aşa sentimental.

Dan se bătu peste piept, chiar în dreptul inimii.

— De aici, prietene, şi chiar am vorbit serios.

Hunter simţi un nod în gât de la emoţiile neaşteptate.

— Şi eu aş face la fel pentru tine, ştii.

— Da, ştiu, dar, dacă o mai ţinem mult aşa, eu voi începe să plâng.

Hunter avu impresia că era serios şi când spunea asta. Zâmbetul lui Dan se lărgi şi mai mult.

— Nu cred că am sărutat mireasa încă.

Hunter îşi propti mâna în pieptul lui Dan.

— Ai sărutat-o.

Dan ridică din sprâncene şi îi făcu cu ochiul Serenei.

— Dacă te plictiseşti de el vreodată, să vii la mine.

Serena râse.

— Cred că am să rămân cu ceea ce am.

Cuvintele ei îl surprinseră, dar Hunter simţi că erau spuse cu sinceritate şi posibil mai adevărate decât orice jurământ rostit.

— Chiar a fost un toast frumos, zise Serena.

— Cum am spus, am vorbit serios. Să nu-l laşi să te păcălească. Este un tip special. O să-şi petreacă restul vieţii încercând să te convingă de contrariul. Dar ideea este că mai bun ca el nu găseşti.

— Încep şi eu să-mi dau seama de asta.

El se aplecă spre Hunter.

— Acum, dacă mă scuzaţi, mă duc să vorbesc cu gagica de acolo.

Uitându-se spre locul unde privea Dan, Hunter clătină din cap.

— Eu nu m-aş duce. Tatăl ei este şeful poliţiei. Arătă spre Jack. Chiar acolo.

— Dar asta nu este corect. Îl bătu pe Hunter pe umăr. Când momentul va fi prielnic, mă voi retrage. S-ar putea să nu te văd înainte să plec.

— Bine. Ne vedem în vreo două săptămâni.

Dan se aplecă şi o sărută pe Serena pe obraz.

— Sincer, scumpo, îţi doresc numai bine. Ţine-l departe de necazuri şi fericit.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Dan.

— Pun pariu că da.

Se îndepărtă râzând.

— Ultimul lucru la care mă aşteptam era să ai un prieten aşa vorbăreţ, zise Serena.

— Persoanele opuse se atrag.

— Bănuiesc. De ce te vezi cu el peste două săptămâni?

— Să nu ne batem capul cu asta în seara asta, bine? În seara asta, vreau doar să fii fericită.

Capitolul 21

Serena adora plaja pe timpul nopţii. Auzea zgomotul apei, ocazional câte o sirenă pentru ceaţă şi briza şoptind peste apă, nisip şi iarbă.

Stând afară, cu braţele lui Hunter în jurul ei, cu pieptul lui lipit de spatele ei, privea cum farurile ultimei maşini dispăreau pe drumul de nisip. Tatăl ei îl ducea pe Riker în Hopeful, ca tinerii însurăţei să petreacă nişte timp singuri.

Îşi dorea să fie cum o voia Hunter: fericită. Dar era dificil când viitorul era aşa nesigur. El ar fi putut să plece în curând. Nu îi putea spune unde se ducea sau ce urma să facă. Ea detesta secretele, pentru că ştia că vesteau pericolul.

Nu voia să se gândească la prietenul lui sau cum făcuse exact cum promisese – plecase furişându-se. Şi nu voia să admită că Hunter avea probabil acelaşi obicei: să ajungă în locuri fără să atragă atenţia şi apoi să plece pe furiş. Doar o umbră.

Dar, în seara asta, era în carne şi oase, cald şi ferm, distrăgându-i atenţia de la grijile ei cu gura lui care aluneca uşor de-a lungul curburii gâtului ei.

— Ştii care este problema unei nunţi afară pe coasta statului Texas în iulie? întrebă ea, înclinându-şi capul şi expunând mai multă piele pentru ca buzele lui să o exploreze.

— Nu.

— Devii lipicios. Se întoarse şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui. Vreau să fac o baie.

— Bine.

Buzele lui se întâlniră cu ale ei înainte ca vorbele să îi iasă complet din gură. Ea nu ezită să-i răspundă la sărut. Era soţul ei. Încă îi era greu să creadă.

O uimise rapiditatea cu care se petrecuse totul, şi totuşi era convinsă că decizia de a se căsători cu el era corectă. Avea un prieten loial şi, cunoscându-l pe Dan, aflase mai multe despre Hunter decât din orice joc prostesc de douăzeci de întrebări pe care l-ar fi putut juca. Retrăgându-se din sărut, ea îi luă mâna şi îl conduse în casă, în sus pe scări, în dormitorul principal. Fu surprinsă să

vadă o sticlă de şampanie la rece.

— Ce este asta? întrebă ea, mergând la sticlă.

Un mic plic era lipit de sticlă. Îl desfăcu şi citi biletul.

— De la cine este? întrebă Hunter.

— Kevin. Flutură biletul. Ne urează toate cele bune, şi, la cum îl cunosc, şampania asta este probabil *cea mai bună*. O deschizi tu, în vreme ce eu mă pregătesc de baie?

— Desigur.

Ea intră în baie. Mereu îl plăcuse cada cu picioare. Porni apa, vărsă câteva capace de spumă de baie şi aprinse lumânările. Îşi scoase hainele. Când cada fii aproape plină, intră şi se cufundă în apa caldă. Se simţea obosită, dar era un gen de oboseală bună. Adusă de o zi de bucurie. Auzi paşi şi se uită spre uşă. Hunter intră aducând două pahare de şampanie.

— Exact cum bănuiam, zise ea. Băutură scumpă.

Întinse o mână prin bule şi luă unul dintre paharele oferite.

— De unde ştii? întrebă el.

— Bulele micuţe. Cu cât este mai scumpă şampania, cu atât sunt mai mici bulele.

El ciocni paharul de al ei.

— Pentru noi!

— Pentru noi! repetă ea.

Fiecare bău câte o înghiţitură din băutura cu bule, apoi el se aplecă şi o sărută.

— Este loc aici pentru tine, îl asigură ea.

— Mă bucur să aud asta.

El îşi puse paharul pe măsuţa de lângă cadă. Ea privi fascinată cum el începu să se dezbrace.

— Ştii, trebuie să mai găsim scuze pentru ca tu să porţi frac. Scoase un mic geamăt. Ai arătat foarte bine în seara asta.

Şi arăta şi mai bine în vreme ce îşi arunca hainele pe podea, bucată cu bucată. Singura lumină din cameră era dată de lumânările care pâlpâiau. Ea privi umbrele şi lumina care se jucau pe pielea lui şi i-o dezvăluia.

— Ţi-am spus vreodată că ador felul cum arăţi?

întrebă ea.

— Nu cred.

— Ei bine, ador felul cum arăţi.

Când el intră în cadă, ea îşi ridică genunchii. El alunecă în cadă şi îşi puse picioarele de o parte şi de alta a şoldurilor ei. Ea îi luă paharul de pe masă şi i-l dădu.

— Încă un toast. Ciocni paharul de al lui. Pentru nopţi fierbinţi care nu au nicio legătură cu vremea.

— Beau pentru asta.

Mişcându-şi degetele, alunecă cu piciorul de-a lungul coapsei lui, dincolo de şold şi în sus pe piept. El îi prinse piciorul cu mâna şi începu să îi facă masaj în talpă cu degetul mare. Ea închise ochii şi mai luă o înghiţitură din şampanie.

— Ce bine este!

— Ai fost frumoasă astăzi, Serena.

Cuvintele lui o bucurară peste măsură.

— A fost o zi perfectă, Hunter.

El îi luă degetul în gură. Căldura călători de la degetul ei în sus pe picior. Nu îşi dăduse niciodată seama ce sensibilă îi era acea zonă. El bău şi restul de şampanie, puse paharul lângă ei şi începu să îi maseze piciorul cu seriozitate, frecând, masând, sărutând, muşcând.

— Poate ar trebui să muşti şi din capătul ăsta, sugeră ea.

— Ar fi mai uşor dacă ai veni aici, ca să fii deasupra.

Ea îşi termină şampania şi îşi puse paharul pe masă.

Se ridică, încălecă peste coapsele lui şi îşi mişcă greutatea până când ajunse lipită de pieptul lui. El îşi plecă uşor capul şi îi acapară gura.

Căldura fu instantanee, şi ea se întrebă dacă avea să fie mereu aşa între ei. Un foc ce începea aşa uşor şi ardea atât de strălucitor.

Cu o mână, ea îi cuprinse chipul, schimbă unghiul sărutului şi se lăsă mai jos în apă, unde mâinile lui îi atingeau corpul, mângâind-o şi apăsând-o spre el. Aveau toată noaptea la dispoziţie. Nu îi aştepta nimeni.

Aveau tot restul vieţii.

— Promite-mi că ai să te întorci, şopti ea, cu gura la mică distanţă de a lui.

El deschise ochii şi o privi în ochi.

— Voi face tot ce pot să vin înapoi. Asta este tot ce îţi pot promite. Apa îi picura de pe braţe când îşi ridică mâinile din apă şi îi cuprinse faţa cu mâinile. Dar să ştii un lucru, Serena. Niciodată în viaţa mea nu mi-a păsat aşa mult dacă mă întorc sau nu cum îmi pasă acum. Recunosc că am fost reticent faţă de căsătorie. Dar, acum, eşti a mea. Tu, Riker şi acest copil. Niciodată nu am ţinut la cineva aşa mult cum ţin la tine. Mă sperie îngrozitor de tare să simt asta. Nu am ştiut niciodată că pieptul te poate durea de bucurie. Nici nu îţi pot descrie ce simt, pentru că nu am mai simţit înainte.

Serena simţi cum lacrimile îi umplu ochii când braţul lui veni în jurul ei şi o strânse puternic.

— Hunter…

Şi apoi se gândi că ceea ce simţea el era dincolo de cuvinte; el îşi afundă degetele în părul ei, trăgându-i uşor capul în jos şi lipindu-şi gura de a ei, vărsându-şi simţămintele în ea.

Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă putea fi iubire. Dacă un bărbat cu trecutul lui ar şti măcar cum se simţea dragostea, ar recunoaşte-o dacă ar creşte în el, răsfrângându-se asupra celor din jurul lui.

Ceea ce ea începea să simtă pentru el era dincolo de cuvinte, dincolo de orice cunoscuse înainte. Şi pe ea o speria, pentru că nu voia să admită că era posibil să nu-l aibă lângă ea dimineaţa când se trezea, noaptea când adormea şi în toate minutele dintre aceste momente.

Se ridică din apă şi rămase în genunchi, corpul îi alunecă de-a lungul corpului lui, în vreme ce el îi acoperea trupul cu sărutări, o mie de scântei fierbinţi. Şi, când ea alunecă în jos, el o aştepta fierbinte şi tare. Ea îl întâmpină acasă. Bulele din jurul lor scoteau mici zgomote când se spărgeau. Sărutul lui deveni sălbatic, gemetele lui – guturale. Pielea lor era alunecoasă, în vreme ce ei îşi găseau ritmul; apa se unduia în ritmul lor, în vreme ce plăcerea creştea. Ea nu crezuse că era posibil ca partidele

lor de dragoste să devină mai intense. Dar aşa se întâmplă.

Fiecare terminaţie nervoasă urla după eliberare. Se prinse de el, îl simţi cum o strânge puternic. Orgasmul ei sosi în tandem cu al lui, corpurile lor încordându-se într-un splendid extaz. Împreună, complet, cu posibilitatea ca iubirea să pâlpâie în lumina lumânării.

În seara aceasta, erau soţ şi soţie. Mâine, aveau să fie o familie.

Capitolul 22

Din ceea ce văzuse până atunci Hunter, după ce trecuse de uşa deja intrare, casa Serenei era exact cum şi-o imaginase el în culori strălucitoare. Curată. Veselă.

Sosiţi de doar câteva momente, stăteau deja în sufragerie în vreme ce Serena îl întreba pe Larry despre Riker: ce mâncase, cum dormise, ce făcuse. Ascultând, Hunter se simţea ca un intrus, deşi bănuia că avea să participe la toate momentele viitoare de acest gen şi că întrebările ei aveau să se extindă şi asupra copilului lor. Deşi aprecia că ea era apropiată de fiul ei, era preocupat că ea era prea protectoare. Băiatul avea 9 ani. Când Hunter avea vârsta lui, era cam pe cont propriu.

Judecând după răspunsurile la obiect ale lui Larry, bărbatul era clar obişnuit cu interogatoriul. Până acum, Hunter înţelesese că totul mersese bine şi că Riker era la vecini, jucându-se cu Jason.

— Şi acum, cred că am să plec acasă, zise Larry, bătând din palme de parcă ar fi semnalat sfârşitul întrebărilor.

— Tată, nu trebuie să te grăbeşti, zise Serena. Mai stai câteva zile.

Larry clătină din cap.

— Draga mea, noua ta familie are nevoie de timp pentru a deveni o familie. Şi nu ai nevoie de mine pe aici pentru asta.

— Măcar stai la cină.

Larry zâmbi cu blândeţe şi îi atinse obrazul.

— Bagajele mele sunt făcute şi aşezate în maşină şi eu sunt pregătit să plec. Vreau să ajung acasă înainte să se facă noapte. Mă duc la vecini să îmi iau rămas-bun de la nepot. Dar vouă vă spun la revedere acum.

— Oh, tată!

Hunter privi în altă parte cât Serena îşi îmbrăţişă tatăl. Simţi un nod neobişnuit în gât pentru că pruncul lui avea să fie crescut într-o familie unde părinţii îşi afişau afecţiunea. Era recunoscător pentru asta, dar se simţea şi stânjenit, pentru că era ceva străin pentru el. Însă, pentru copiii lui, pentru noua lui familie, avea să înveţe să îmbrăţişeze şi să îşi arate afecţiunea. Probabil avea să dureze ceva, dar urma să înveţe.

— Ei bine, fiule…

Hunter se întoarse spre socrul lui. Era, cu siguranţă, un apelativ pe care nu se aşteptase să îl folosească cu cineva în viaţa lui.

— Larry.

— Să ai grijă de fiica mea şi de nepotul meu.

Hunter strânse mâna care îi fusese întinsă.

— Aşa voi face, domnule.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă. Ai grijă şi de tine. Îl bătu pe Hunter pe umăr. Vino înapoi acasă în siguranţă din călătoria asta de afaceri în care pleci.

Dintr-odată, Hunter înţelese cu o claritate uimitoare de ce pentru genul ăsta de misiuni erau aleşi doar bărbaţi fără familie. Era greu să pleci ştiind că exista riscul să nu te întorci acasă – şi ştiind că erau oameni care te aşteptau. Niciodată nu fusese cineva care să-l aştepte.

Îşi mută privirea la Serena. Ea părea a aştepta cu nerăbdare promisiunea lui către tatăl ei cum că avea să se întoarcă.

— Voi încerca, domnule, era cel mai optimist lucru pe care îl putea spune.

— După Yoda, nu există încercare.

— Yoda?

Bătrânul chicoti.

— Întreabă-l pe Riker.

Hunter aşteptă ca Serena să ieşi conducă tatăl la uşă. Se gândi că mai aveau nevoie de un rămas-bun înainte ca Larry să plece cu adevărat. Observă că membrii acestei familii nu erau cei mai eficienţi. Se îmbrăţişau, se mai îmbrăţişau o dată şi apoi, ca să fie siguri, de obicei se mai îmbrăţişau o dată. Un sărut pe obraz. Încă o îmbrăţişare.

Nu că-l deranja. Prefera stilul lor în locul celui în care crescuse el. O palmă. Încă o palmă. Apoi încă una, ca măsură de siguranţă.

Merse spre peretele mai îndepărtat. Un televizor se afla pe centru. Într-o parte a televizorului, erau rafturi cu diverse sisteme de divertisment. Pe partea cealaltă, erau rafturi cu cărţi. Ultimele două rafturi de jos conţineau un set de enciclopedii, câteva volume de la *National Geographic* şi alte cărţi care erau clar ale lui Riker. Pe restul rafturilor se aflau cărţi care îi aparţineau, cu siguranţă, Serenei.

Îi auzi paşii silenţioşi şi se întoarse încet. Ea îi zâmbi blând.

— Ei bine, tata s-a dus să îşi rămas-bun de la Riker şi apoi va pleca.

Îşi încrucişă braţele peste piept şi scoase un oftat adânc, de parcă dintr-odată nu ştia ce să facă cu acest bărbat din casa ei. Hunter arătă cu degetul peste umăr.

— Ai citit toate alea?

Ea încuviinţă, cu un zâmbet tot mai mare.

— Acelea sunt rafturile cu cărţile de păstrat.

— Mda?

— Pe acele rafturi pun cărţile pe care le-am citit cu mare plăcere, în caz că vreau să le recitesc. Pe restul le donez la bibliotecă.

— Citeşti mult.

— Nu aşa mult de când te-am cunoscut. Făcu un pas în spate. Să-ţi arăt şi restul casei.

— Îmi place ce am văzut până acum.

Ea radie toată auzind asta.

— Bănuiesc că toate ornamentele de la ferestre sunt

făcute de Window Dressings, zise el.

— Bineînţeles.

— Poate ar trebui să te las să înfrumuseţezi şi ferestrele dinspre lac.

— Aş putea concepe ceva.

— Trebuie să îţi dau o cheie.

Hunter trebuia să îi dea multe lucruri, înainte de a pleca. Trebuia să aibă toate treburile lui în ordine înainte de a pleca în misiune. De parcă şi-ar fi dat seama la ce se gândea, zâmbetul din ochii ei dispăru.

— Haide! Să-ţi arăt etajul.

Hunter o urmă în sus pe scări. Într-o parte se deschidea camera de zi, în cealaltă parte era un perete plin cu poze ale băiatului ei. Nu mai văzuse niciodată într-o casă aşa multe obiecte aşezate atât de organizat. Avea flori, statuete, mărunţişuri – lucruri pe care el nu se gândise niciodată să le cumpere, cu atât mai puţin să le expună. Cu toate astea, totul părea că îşi avea locul acolo unde fusese aşezat de ea.

În capătul scărilor ajungeai într-o cameră mare în care erau un televizor, două fotolii, o cutie de jucării şi un perete de rafturi cu şi mai multe cărţi.

— Asta este camera de joacă, zise Serena. Riker se joacă jocuri video la televizorul ăla.

— Mai multe rafturi cu cărţi de păstrat.

Ea roşi.

— Da. Oarecum. Unele sunt de păstrat, pe altele nu le-am citit.

— N-am cunoscut pe nimeni care să citească aşa mult.

— Ador să citesc. Este o evadare. Probabil mă bazez prea mult pe citit uneori, dar cărţile îmi ţin companie. Tu citeşti?

— Da, dar nu aşa.

Ea trecu de el, îndreptându-se spre hol.

— Poţi să citeşti oricare dintre cărţile mele.

Judecând după ridurile pe care le zărise, el se gândi că nu erau genul lui.

— Mă abţin, mersi.

— Jack le citeşte.

— Glumeşti!

Ea privi peste umăr.

— Nu. Nu fi snob. Fac pariu că un roman de dragoste nu este deloc cum îţi imaginezi tu.

El se strâmbă. Sub nicio formă nu avea să citească un roman de dragoste. Toate chestiile alea siropoase.

— Rămân la nonficţiune, mersi.

— Cum vrei. Asta este camera lui Riker.

Se uită înăuntru. Pe pereţi, pe pat şi pe fereastră trona Spiderman. Era genul de cameră în care un băiat s-ar simţi acasă.

— Spiderman de pe pereţi străluceşte în întuneric, zise ea. M-am gândit să te avertizez pentru că tata aproape a făcut infarct prima dată când a intrat pe hol şi era întuneric; venise să vadă ce face Riker şi l-a văzut pe Spiderman sărind spre el.

— Apreciez avertismentul.

— Camera de aici este tot un dormitor, dar în mare parte o folosesc ca depozit. Am tot vrut să îl rog pe Jack să pună scânduri în pod, ca să pot muta cutiile acolo şi să fac din asta cameră de oaspeţi.

— Pot să fac eu asta pentru tine, zise el.

Nu mai avea nevoie de Jack, acum că era măritată cu Hunter. Putea să se ocupe el de astfel de lucruri. Serena privi spre el.

— Mă gândeam că o putem face camera bebeluşului, nu de oaspeţi.

— Corect. Camera bebeluşului.

O cameră în care avea să doarmă copilul lui. Fu ca un pumn în stomac. Realitatea că urma să aibă un copil care urma să aibă nevoie de o cameră în care să doarmă.

— Ştiu că pare cam devreme, dar, din moment ce nu ştii cât vei fi plecat, am zis că am putea decora camera înainte ca tu să pleci, măcar să ştii cum arată.

— Mi-ar face plăcere.

Pe fruntea ei apărură linii de îngrijorare.

— Îţi voi putea scrie?

El clătină din cap.

— Ai putea, dar eu nu voi primi scrisorile decât după ce se termină misiunea. Şi atunci, voi fi pe drum înapoi, şi îmi vei putea spune tot ce mi-ai scris.

Ea încuviinţă repede din cap.

— Voi ţine un jurnal, ca să poţi citi ce s-a întâmplat cât ai fost plecat. Pentru că ştiu că voi uita unele dintre lucrurile pe care voi vrea să ţi le spun.

Văzu cum o lacrimă îi fuge din colţul ochiului. Nu ştia dacă plânsese cineva vreodată pentru el. Cu siguranţă, nu voia ca această femeie curajoasă să plângă după el. Se întinse şi îi şterse lacrima cu degetul.

— Iubito. Nu pot schimba asta. Trebuie să mă concentrez asupra prezentului.

Ea abia îi zâmbi.

— Haide să îţi arăt camera noastră!

Camera noastră. O urmă pe hol spre uşa care se afla vizavi de camera lui Riker. Deschise uşa şi păşi înăuntru.

Dormitorul lor era cu dantelă, bibelouri şi cât se putea de feminin. Galben, roz, flori şi zorzoane.

Şi un pat foarte mare.

— Pot să redecorez dacă nu îţi place, zise ea.

El o cercetă cu privirea, întrebându-se de ce era aşa îngrijorată de ceea ce îi plăcea lui şi ce nu. Ar fi putut să aibă pereţii goi, şi lui nu i-ar fi păsat. Se întinse, o trase spre el şi îşi petrecu braţele în jurul ei.

— Aş vrea să schimb câteva lucruri.

— Cum ar fi?

El zâmbi larg.

— Aş vrea să fii goală.

Râzând, ea se eliberă şi făcu un pas înapoi.

— Eşti nebun.

— Nebun după tine. Făcu un pas spre ea. Dezbracă-te!

— Nu, suntem în mijlocul după-amiezii.

— Deci o să am ocazia să te văd mai bine. Dezbracă-te!

— Riker ar putea intra în orice minut.

— O să-l aud în secunda în care pune piciorul în curte. Mai făcu un pas către ea. Haide! Lasă-mă să văd cum arată camera cu tine goală în ea.

Ea clătină din cap, dar zâmbetul şi strălucirea din ochii ei îi trădau gândurile.

— Nu voi şti dacă îmi place cum este decorată până când nu te voi vedea goală, o asigură el.

— Luna de miere s-a terminat.

— Pentru noi, nu se va termina niciodată.

O grăbi cât de blând putu, trântind-o pe pat, prinzându-i braţele deasupra capului, desfăcându-i şoldurile în vreme ce ţipetele şi râsetele ei răsunau în jurul lui.

— Nu poţi să faci asta, zise ea.

— Uite că pot.

Îşi coborî capul şi îi amuţi protestele cu un sărut mistuitor. Faptul că ea îi răspundea la fel de dornică îi spuse lui că obiecţiile ei nu erau sincere. Limba ei se lupta cu a lui. Nu încercă să îşi elibereze mâinile din ale lui, nu încercă să îl îndepărteze.

El îşi alunecă gura de-a lungul gâtului ei.

— Până acum, îmi place patul, zise el.

Încă ţinându-i încheieturile cu o mână, întinse mâna cealaltă în jos şi începu să-i ridice bluza deasupra sânilor, peste cap, peste mâini, dându-i drumul la mâini pentru o secundă, pentru a trece bluza de ele. Îi azvârli cămaşa pe podea, apoi mâinile i se închiseră din nou peste încheieturi.

Trecu uşor cu mâna peste curba sânilor.

— Chiar nu ar trebui să facem asta.

Vorbele ei ieşiră odată cu respiraţia, sexy.

— Ba da, chiar ar trebuie. Îi dădu o cupă de la sutien jos. Clar ar trebui să facem asta.

Îi încercui sfârcul cu limba. Gemând, ea îşi răsuci corpul spre el, oferindu-i acces mai uşor. El strânse gura în jurul sfârcului şi supse.

— Dă-mi drumul la mâini, ordonă ea.

El se supuse. Ea îi scoase cămaşa din blugi şi începu să îi desfacă nasturii. La dracu’ cu asta. El îşi trase cămaşa

peste cap şi o aruncă deoparte. Îşi mută greutatea până se potrivi între coapsele ei. În vreme ce ea îi pieptăna părul cu degetele, el îşi adânci limba în buricul ei. Ea îşi petrecu picioarele lungi în jurul lui şi îl strânse. Oh, Doamne, el crezu că explodează înainte să apuce să-şi dea blugii jos şi să se îngroape în ea…

— Mamă!

Genunchiul ei se ridică, lovindu-l în nas. Prin nas îi curse foc. Lacrimile îi înţepară ochii.

— Dă-te jos! şopti ea frenetic. Dă-te jos!

Nu credea că avea nasul rupt, dar tot îl durea.

— Mişcă-te! şopti ea.

— Un minut.

— Nu avem un minut.

— Mamă!

Acum, auzi paşii. Pe scări. Hunter se rostogoli de pe pat, luă o cămaşă de pe podea şi o azvârli spre ea. O ridică şi pe cealaltă şi îşi trecu o mână prin mânecă – nenorocita se micşorase.

Riker dădu buzna în cameră.

— Mamă?

— Riker, dragule, eşti acasă, spuse Serena cam tare şi cu prea multă veselie.

— Ce faceţi? întrebă Riker.

— Nimic.

Sprâncenele lui Riker se ridicară întrebătoare, arătând spre Hunter.

— De ce poartă cămaşa ta?

Serena se întoarse, îngrozită să-l vadă pe Hunter cu cămaşa ei în jurul gâtului, cu o mână blocată în mânecă, în momentul de panică, nu îşi dădu seama că ea purta cămaşa lui. Hunter abia aştepta să-i audă explicaţia pentru harababura asta.

— Uh, începu ea.

Hunter îşi dădu cămaşa jos.

— Căutam ceva să port când ridic greutăţi. Îmi place să fie strâmte hainele. Mă gândeam că a mamei tale ar putea fi bună, dar este un pic cam mică.

— Super! Ridici greutăţi? întrebă Riker.

Se gândise că Riker avea să se lege de partea bărbătească a poveştii, nu de cea stupidă.

— Da, îmi place mult să merg la sală de trei ori pe săptămână.

— Nu avem sală, zise Serena.

Hunter clătină din cap. Nu ajuta la distragerea atenţiei băiatului de la ceea ce făcuseră, de fapt.

— Aş fi vrut să îmi spui asta înainte să încerc să mă îmbrac aşa.

O văzu că înţelege, şi ea se întoarse spre fiul ei.

— Riker, de ce nu te duci jos şi ne laşi un minut singuri?

— De ce?

— Pentru că tocmai am ajuns acasă şi încercăm să ne aranjăm, zise Serena. Îşi flutură mâna spre el. Hai, du-te! Fă cum îţi spun.

Ridicând din umeri, Riker dispăru. Serena îşi duse mâna la gură şi începu să râdă încet

— O cămaşă ca să tragi de fiare în ea?

— Era mai bine decât „uh, uh, uh”, sublinie Hunter în apărarea lui.

Ea căzu spre el, cu umerii cutremuraţi de râs.

— Am încercat să te avertizez.

— Copilul ăsta este prea silenţios. Trebuie să îi legăm clopoţei de pantofi.

Umerii ei se cutremurară şi mai tare, în vreme ce înălţa capul, cu ochii plini de lacrimi.

— Poate mă pricep să îţi distrag atenţia.

— Oh, clar te pricepi.

— Probabil Riker nu a ştiut ce să creadă. Nu am mai avut un bărbat în dormitor.

Deşi ştia asta, tot nu-l deranja s-o audă.

— De acum înainte, închidem şi încuiem uşa.

— Clar.

O sărută.

— Îmi vreau cămaşa înapoi acum.

*

— Asta este puntea, zise Riker în vreme ce el şi Hunter ieşeau pe uşa din spate a bucătăriei. Unchiul Jack a construită.

Normal. Unchiul Jack atârnase poze, pusese rafturi şi fusese un adevărat om bun la toate pentru Serena.

— Este drăguţ.

— Ar fi mai bine dacă am avea o piscină.

— De ce nu aveţi piscină?

— Prea scumpă.

— Cât costă?

Riker clipi, îşi încreţi fruntea şi ridică din umeri.

— Vreun milion de dolari.

— Mi se pare cam nerezonabil.

Riker ridică din nou din umeri.

— Mama zice că sunt prea scumpe, aşa că bănuiesc că atâta costă. Haide să îţi arăt fortul meu!

Hunter îl urmă prin curtea bine întreţinută. Casa era înconjurată de flori. Dacă ar fi fost un parior, ar fi pariat că Serena era cea responsabilă de florile colorate, iar vecinul de peluza frumos tunsă.

— Ăsta este, zise Riker.

— Este foarte tare! exclamă Hunter.

Mai mult decât tare. Era paradisul unui băiat. Structura de lemn se sprijinea pe picioroange şi trecea peste gardul vecinului, astfel încât băiatul din vecini se putea juca şi el în ea. Hunter nu trebuia să întrebe cine o construise. Ştia că era acelaşi tip care construise şi veranda din spatele casei. Jack Morgan.

Vecin. Prieten. Idiot dacă nu se dăduse niciodată la Serena. Cum de nu fusese atras de ea? Nu avea sens. Nu avea sens deloc.

— Vrei să vii înăuntru? întrebă Riker.

— Sigur, zise Hunter, încuviinţând din cap.

Îl urmă pe Riker în sus pe scară şi intră pe uşa îngustă. Era impresionat. Aveau o masă mică şi două scaune. Desene pe toţi pereţii. Hărţi. Diagrame. Era clar că

băieţii ăştia jucau vreun joc de război.

— Foarte tare, zise el, gândindu-se că asta avea nevoie Riker să audă.

— Sunt aproape prea mare ca să mă mai joc într-un fort, zise Riker.

Hunter ridică din umeri.

— Uneori, un bărbat are nevoie de propriul lui spaţiu.

— Da, mai ales în timpul acelei perioade din lună.

Hunter îşi miji ochii, meditativ, întrebându-se dacă Riker se referise la ceea ce credea Hunter că se referise.

— Ce perioadă a lunii?

— Când mama este morocănoasă. Unchiul Jack zice că este „doar acea perioadă a lunii”. Cum este cu vârcolacii şi luna plină, bănuiesc. Nu se întâmplă des, dar, când se întâmplă, ar fi bine să ai grijă.

Hunter se chinui să nu râdă. Mai avea câteva luni până când urma să aibă de înfruntat stările date Serenei de sindromul premenstrual.

— Se pare că unchiul Jack îţi spune multe lucruri.

Riker încuviinţă repede din cap.

— Este cel mai tare. Dar nu este unchiul meu adevărat. Unchiul Kevin este unchiul meu. Dar nu este foarte distractiv. Ochii lui se măriră. Însă este bogat. Mereu îmi trimite sute de dolari de Crăciun şi de ziua mea.

— Pare un tip de treabă.

Dar Riker avea dreptate. Nu avea cum să fie la fel de tare ca tipul care îţi construieşte un fort. O bătaie puternică în uşă îi atrase atenţia.

— Hei, voi petreceţi noaptea aici? strigă Serena.

Hunter îşi scoase capul pe uşă.

— Nu, doar aveam parte de turul extins.

— Nu am nimic de mâncare pentru cină. Trebuie să mă duc la magazinul alimentar. Dacă vrei să-mi dai o listă cu ce îţi place să mănânci…

— De ce nu mergem toţi? sugeră Hunter.

— La cumpărături pentru mâncare?

— Sigur. Să cunosc oraşul. Apoi pot să iau singur ce vreau.

Nu ştia de ce ea părea deranjată de acea idee. Iar vorbitul cu ea prin deschizătura din fort îl punea în dezavantaj. Ieşi, coborî scara şi ajunse în faţa ei.

— Nu vrei să vin cu tine la magazin. Am să descopăr că ai fost mai mult decât prietenă cu măcelarul?

Râzând uşor, ea îi frecă braţul în sus şi în jos cu mâna.

— Nu, doar că am constatat că, dacă nu iau o listă cu mine la magazin, depăşesc bugetul. Afacerea mea aduce ceva bani, dar nu mulţi. Mereu am crezut că să petrec timp cu Riker este mai important decât să cheltuiesc bani pe el, aşa că trebuie să fiu atentă cu bugetul.

— Acum, nu mai trebuie.

Ea clătină din cap, încuviinţă şi clătină din nou din cap.

— Trebuie să discutăm despre finanţe şi cum o să împărţim cheltuielile.

— Este destul de simplu. Tu cumperi. Eu plătesc. Banii pe care îi faci din afacerea ta sunt ai tăi, să îi cheltuieşti cum vrei.

— Mamă, am putea să facem o piscină.

Riker stătea în uşa fortului său, ascultând discuţia.

Serena clătină din cap.

— Riker, asta este între mine şi Hunter.

— Dar suntem o familie. Trebuie să luăm deciziile împreună.

— Unele decizii. Nu toate.

Hunter îşi petrecu braţul în jurul Serenei şi o trase lângă el.

— Uite, este clar că trebuie să ne adaptăm cu toţii. În seara asta, hai să luăm alimentele, şi ne ocupăm de celelalte lucruri mai târziu.

— Bine. Dar ne vom ocupa de ele.

— Sigur că da.

Hunter privi peste umăr şi îi făcu cu ochiul lui Riker. Dacă micuţul voia o piscină, avea să primească o piscină.

*

Cu Hunter în casă, aceasta părea dintr-odată mai mică. Serena mereu crezuse că Hunter poseda capacitatea prădătorilor de a sta nemişcat, dar în seara aceasta părea agitat.

Merseseră să cumpere pizza pentru cină şi apoi, la cererea lui Riker, se opriseră la magazinul de închiria at filme şi luaseră *Stăpânul inelelor: Cele două turnuri*. Riker era cufundat în poveste – deşi mai văzuse filmul de două ori. De fiecare dată când Serena era absorbită de film, Hunter se foia, distrăgându-i atenţia. Se muta de pe canapea pe scaun, apoi în bucătărie pentru ceva de băut, înapoi pe scaun, apoi pe canapea, îl mângâia pe Lucky, ofta, apoi se aplecă spre ea şi îi şopti:

— Ies un minut în spatele casei.

Îl privi cum se înapoiază în bucătărie, de unde avea acces la veranda din spate, cu beagle-ul pe urmele lui. Riker puse DVD-ul pe pauză şi o privi.

— Ce este în neregulă?

— Nu este nimic în neregulă.

— De ce a plecat?

— Cred că a văzut deja filmul.

Riker clătină din cap.

— Nici măcar nu ştia cine era Frodo, mamă. Şi m-a întrebat despre prietenul meu, Yoda. Nu ştie multe lucruri.

Ea îl îmbrăţişă.

— Va învăţa. Continuă să te uiţi la film. Mă duc să vorbesc cu el.

Îl găsi pe Hunter pe treapta cea mai de sus a verandei, cu Lucky într-o parte, cu capul în poala lui, în timp ce el îl scărpina după ureche. Ea se aşeză pe partea cealaltă, îşi petrecu braţul *în* jurul lui Hunter şi îşi sprijini capul de umărul lui. Îi fusese teamă că singurul lucru pe care îl aveau în comun era sexul.

— Nu îţi place viaţa de om însurat? întrebă ea blând.

El o sărută pe creştetul capului.

— Ba îmi place. Doar că nu mă dau în vânt după televizor. Şi tipul ăla din film care cică e elf? Clătină din cap. Mereu am crezut că elfii sunt mici şi zboară în jurul

florilor şi chestii de-astea.

Zâmbind, ea îi strânse mâna.

— Este numai rodul imaginaţiei. Elfii pot fi oricum vrei tu să fie.

— Nu trebuie să stai aici afară cu mine, zise el încet.

— Ştiu, dar vreau.

El se uită în sus la cer.

— Din cauza luminilor din oraş, nu poţi vedea prea bine stelele.

— Îţi place să te uiţi la stele.

— Îmi place să stau afară. Devin claustrofobic când sunt înăuntru şi nu e obligatoriu. Ceea ce este ciudat, pentru că mare parte din munca mea presupune să stau în locuri înguste, absolut nemişcat, fără să mă scarpin, doar să ascult şi să aştept. Poate să îmi fie frig, pot să fiu ud… speriat. Dar aştept până pot să fac ceea ce am fost trimis să fac.

— Ce eşti trimis să faci?

El îşi mută atenţia la ea, şi, în lumina palidă care venea de la fereastra bucătăriei, ea îi putu vedea zâmbetul sumbru.

— Asta este una dintre cele douăzeci de întrebări?

Se întrebă dacă chiar voia să primească un răspuns.

— Suntem căsătoriţi, Hunter. Ar trebui să pot pune toate întrebările pe care vreau să le pun. Personale sau de alt fel.

— La bine sau la greu?

Înghiţi în sec şi încuviinţă.

— Da. La bine sau la greu. Vreau să ştiu cine este soţul meu.

— Neutralizez ameninţări.

Inima ei bătu puternic în piept. Imaginaţia io luă razna. Putea să îi interpreteze cuvintele în mai multe feluri diferite şi bănuia că el încerca să îndulcească adevărul, să o protejeze de a afla ceea ce făcea cu adevărat.

— Faci asta omorându-i?

El scoase un oftat adânc, dar continuă să o privească în ochi.

— Uneori. Încerci să o transformi în ceva personal, şi nu este. Uneori, sunt trimis doar să adun informaţii. Asta nu este mereu un proces drăguţ. Nu am de-a face cu oamenii buni, Serena. Uneori, nu sunt sigur că eu sunt tipul cel bun.

— Eşti.

— Vreau să fiu. Pentru tine, pentru fiul tău, pentru bebeluş. De obicei, mă integrez în peisaj – oriunde aş fi. Dar nu ştiu cum să mă integrez cu perdelele galbene.

— Pot oricând să schimb perdelele.

Se întinse şi îi cuprinse obrazul în mână, cu cea mai tandră atingere pe care şi-o putea imagina.

— Nu vreau să schimbi nimic. Nu am avut niciodată perdele galbene în viaţa mea, Serena.

O sărută, şi ea îşi dori să îl ţină aproape şi să nu îi dea drumul niciodată. Să îl ţină cu ea, să nu îi dea drumul să meargă într-o misiune care s-ar putea termina urât. Voia mai multe ferestre la casă, mai multe perdele galbene, voia să îi umple viaţa cu culori strălucitoare şi cu raze de soare.

El îşi termină sărutul şi zise cu o voce joasă:

— Cred că ar trebui să ne facem o piscină.

— Poftim? zise ea, retrăgându-se.

— Riker îşi doreşte o piscină. Cred că ar trebui să facem una.

— Sunt scumpe.

— Da, mi-a zis. Cam un milion de dolari.

Ea râse uşor.

— Nu chiar aşa, dar nu trebuie să îi cumperi o piscină.

— Vreau. Vreau să fiu cel mai bun tată care poate exista.

Ea îşi plimbă mâna pe obrazul lui, simţind un junghi în inimă.

— Atunci, dă-i timpul tău.

*

Hunter se simţea ca un vizitator într-o lume ciudată. Locuise în case de plasament, unde mesele erau servi te împreună, treburile erau făcute de toţi, bunătatea era

oferită în jur. Dar nu se percepuse niciodată ca fă când parte dintr-o familie – şi asta avea acum, asta voia să păstreze.

Chiar credea că Riker ar fi preferat să aibă o piscină, dar se gândi că Serena îşi cunoştea fiul mai bine decât el, aşa că începu să se gândească cum să îi ofere băiatului timpul său. El şi Serena reveniră în camera de zi când avea loc o mare bătălie. Riker privea ţintă la televizor şi din când în când tresărea de parcă se credea în toiul acţiunii. Lui Hunter i se părea mai interesat să privească băiatul decât filmul.

Nu şi amintea vreun moment din viaţa lui în care să fi fost aşa entuziasmat de ceva. Băiatul trăia într-un mediu sigur, unde nu trebuia să îşi facă griji că ar putea fi lovit sau rănit ori că s-ar ţipa la el pentru că ţinea picioarele pe scaun sau că nu stătea cuminte. Şi asta era bine, pentru că asta voia şi pentru copilul lui.

Voia ca odrasla lui să crească în această casă, cu această femeie şi acest băiat.

Serena se aşeză pe canapea şi bătu cu palma în locul gol de lângă ea. El se alătură, îşi sprijini braţul pe spate şi începu să se joace cu părul ei. Ea se ghemui lângă el. Adora chestia asta la ea – că oferea alinare repede, chiar şi când nu i se cerea.

Când filmul în sfârşit se termină, Serena luă telecomanda şi închise televizorul. Riker se răsuci în fotoliu să-i privească, încruntându-se.

— Trebuie deja să mă duc la culcare?

— Peste puţin timp. Acum, vrem să îţi dăm o veste bună.

— Ne luăm o piscină?

Hunter o trase uşor de păr. Ea îşi dădu ochii peste cap înainte de a se uita din nou la Riker.

— Încă discutăm despre asta. Ce voiam să îţi spunem… vom avea un copil. Vei fi frate mai mare.

— Bine.

Ea se uită la Hunter, şi el se întrebă dacă ea se aştepta ca el să spună ceva profund. Ce naiba putea să

adauge? El îşi mută privirea la Riker, care arăta ca şi cum ar fi aşteptat să mai audă ceva.

— Vom fi o familie.

Riker încuviinţă din cap.

— Pot să-ţi spun tată?

Stomacul lui Hunter se strânse, şi inima îi bătu cu putere.

— Sigur, mi-ar plăcea.

Cuvintele răsunară strangulate, dar Riker nu păru să observe.

— Super.

— Mai ai vreo întrebare? zise Serena.

Riker clătină din cap. Serena zâmbi.

— Bine, atunci. Pregăteşte-te de culcare, şi urcăm şi noi într-un minut.

— Pot să mai stau treaz?

— În seara asta nu, zise Serena.

— Dar mâine nu merg la şcoală.

— Sunt obosită, Riker. Mergem la culcare.

— Aş putea să stau cu el, zise şi arătă spre Hunter.

— Nu în seara asta.

Hunter se gândise să spună că ar sta el treaz cu băiatul, dar nu voia să strice obiceiurile, neştiind sigur care avea să fie rolul lui. Aşa că rămase tăcut şi privi cum băiatul se îndepărta încet în sus pe scări, ţinându-se de balustradă de parcă urca spre vârful muntelui Everest.

Serena se ridică, se duse la televizor şi scoase DVD-ul. Se întoarse către el şi zâmbi.

— Asta a mers mai uşor decât mă aşteptam. De obicei, are mai multe scuze pentru a rămâne treaz.

— Nu mă deranjează să stau treaz cu el, se oferi Hunter.

Bine, de fapt, îl deranja puţin. El şi Serena încă aveau nişte treburi neterminate din acea după-amiază.

— Are nevoie de rutină.

Hunter încuviinţă din cap. De asta îşi dăduse seama.

— Cum ai învăţat să fii părinte?

— De cele mai multe ori, sunam şi o întrebam pe

mama. Chiar îmi va fi dor de ea când se va naşte copilul nostru. A stat cu mine după ce l-am născut pe Riker. Îmi era aşa teamă să nu fac ceva greşit.

Şi el era îngrijorat să nu facă ceva greşit.

— Uite, dacă fac ceva ce nu ar trebui să fac pentru copiii ăştia, să îmi spui.

— Nu cred că asta va fi o problemă. Cred că vei fi un tată bun.

— Mamă, sunt gata!

Ea miji ochii.

— Clar prea cooperant. S-ar putea să încerce să te impresioneze.

— M-a impresionat prima dată când l-am întâlnit, exact ca mama lui, zise el ridicându-se.

Zâmbind blând, ea se ridică pe vârfuri şi îl sărută. Scurt, dar dând de înţeles că ceva avea să urmeze.

— Mă duc să îl culc, zise ea.

— Vin cu tine.

Păruse lucrul corect de spus, lucrul corect de făcut. Şi cu siguranţă era ceva la care voia să participe. Voia ca ei să fie o familie. Faptul că avea doar o idee vagă despre ce însemna asta nu avea să-l oprească. Credea că Serena este un model de urmat – şi chiar asta intenţiona să facă. Să îi urmeze paşii pe scări şi să vadă ce urma.

În camera lui Riker, fu surprins să vadă că băiatul se băgase sub aşternuturi, citind o carte, cu câinele cuibărit la piciorul patului. Serena îi luă cartea şi o puse pe noptiera de lângă pat. Riker se lăsă pe spate. Stând lângă pat, Serena îi pieptănă blând părul cu degetele.

— Vise plăcute!

Se aplecă şi-l sărută pe frunte. Hunter se întrebă de câte ori spuseseră cuvintele astea, de câte ori făcuse acţiunile astea. Reveni lângă el şi stinse lumina.

— Noapte bună, dragule!

— Noapte bună, mamă… noapte bună… tată.

Hunter se simţi ca şi cum ar fi fost prins într-o ambuscadă şi ar fi fost lovit puternic în inimă. Un aprig sentiment de protecţie, pe care nu-l mai simţise, se trezi în

el. Fusese complet nepregătit pentru impactul acelui singur cuvânt, dăruit de vocea şi incertitudinile unui copil.

Traversă camera înainte să îşi dea seama că luase decizia asta. Se întinse spre Riker, îşi petrecu mâna în jurul umărului slab al băiatului şi îl strânse.

— Noapte bună, fiule.

Mai primi o lovitură în inimă când pe chipul băiatului – luminat de becul de pe hol – apăru un ditamai zâmbetul. I se păru că ar fi putut sta aici toată noaptea, spunând acele trei cuvinte şi privind cum reacţionează băiatul la ele.

— Noapte bună, tată, zise Riker din nou, cu mai multă încredere şi siguranţă în voce.

— Noapte bună, repetă Hunter zâmbind.

Se duse înapoi la uşă, unde Serena aştepta, zâmbitoare, cu ochii lucind. Şi dintr-odată simţi că găsise ceea ce căuta de o viaţă întreagă. Nu putea să îi dea un nume, să descrie sau să arate cu degetul. Ştia doar că găsise ceea ce căuta.

Capitolul 23

A avea un soţ în casă nu era la fel cu a avea un musafir. Baia ei complet roz şi feminină avea acum obiecte bărbăteşti: o periuţă de dinţi în plus, gel de bărbierit, aparat de ras. Mai agăţase un prosop, ca Hunter să nu cotrobăie prin dulapul de lenjerie după el.

Vedea casa asta ca fiind a ei şi a lui Riker. În casă nu mai dormise niciodată un alt bărbat în afară de tatăl ei. Cu toate astea, chiar şi acum, era conştientă de Hunter care colinda prin camere, verificând uşile, ferestrele şi încuietorile. Casa se simţea pur şi simplu diferit, şi o parte din ea se întreba dacă ar trebui să înceapă de la zero. Să cumpere o casă nouă. Să o transforme în casa lor A în loc să o modifice treptat pe aceasta.

În timp ce se dezbrăca şi îşi lua halatul de mătase, îşi dădu seama că viaţa ei era plină de ritualuri care se

schimbau, evoluau. Riker avea acum doi părinţi care să-l culce. Îi crescuse inima când văzuse cum, după şocul iniţial, pe chipul lui Hunter apăruse uimirea când Riker îi spusese „tată”. Ea nu credea că el fusese surprins că fiul ei îi spusese aşa. În definitiv, Riker întrebase din prima dacă putea avea acest privilegiu.

Nu. Bănuia că Hunter fusese nepregătit pentru tot ce urma să simtă când avea să i se adreseze cu acel cuvânt. Spre deosebire de ea, el nu era uşor de citit, dar începea să recunoască momentele în care el era dezarmat. Era o chestie abia perceptibilă, o vulnerabilitate exprimată doar prin ochi.

Bănuia că ocupaţia lui cerea să ascundă toate semnele de slăbiciune. Trebuia să pară întotdeauna puternic şi să dea impresia că deţine controlul. Exact ceea ce o atrăsese la el de la început. Dar micile gesturi de bunătate, vocea înăbuşită cu care îi spusese noapte bună lui Riker, dorinţa lui de a le face bine, de a fi un tată şi soţ bun erau lucrurile care o făceau să-l vrea alături.

Strânse cordonul halatului de mătase, intră în dormitor şi dădu la o parte cuverturile de pe patul ei.

Patul ei?

Patul lor.

Nu părea chiar al lor încă. El nu îşi adusese multe lucruri. Doar câteva genţi. Ea golise un sertar pentru el şi îi făcuse loc în dulap. Bănuia că, atunci când avea să revină din misiune, avea să aducă şi alte lucruri în casa ei – a lor.

Ea intenţiona să redecoreze cât era el plecat. Camera bebeluşului, dar şi camera asta. Să adauge ceva masculin.

Se aştepta ca el să fi revenit. Unde era?

Păşi în holul întunecat. Hunter stătea în uşa camerei lui Riker. Calm. Nemişcat. Ea se apropie şi îşi petrecu mâna peste braţul lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Chiar nimic. Este atât de – clătină din cap – inocent, plin de încredere, fericit.

— Nu a avut motive să fie altfel.

— Cumpărăm o piscină.

Ea oftă. Dacă avea bani de ea, bănuia că nu exista niciun motiv să se certe pe această temă.

— Bine.

I se păru că vede satisfacţie în scurta lui încuviinţare din cap.

— Îţi place cum străluceşte în întuneric Spiderman? întrebă ea.

— Este un pic înspăimântător.

— Mă gândeam că în camera bebeluşului am putea avea stele care strălucesc, dacă tot îţi plac stelele.

— Îmi place ideea.

Coborând mâna, o prinse pe a lui şi îl conduse înapoi în dormitor.

— Închide uşa, îi zise ea.

El închise uşa, şi ea se duse pe pat, trase de cordon şi îl desfăcu, apoi se dezbrăcă de halat.

— Încui-o!

Râse uşor triumfător în vreme ce el o întindea pe patul lor.

*

Hunter se trezi gândindu-se că existau clar avantaje în a fi însurat. Parfumul dulce al unei femei care îi umplea nările pe timpul nopţii, corpul ei cald cuibărit în al lui, respiraţia ei liniştită, părul ei care-i gâdila pieptul, braţele ei în jurul lui.

Cu Serena, avea mai mult de atât. Începea să se familiarizeze – era ceva ce nu avusese niciodată cu o altă femeie. Ştia că ei îi plăcea să doarmă pe partea ei. Că îşi freca un picior de celălalt până când adormea. Şi ştia că el dormea mai profund cu ea lângă el. Că lângă ea se terminase singurătatea.

Şi că datorită ei era recunoscător că se trezea.

Îşi plimbă mâna peste şoldul ei, în sus şi în jos. Îi sărută curba gâtului, omoplatul. Se ridică într-un cot.

— Nu te mişca, şopti ea.

Se opri, ascultând, cu simţurile în alertă.

— Ce se întâmplă? întrebă el şoptit, abia respirând.

— Greţuri de dimineaţă, spuse ea gemând. Vin şi pleacă.

Greţurile de dimineaţă nu erau chiar un concept total străin pentru el, dar, cum aproape fiecare bărbat cu care lucrase nu avea pe nimeni, nu era ceva despre care să ştie prea multe.

— Cât ţin? întrebă el.

— Depinde.

— Ce simţi, mai exact?

— Greaţă.

— Ce ai nevoie să fac?

— Poţi să faci nişte ceai? Şi adu-mi nişte biscuiţi.

— Bine. Sigur. Mă întorc imediat.

Concentrându-se la propriii muşchi, pe mişcările lui, se ridică din pat. Îşi luă blugii de pe jos…

— Oh, Doamne!

El se întoarse la exclamaţia ei. Privind peste umăr la el, ea stătea ridicată într-un cot.

— Ce e? întrebă el.

— Nici nu am simţit când te-ai ridicat.

— M-am gândit că, dacă simţi patul mişcându-se, ţi se face rău.

Ea se rostogoli, se întinse pe partea ei şi îl studie.

— Eşti uimitor.

El zâmbi larg la ea.

— O să iau asta ca pe un compliment.

— Asta voia să fie.

Îşi dădea seama după privirea ei că nu se simţea bine. Lipsea scânteia. Voia să se bage înapoi în pat lângă ea şi doar să o ţină, să o aline. Dar îşi trase blugii pe el.

— Nu lipsesc mult.

Se îndreptă spre hol şi se opri un pic să se uite la Riker. Experienţa asta îi era străină – să se trezească într-o casă plină de oameni. Dar îi plăcea. Îi plăcea mult.

Câinele îşi înălţă capul, apoi sări din pat. Riker suspină şi se întoarse. Hunter se aplecă şi mângâie câinele.

— Hai, băiete! Să vedem dacă ne dăm seama cum

stau lucrurile în bucătărie.

Bucătăria Serenei avea mult mai multe chestii decât a lui. Reuşi să găsească plicurile de ceai şi ibricul, aşa că puse apa la fiert. Apoi se hotărî să o surprindă cu ceva mai mult decât biscuiţi. Mai puse un ibric cu apă şi puse câteva ouă în el. După aceea, cotrobăi prin cămară până găsi biscuiţii săraţi. Pâinea prăjită nu prea avea niciun Dumnezeu, aşa că luă pâine proaspătă.

Voia să îi ofere mai mult decât se aştepta ea.

Găsi o tavă mică de răchită pe care o luă drept una pentru micul dejun, aşa că se hotărî să o folosească pentru a duce totul sus. Ieşi, luă câteva flori din grădină şi le puse într-un pahar de apă. Apa fierbea în ambele ibrice.

Începu să cronometreze ouăle şi turnă apă peste plicul de ceai dintr-o cană.

Apoi se întoarse să caute zahărul şi se opri. Riker stătea în uşă, scărpinându-se în cap, căscând, purtând doar nişte chiloţi. Cum de reuşea copilul ăsta să se furişeze mereu pe lângă el?

— Ce faci? întrebă Riker.

— Pregătesc micul dejun pentru mama ta. Nu se simte bine…

— Ce a păţit? Părea îngrozit. Nu va muri, nu? Bunica nu s-a simţit bine şi a murit.

— Oh, nu, nu va muri. Bebeluşul… o face să se simtă un pic rău.

Se întrebă cât ştia băiatul despre păsări şi albine. Dacă ştia măcar cum se nasc copiii. Cât ar trebui să îi explice?

— Mama lui Jason va avea un copil.

— Da, am auzit.

— Jason spune că ea plânge mereu.

Minunat.

— Nu cred că mama ta va plânge.

Riker veni în bucătărie şi privi spre aragaz.

— Faci bărcuţe cu ou?

— Nu, doar fierb ouăle.

— Când nu mă simt bine, mama îmi face o bărcuţă cu

ou. Putem să-i facem una?

— Nu ştiu cum.

Ochii lui Riker se lărgiră de entuziasm.

— Este uşor. Îţi arăt eu.

Hunter vru să îi spună băiatului că trebuia să urce repede şi că nu avea timp să facă niciun fel de barcă, dar nu voia să îi rănească sentimentele.

— Cât ne ia? întrebă Hunter. Ceaiul este aproape gata.

— Nu ne ia mult. Riker căută într-un sertar, scoase hârtie, foarfecă şi creioane. Când ouăle sunt gata, curăţă-le şi taie-le pe jumătate.

— Unde este zahărul?

— Mama are un recipient special pentru zahăr. Riker îl găsi şi îl puse pe tavă. Mai bine o laşi pe ea să îşi pună. Îi place foarte dulce.

Reveni la sertarul de unde îşi luase proviziile. Hunter termină de pregătit ceaiul şi urmă instrucţiunile lui Riker pentru ouă. Riker se întoarse la locul lui şi îi dădu ceea ce părea o scobitoare care ieşea printr-un steag alb – steagul fiind o bucată de hârtie tăiată în formă de triunghi.

— Înfigem astea în ouă, explică Riker. Apoi avem o barcă.

Hunter încuviinţă din cap.

— Inteligent.

Se duse să înfigă scobitoarea în unul dintre ouă…

— Dar, mai întâi, trebuie să îi scrii mesajul.

Hunter se opri şi privi spre Riker, care îi întindea un creion.

— Poftim?

— Trebuie să îi scrii un mesaj. Ca să se simtă mai bine. Agită creionul către el. Tu scrii unul, şi eu scriu unul.

— Un mesaj.

— Da, zise Riker încuviinţând din cap.

Hunter luă creionul. Băiatul se urcă pe un scaun de lângă blat şi începu să scrie. Hunter privi prin bucătărie, căutând inspiraţie.

Riker reveni lângă el.

— Ce ai scris?

— Nu am scris încă.

— Cum aşa?

— Nu ştiu ce să spun ca să se simtă mai bine. Să văd ce ai scris tu.

În loc să îi dea hârtia, Riker o înfipse cu tot cu scobitoare în unul dintre ouă.

„Te iubesc”.

Cu inimi care înconjurau cuvintele.

Cum putea Hunter să găsească ceva mai bun? Nu putea. Nu avea cum. Lovi cu creionul marginea blatului. Ce putea să scrie? Ce putea să scrie. Ceaiul şi ouăle începeau să se răcească. La dracu’!

„Să te simţi bine!”

Desenă câteva stele care arătau jalnic lângă cuvântul neadecvat şi scris în grabă şi înfipse scobitoarea în ou cu atâta forţă, că oul ajunse de pe farfurie pe jos. Câinele sări pe el. Hunter vru să îl apuce, dar lovi cu cotul o tigaie goală şi o trânti pe podea.

— Lucky, nu! strigă Riker. Nu poţi mânca o scobitoare! Stai!

Câinele ocoli blatul. Riker se grăbi pe partea cealaltă. Câinele o luă în altă parte, şi Hunter se înfipse bine pe picioare, blocându-i drumul. Câinele se întoarse iarăşi şi o luă înapoi, de parcă nu îşi dădea seama că era prins în capcană.

— Lucky! ţipă Riker.

Câinele se întoarse iarăşi, ţâşnind spre Hunter. Acesta se aplecă să-l prindă, câinele alunecă, scheună, se zvârcoli…

— Vino aici, câine!

— Lucky!

— Ce se întâmplă?

Hunter se întoarse. Serena stătea în uşă, în halat, cu braţele încrucişate peste piept.

— Lucky a luat o bărcuţă cu ou, mamă. Se va îneca cu scobitoarea!

Serena îngenunche.

— Vino aici, Lucky, vino aici, puiule!

Câinele îşi lăsă burta pe gresie şi se târî până la ea. Cumva, Serena reuşi să scoată scobitoarea din gura câinelui înainte ca animalul să înghită oul.

— Îţi făceam bărcuţe de ouă ca să te simţi mai bine, îl spuse Riker.

— Da? întrebă ea, zâmbind şi privind în sun spre ei.

— Da, dar apoi el l-a scăpat pe al lui, zise Riker, arătând cu degetul spre Hunter.

— Nu l-am scăpat. A alunecat de pe farfurie.

Doar că ea nu părea să asculte. Citea mesajul stupid pe care el îl scrisese pe hârtie. Se uită la el şi făcu ultimul lucru la care el se aştepta. Începu să plângă.

Riker se uită insinuant la Hunter.

— Ţi-am zis.

*

Stând pe un scaun, cu picioarele strânse sub ea, sorbind din ceai, Serena se uita afară pe fereastră şi aştepta ca fiul şi soţul ei să se întoarcă. După ce se liniştiseră lucrurile în bucătărie, Hunter declarase că avea nevoie să iasă să alerge.

Riker întrebase prompt dacă putea veni cu el. Hunter mormăise un „da”. Ea nu credea că el era supărat pe Riker. Hunter era supărat că ea începuse să plângă. Serena era supărată pe ea însăşi.

Nu ştia de ce nu se putuse abţine să nu plângă. Riker o bătuse pe umeri şi îi spusese că era în regulă. Era din cauză că urma să aibă un copil. Dar credea că era mai mult de atât. Era pentru că Hunter încerca aşa mult să îi facă pe plac – şi pentru că el nu avea nimic similar la care să se raporteze.

Şi totuşi, tot ce făcea el o impresiona profund.

Chiar şi faptul că luase o foarfecă şi tăiase mânecile bluzei lui Riker, pentru că fiul ei voia să fie îmbrăcat ca noul lui tată. Deşi braţele subţiri ale lui Riker nu arătau deloc ca braţele musculoase ale lui Hunter. Sau picioarele lui.

Deşi dormise cu acele mâini şi braţe în jurul ei, tot se bucura să le vadă. Lui Hunter i se mulase tricoul pe corp.

Ea ridică bărcuţa făcută de el şi o învârti între degete. Riker îşi oferea dragostea fără reţineri, cu inocenţă, din inimă. Fusese prea tânăr ca să înţeleagă prea multe când murise tatăl lui. Şi acum avea în viaţa lui un bărbat pe care îl venera. Serena trebuia să admită că era de părere că sentimentele lui erau oferite persoanei potrivite.

Se simţea mai bine, greţurile de dimineaţă trecuseră şi ea avea multe de făcut, acum că erau acasă. Se duse sus în dormitorul ei şi se îmbrăcă. Trebuia să bage rufele la spălat. Adună hainele şi hotărî să le spele şi pe ale lui Hunter. Hainele pe care el le purtase în ziua anterioară erau împachetate frumos pe un scaun. Îi luă blugii şi începu să pună pe comodă ce scotea din buzunare. Se opri când recunoscu o cutie de chibrituri de la Paradise Lounge. Steve muncise la Paradise Lounge înainte să plece în armată. Era o cutie de chibrituri veche. Decolorată, uzată. Nu avea emblema lor cea nouă, ci cea pe care o avea când Steve muncea acolo. Ce ciudat!

Se întrebă dacă Hunter colecţiona cutii de chibrituri, cum făcuse Steve. Din fiecare loc pe unde ajunseseră – chiar dacă niciunul din ei nu fuma el luase câte o cutie de chibrituri şi scrisese data înăuntru.

— Ani mai târziu, vom avea o evidenţă a locurilor pe unde am fost şi a momentelor când am fost acolo.

Deschise cutia de chibrituri – doar de curiozitate – să vadă dacă Hunter scrisese ceva în cutia lui, cum făcea Steve. Şi era o dată – 15.06.1994 – scrisă în interiorul unei inimi. Într-o caligrafie pe care ar fi recunoscut-o şi după o mie de ani.

Greaţa reveni în forţă.

*

Hunter alergă ultimul kilometru cu Riker în spatele lui. Copilul era uşor precum o pană şi un alergător destul de bun. Hunter şi-l imagina alergând la baseball în sezonul

următor.

Ajunseră acasă, şi Riker se lăsă să lunece pe pământ.

— A fost tare. Alergăm şi mâine?

— Poate poimâine. Dacă am avea o sală de sport, mâine am lucra cu greutăţile.

— Ne trebuie o sală.

— Pot să aduc nişte greutăţi de la mine de acasă.

— Îmi place că stai cu noi, zise Riker.

Hunter îl bătu pe umăr.

— Îmi place să stau aici. Hai să mergem să facem duş! Mă duc să văd ce face mama ta, apoi vedem ce mâncăm la prânz.

— Mă duc să-l văd întâi pe Jason. Să-i spun că am alergat.

— Bine.

Privi cum băiatul ţopăia prin curte, apoi intră în casă. Nu o văzu pe Serena la parter.

O găsi în dormitorul lor, stând pe marginea patului. Arăta groaznic. Absolut groaznic. Se întrebă unde era cel mai apropiat spital. Dacă ar trebui să o ducă acolo acum. Dacă ar trebui să sune la Salvare.

Nu ar fi trebuit s-o lase singură şi el să iasă la alergat, dar păruse bine. Avansă în cameră. Ea nu dădu semne că i-ar fi remarcat prezenţa. Părea să fie în stare de şoc. Îngenunche în faţa ei.

— Serena? Iubito? Ce este? Ce trebuie să fac?

Clipi şi se uită la el ca şi cum nu l-ar fi cunoscut.

— De unde ai asta?

El privi în jos la ceea ce ţinea ea în mână. Cutia de chibrituri. La dracu'!

— Am vrut să îţi bag hainele la spălat. Era în buzunarul tău, zise ea. Steve avea una la fel. Şi ştii ceva? Deschise cutia, dându-i capacul pe spate. A lucrat la Paradise Lounge. Am fost acolo în după-amiaza când am descoperit că sunt însărcinată, şi a scris data pe cutia de chibrituri. Mereu făcea asta. Folosea cutiile de chibrituri ca să marcheze ocaziile importante, ca să-şi amintească unde se afla când se întâmpla ceva aparte. În ochii ei se

adunaseră lacrimile, apoi îi căzură pe obraji, şi el simţi cum îi era smulsă inima din piept. 15.06.1994. A pus o inimă în jurul datei pentru că în acea zi mi-a cerut să mă mărit cu el, şi eu am spus da. Şi mi-a promis că va purta cutia cu el. Era talismanul lui norocos. Aşadar, de ce este la tine?

— Pentru că din cauza mea a murit.

Capitolul 24

Hunter nu avusese în viaţa lui nevoie de mai mult curaj pentru a face ceva cum avusese pentru a articula acele câteva cuvinte şi pentru a se uita la femeia care stătea în faţa lui înainte, singurul lucru pe care risca să îl piardă era viaţa lui. Acum, risca să o piardă pe ea. Şi îşi dădu seama cu o claritate uimitoare că nu voia să o piardă. Poate că nu ar fi avut niciodată cu el o relaţie cum avusese în trecut, dar ar putea avea ceva frumos, ceva pentru care să merite să vină acasă.

O aprecie pentru că îl privea în ochi când lui îi venea greu să se uite în ochii ei.

— Nu înţeleg, zise ea.

Normal că nu înţelegea, pentru nu îi explicase nimic – şi nu putea să spună prea multe.

— Misiunea în care a fost omorât este secretă, aşa că sunt multe lucruri pe care nu ţi le pot spune.

Ea făcu un cerc în aer cu degetul, ca şi cum încerca să tragă o linie în jurul a tot.

— Dar, în tot timpul ăsta, ai ştiut cine a fost Steve, ai ştiut că eu am fost soţia lui…

— Nu, nu până târziu în a doua noapte. Şi atunci, nu am fost sută la sută sigur că era aceeaşi persoană. Steve Hamilton – nu e nimic ieşit din comun la acest nume. M-am convins că era doar o coincidenţă.

— Şi coincidenţa a fost că tocmai pe mine m-ai agăţat…

— Nu ştiu cât de coincidenţă a fost. M-am retras în

zona asta pentru că el îmi spusese că era un adevărat rai. Căutam acel lucru care pe el îl făcuse să creadă că locul este special. Am sentimentul că tu erai aceea.

— Când mi-ai fi spus?

— Nu ţi-aş fi spus. Cu asta mă ocup, cu păstrarea secretelor.

Ea luă cutia de chibrituri.

— Şi asta? Cum a ajuns la tine?

— Eram cu el la scurt timp după ce a fost rănit. A vrut cutia, aşa că i-am scos-o din buzunar. A murit ţinând-o, dar, în nebunia care a urmat, eu am luat-o cu mine. A devenit talismanul meu.

— De ce eşti tu motivul pentru care a murit? Clătină din cap. Nu tu l-ai împuşcat.

— Nu, dar din cauza mea era acolo. L-a costat viaţa. Ce mult te-a costat pe tine!

Şase ani de singurătate, de vise neîmplinite. Un fiu fără tată. Se simţi furioasă, dar mai mult se simţi trădată. Nu pentru că îl considera pe el principalul vinovat pentru ce se întâmplase în acea noapte, ci pentru că el nu avusese suficientă încredere în ea încât să îi spună.

Pentru că el ştiuse şi păstrase această informaţie pentru el. Îşi spuseseră jurămintele: la bine şi la greu. Şi el ţinuse pentru el ce era mai greu. Cum putea să iubească un bărbat în care nu putea avea încredere deplină? Un bărbat care nu avea pe deplin încredere în ea?

Îşi pusese speranţele în această căsătorie, în această relaţie, în viaţa ei alături de acest bărbat.

Cum îl putea iubi când el păstra secrete? Cum putea avea încredere în el când el nu avea încredere în ea? Construiau o casă fără o fundaţie solidă. Avea să se năruiască şi să pice. Se simţea de parcă îl trădase pe Steve culcându-se cu duşmanul. Doar că Hunter nu era duşmanul. Era un bărbat la care ajunsese să ţină.

— De ce nu mi-ai spus când ţi-ai dat seama?

— Pentru că l-ai iubit aşa mult. Pentru că eram răspunzător de moartea lui. Pentru că ştiam că nu puteam să fac nimic pentru a mă revanşa faţă de tine. Pentru că îmi

plăcea să fiu cu tine. Mi-am tot zis: „Mă mai văd odată cu ea şi apoi dispar din viaţa ei”. Şi, când în sfârşit am avut curajul să dispar din viaţa ta, ai venit la uşa mea şi m-ai anunţat că eşti însărcinată. Cu copilul meu. Copilul meu creşte în tine. Şi acum, ar trebui să-ţi spun că nu copilul lui este în tine, pentru că el a murit salvându-mă pe mine dintr-o belea? Voiam să mă însor cu tine, Serena. Voiam să am grijă de acest copil, şi mi s-a părut că, omiţând această informaţie, voi provoca mai puţină durere decât mărturisind ce rol am jucat în moartea lui. Încercam să te protejez pe tine – şi ceea ce aveam noi.

Ea râse ironic.

— Ce aveam noi? Noi nu avem nimic.

— Avem ceva…

— Nu. Nu este real, Hunter. Cu tine, am nevoie de mai mult de un joc cu douăzeci de întrebări. Am nevoie de o mie, pentru că tu nu ai să dezvălui pur şi simplu informaţii despre tine. Totul trebuie să-ţi smulg cu cleştele. Şi acum, nu pot să nu mă întreb ce altceva nu mi-ai mai spus. Ce alte secrete mai pândesc, aşteptând să sară în cele mai inoportune momente.

— Nu mai există vreun secret care să te rănească.

— Cum poţi şti, dacă nu mi-ai spus? Cum poţi să judeci ce mă va răni şi ce nu? Avem copii de luat în consideraţie.

— Sunt conştient de asta.

— Lor ce le spun? Ce îi spun lui Riker?

— Nu este ceva ce *trebuie* să ştie.

— Trebuie să ştie? Asta îţi tot repeţi, nu-i aşa? Ce *trebui* să ştie oamenii?

— Aşa am fost antrenat să gândesc. Am fost învăţat să analizez riscurile…

— Şi ştiai că era riscant să îmi spui. Că, dacă îmi spuneai, riscai să mă pierzi?

— Da.

— Şi acum, mă pierzi pentru că nu mi-ai spus. Poţi măcar să îmi spui de ce eşti răspunzător de moartea lui Steve?

— Pentru că au fost trimişi să mă salveze.

Serena se uită la el de parcă vorbise într-o limbă străină.

— Să te salveze? De ce anume?

— Fusesem capturat.

— Unde?

— Nu pot să îţi spun.

— Pentru că nu ştii?

— Pentru că este secret. Unde eram, ce făceam, ce eram pe cale să fac… despre astea nu pot discuta. Scurgerile de informaţii ar putea pune în pericol alte operaţiuni. N-ai idee despre ce lucruri se întâmplă, despre care nu se poate vorbi.

Serena continua să se simtă ca şi cum ar fi picat într-un film prost.

— Ai fost torturat?

— Ce contează?

Nu conta, bănuia ea. De ce nu se putuse îndrăgosti de un agent de asigurări?

Pentru că nu găsea atrăgător un agent de asigurări. Hunter o atrăgea. Făcea să îi bată inima de dor, pielea să îi vibreze de dorinţă. O făcea să zâmbească şi să râdă. O făcea să fie recunoscătoare că ea era în viaţa lui şi el în a ei.

Îşi asuma prea multă responsabilitate pentru moartea lui Steve. Fusese prizonier, iar ei merseseră să îl salveze. Cum îl făcea asta responsabil? Nu vedea cum. Dar nu avea încredere în el. Începea să creadă că nu avea încredere nici în ea, în capacitatea ei de a lua o decizie bună.

— Eu nu dau vina pe tine pentru ce s-a întâmplat cu Steve, dar nici nu am încredere în tine. Nu înţeleg lumea asta în care trăieşti. Tu şi Dan vorbiţi codat. Dacă eu fac o presupunere greşită, tu mă laşi aşa.

— Te referi la chestia cu şomajul…

— Mă refer la tot. Nu pot trăi aşa. Cu secrete. Nu vrei să vorbeşti despre munca ta, despre familia ta, despre copilăria ta. Ridică agitată cutia de chibrituri. Bărbatul ăsta a fost o parte importantă din viaţa mea – şi tu l-ai cunoscut.

Dar nu ai avut suficientă încredere în mine cât să îmi spui ce ştiai despre el. Dacă nu ai încredere în mine, atunci nu mă poţi iubi niciodată, pentru că nu iubeşti un om în care nu poţi avea încredere. Simţi lacrimile care îi înţepau ochii. Iar eu nu pot avea încredere în tine. „Deci nu te pot iubi" acelea erau cuvintele pe care trebuia să le spună, dar nu putea.

— Vreau să pleci. Nu poţi trăi aici cu mine şi cu Riker.

— Bine. Îmi adun lucrurile. Mă duc la un motel.

— Nu este nevoie să rămâi în oraş.

— Vreau să fiu în oraş în caz că ai nevoie de mine. Măcar până când trebuie să plec în Langley.

— Fă ce ai de făcut.

— Cu Riker cum rămâne?

— Îi explic eu.

— Vrei să fiu cu tine când vorbeşti cu el? întrebă el.

— Nu.

— Serena, nu a fost niciodată intenţia mea să te rănesc.

— Poate nu ai plănuit, zise ea, dar ai reuşit acest lucru. Făcu o pauză. S-ar putea să vreau divorţul imediat după ce nasc copilul, îi zise ea, dorind să îl rănească la fel de mult cum fusese ea rănită.

El încuviinţă din cap.

— Dacă aşa consideri că este cel mai bine... Ţi-am spus că nu am să mă lupt cu tine. Am vorbit serios.

*

— Dar ai spus că va fi tatăl meu.

Serena nu se simţise niciodată atât de devastată. O duruse să-l privească pe Hunter împachetându-şi lucrurile şi plecând. O duruse când el sunase să îi dea numărul camerei de motel. Şi duruse mai mult decât crezuse că putea să doară când Riker venise acasă de la Jason şi îşi căutase tatăl.

— Ştiu că ţi-am spus că el va fi tatăl tău...

— Deci ar trebui să locuiască cu noi.

Erau în bucătărie, Riker stând încăpăţânat în faţa ei, refuzând să cedeze. Avea nevoie de un tată, şi ea crezuse că îi găsise unul.

— Riker, eu şi Hunter ne-am căsătorit înainte de a ne cunoaşte foarte bine şi am descoperit că avem nevoie de ceva timp înainte ca el să locuiască cu noi.

— De ce?

„Pentru că nu a avut suficientă încredere în mine încât să îmi spună că ba cunoscut pe tatăl tău. Pentru că nu ştiu ce alte secrete mai are. Şi pentru că eşti prea tânăr pentru a înţelege, şi eu nu vreau să te rănesc, nu îţi pot spune toate astea”.

— Ca un bărbat şi o femeie să trăiască împreună, ar trebui să se iubească.

— Nu îl iubeşti?

Ba da. În ciuda a tot, îl iubea. Şi din acest motiv durea aşa tare că el nu avea încredere în ea.

— Riker…

— Când o să-l văd?

— Nu ştiu.

— Dar urma să mă înveţe karate. Şi să mă ducă la meciuri. Planificaserăm totul.

— O să vorbesc cu el, dar nu ar trebui să faci prea multe planuri sau să te ataşezi prea mult de el, pentru că va pleca peste câteva săptămâni.

— De ce?

— Trebuie să se ducă la muncă.

— Dar poate munci aici.

— Nu, lucrează pentru o companie mare, şi nu îşi poate face treaba de aici.

Detesta să fie vagă în exprimare şi să jongleze cu vorbele pentru a-şi proteja fiul.

— Mă pot duce înapoi la Jason?

— Da. Te chem eu acasă la cină.

În vreme ce se îndrepta spre uşă, ea îl auzi murmurând:

— Ce porcărie!

Din păcate, trebuia să fie de acord cu el.

Era aproape miezul nopţii când îl auzi pe Jack ajungând acasă. Ca şef al poliţiei, avea un program îngrozitor. Se grăbi la uşa de la intrare şi traversă peluza.

— Jack! strigă ea încet.

El se opri, privi spre ea şi zâmbi.

— Bună, Serena.

Apoi ea ajunse în braţele lui şi se gândi că nu avusese niciodată nevoie mai mare de o îmbrăţişare. Nu ştia cum avea să găsească forţa să se desprindă, însă ştia că trebuia să o facă. Se îndepărtă de el.

— Trebuie să vorbesc cu tine. Poţi veni puţin?

— Sigur, dă-mi voie să văd ce face Kelley, şi vin imediat. Ce se întâmplă?

— Nu vreau să-ţi spun aşa pe bucăţele. Aştept până vii.

Nu ştia de unde să înceapă şi îi era teamă că, odată ce pornea, nu avea să se mai poată opri.

Traversă peluza udă, intră în casă şi aşteptă o perioadă care i se păru o eternitate. Frecă blatul din bucătărie şi tocmai se apuca de chiuvetă, când auzi bătaia în uşă. Ştia că Jack avea să vină înapoi. Mereu venea.

Deschise uşa.

— Hai înăuntru! Vrei să mănânci sau să bei ceva?

— Nu. Sunt bine, zise el căscând. Doar obosit. Ce se întâmplă?

Vinovăţia o asaltă. El muncise toată noaptea, şi acum ea îi fura din timp, ţinându-l departe de familia sa. Era aşa nedrept. Trebuia să îl lase să plece, trebuia să înveţe să îşi rezolve singură problemele.

— Îmi pare rău, Jack. Du-te acasă! Nu este important. Putem vorbi mâine.

El îşi încrucişă braţele peste piept şi se sprijini de blatul pe care ea tocmai îl frecase.

— Serena, nu alergi pe peluză la miezul nopţii pentru ceva care nu este important. Ce este?

Nu-şi putu opri lacrimile care îi umpleau ochii. Ştia că era din cauză că era însărcinată, şi emoţiile ei erau în alertă, dar tot era enervant.

— Este vorba despre Hunter.

— Te-a rănit?

Ea încuviinţă din cap.

— Unde este?

Într-o secundă, vocea lui se transformă de la cea a unui prieten la cea de şef al poliţiei.

— La un motel.

— Mă ocup eu de el.

Se îndrepta spre uşă, când ea strigă:

— Nu!

Jack ridică mâinile.

— Serena, ştii ce gândesc despre bărbaţii care bat femeile, şi nu îmi pasă dacă este soţul tău…

— Nu m-a lovit.

— Dar te-a rănit.

— Jack, tu ştii cine este?

Jack se sprijini din nou de blat.

— Este o întrebare-capcană?

— Nu înţeleg de ce nu-l recunoşti. Mi-a spus că el este răspunzător de moartea lui Steve.

Jack clătină încet din cap, apoi se opri când îşi aduse aminte.

— De *aia* mi s-a părut cunoscut. Lăsă capul pe spate. La dracu'!

— Deci îl cunoşti?

— Da. Ce ţi-a spus?

— Doar că era salvat.

El încuviinţă din cap.

— De ce nu l-ai recunoscut? întrebă ea.

— Îl bătuseră aşa rău, Serena, că nici propria mamă nu l-ar mai fi recunoscut. Şi era şi mult mai slab. Mă îndoiesc că îi dăduseră prea mult de mâncare. Şi eu îi ştiam doar numele de cod.

Ea îşi încrucişă braţele peste piept.

— Nu îmi plac poveştile astea de capă şi spadă.

— Nici nouă nu ne-a plăcut noaptea aia. Nu înţeleg de ce se crede răspunzător de moartea lui Steve. Noi ne-am dus să îl salvăm. Nu ştiu dacă am văzut pe cineva mai

curajos ca el în noaptea aia. Când Steve a fost împuşcat, a stat cu el, în vreme ce noi, ceilalţi, ne-am dus să căutăm o nouă cale de ieşire.

— Atunci, de ce a spus că este vina lui?

— Poate că este vinovăţia supravieţuitorului? Steve stătea chiar lângă mine când l-au împuşcat. Aş fi putut fi eu. Şi eu m-am simţit vinovat vreme îndelungată.

— Şi crezi că şi el simte la fel?

— Trebuie să îl întrebi pe el.

Ea oftă.

— Nu acceptă întrebări personale fără o scobitoare.

— Poftim?

— Este o glumă personală, zise ea clătinând din cap.

— Kelley jură că mariajele care rezistă o fac pentru că cei dintr-un cuplu se fac să râdă unul pe celălalt.

El nu desluşise sarcasmul din vocea ei. Cât despre a se face unul pe celălalt să râdă, ea se gândi că până acum ea şi Hunter erau încă la zero.

— Eu nu râd, Jack. Nu are încredere în mine. Are lumea asta mică plină de secrete şi jocuri…

— Ce anume vrei să ştii?

— Vreau să ştiu că are încredere în mine. Vreau să ştiu că mă poate iubi. Mi-a promis că îmi va spune mereu adevărul. Vreau onestitatea asta şi când este tăcere.

— Serena, confunzi omul cu munca lui. Munca lui presupune să păstreze secrete. Preşedintele Statelor Unite are încredere în el că păstrează secrete. Directorul CIA are încredere în el că păstrează secrete. Deci aş zice că Hunter are un mare respect faţă de încredere, mai mare decât o să avem noi doi vreodată. În noaptea în care a murit Steve, ordinele noastre erau să intrăm şi să scoatem un ostatic. Dacă cineva întreba despre cel pe care urma să îl salvăm, el nu exista. Munca soţului tău impune ca el să poarte cu el greutatea secretelor. Să le ducă singur. Imaginează-ţi cât de greu este să nu spui nimănui ce ştii – nu din lipsă de încredere, ci pentru că altcineva a avut încredere în tine că nu îi vei trăda încrederea.

Ea clătină din cap.

— Înţeleg asta, Jack. Nu îi cer să îmi dezvăluie secretele lui. Îi cer să aibă încredere în mine cu lucrurile care nu sunt secrete.

— Este posibil ca el să nu îşi dea seama, Serena. Lucrează într-o lume a spionajului. Aş zice că un oraş precum Hopeful este ceva ireal pentru el.

— Mereu am crezut că ai plecat din armată pentru că Steve a murit, şi nimeni nu ar vorbi despre ce s-a întâmplat.

— Am plecat din armată pentru că nu voiam să car povara secretelor. Ştiu că există acolo, dar nu vreau să le cunosc. Cele pe care le ştiu sunt suficient de apăsătoare, mersi frumos.

Ea nu se gândise niciodată că el ar putea avea secrete.

— Kelley ştie despre aceste secrete?

El clătină din cap.

— Nu e ceva ce o priveşte pe ea. Eu sunt de părere că Hunter trebuie să priceapă ce secrete te privesc.

— Poate că eu sunt cea care trebuie să priceapă ce secrete mă privesc.

Jack traversă bucătăria şi o luă în braţe. Îi oferi alinare, dar nu era la fel de satisfăcătoare ca alinarea oferită de Hunter.

— Nu-l da complet afară din viaţa ta, zise Jack. Este unul dintre tipii buni.

Capitolul 25

Judecând după numărul de femei din sala de aşteptare, Hunter trăgea concluzia că se făcea dragoste în mod serios în acest oraş. Desigur, nu toate aveau burţi mari – dar cele care aveau arătau de parcă îşi puseseră o minge de baschet pe sub rochii sau în pantaloni.

Mai văzuse femei gravide, dar nu se gândise prea mult la acest aspect. Multe mergeau caraghios. Ajutase chiar o femeie când aceasta încercase să se ridice de pe

scaun în momentul când fusese strigată. Îi zâmbise recunoscător şi spusese:

— Gemeni.

„La dracu', ce fusese în mintea lui.

— Felicitări, îi spusese însă.

Se aplecă spre Serena, care era ocupată cu un joc numit *„Character Hangman"* împreună cu Riker, pentru a-l ţine ocupat cât aşteptau să fie chemată. Regula era că putea folosi doar numele personajelor din filme. Hunter nu s-ar fi priceput la joc. Nu fusese niciodată un mare fan al mersului la film.

— Cât de mare te faci? întrebă el.

Se uită la el, încruntându-se.

— Poftim?

Arătă discret cu degetul prin încăpere.

— Cât de mare te faci?

Ea oftă.

— Am avut burta destul de mare cu Riker.

— Şi unde sunt toţi ceilalţi taţi?

— De obicei, nu vin la controale decât ca să audă bătăile inimii sau dacă sunt probleme.

— Ce fel de probleme?

— Mamă?

— Un minut, scumpule.

— Dar este rândul tău.

— Riker, vorbesc. Se întoarse spre Hunter. Uneori, o femeie are burta prea mare, prea repede. Alteori, nu are burtă deloc. Uneori, este ceva în neregulă cu copilul şi tatăl trebuie să fie acolo ca să îi ofere sprijin mamei.

— Şi tu te gândeai să treci prin toate astea de una singură?

— Femeile o fac mai tot timpul. Mamele adolescente o fac.

— Da, bine…

Ce mai putea să spună?

— Trebuie să discutăm o dată dacă vrei sau nu să fii în sala de naşteri. Ar trebui să faci nişte cursuri.

— Pentru ce?

— Ca să asişti.

— Păi, şi pentru ce plătim doctorul?

— Ca să asiste la naşterea copilului. Tu ai monitoriza ritmul inimii mele şi ai fi prezent în sala de naşteri ca să ţii fetiţa când se naşte.

— O să îţi spun când mă hotărăsc.

Deşi ştia deja răspunsul. Într-o săptămână, trebuia să se întoarcă la muncă şi nu avea să fie aici ca să urmeze cursurile. Cu puţin noroc, s-ar fi putut întoarce înainte să se nască copilul… sau ar fi putut să nu se mai întoarcă. Dar nu voia să îi spună asta aici, pentru că se gândi că ar fi avut o ceartă pe tema asta şi o sală plină de femei asistând la aşa ceva ar fi fost tot ce îi lipsea.

Fusese surprins când ea îl sunase să îi spună că avea o programare şi că ar putea avea şansa să audă bătăile inimii copilului. Nu mai părea la fel de supărată ca înainte, dar nici nu părea să fie în largul ei cu el. Voia ca el să aibă încredere în ea. Cum o putea el convinge că deja avea – mai mult decât avusese în oricine altcineva?

— Doamna Fletcher?

Îi luă o clipă să îşi dea seama că asistenta care stătea lângă uşa deschisă o striga pe Serena. Nu mai auzise pe nimeni spunându-i aşa, cu excepţia preotului, imediat după ce îi declarase soţ şi soţie.

Ea şi Riker se ridicară amândoi, şi ea îşi puse mâna pe umărul lui Riker ca să-l direcţioneze spre uşă. Se uită la Hunter.

— Haide!

Femeia pe lângă care trecu îi făcu cu ochiul aprobator şi zâmbi spre Riker. Apoi fu în spatele uşii închise, stând pe un coridor.

— Deci astăzi este ziua în care auzim bătăile inimii, nu-i aşa? întrebă asistenta.

— Da, aşa este, zise Serena.

Asistenta arătă către o bancă aflată lângă perete.

— Am nevoie de nişte informaţii de la doamna Fletcher, aşa că voi, domnilor, aşteptaţi pe banca aia.

Hunter se aşează, şi Riker i se alătură.

— Zici că suntem la pauză, spuse Riker.

— Cum adică la pauză?

— Când nu fac ce mi se spune şi trebuie să stau undeva până când mama nu mai este supărată pe mine.

— Ah!

— Nu este distractiv.

— Mda, nu îmi imaginez că este.

— Am crezut că, dacă te-ai căsătorit cu mama, vei fi tatăl meu.

Hunter nu ştiu cum să-i răspundă. „Mi-aş dori asta” îi stătea pe limbă, dar nu voia ca băiatul să creadă că Serena era în vreun fel responsabilă de situaţia actuală.

— Eu şi mama ta încă lucrăm la nişte detalii.

— Este pentru că nu mă placi?

— Nu, rahat, nu.

Ochii lui Riker se măriră.

— Nu ar trebui să spunem „rahat”.

Hunter se strâmbă.

— Corect. Nu sunt obişnuit să am copii prin preajmă.

— De asta nu mai stai cu noi?

„Nu, băiete, nu mai stau cu voi pentru că mama ta nu prea poate să treacă peste faptul că am nişte probleme cu încrederea”.

— Mama ta are nevoie de puţin timp, atâta tot.

— Plânge noaptea.

Nu îi plăcu să audă asta.

— Poate ar trebui să îi cumperi nişte flori.

Hunter zâmbi larg. Sfaturi amoroase de la un copil de 9 ani. Şi totuşi, de ce nu? Poate avea dreptate. Îi făcu băiatului cu ochiul.

— Cred că aşa voi face.

Asistenta apăru de după colţ, cu Serena.

— Gata, domnilor, pe aici!

Serena îi privi cu ochii mijiţi.

— De ce mi se pare că voi doi puneţi ceva la cale?

— Nu punem, zise Hunter. Riker clătina din cap atât de tare, că Hunter era surprins că nu îi zbura. Doar o discuţie scurtă între băieţi.

Asistenta îi conduse în cabinetul de examinare.

— Doamna doctor va ajunge în scurt timp. Luaţi loc acolo în spate, în colţ.

Serena stătea pe masa de consult, în vreme ce Hunter şi Riker se retraseră într-un colţ ca doi băieţi prinşi bătându-se pe terenul de joacă.

— Asta este partea groaznică, zise Serena. Să stai şi să aştepţi.

Hunter simţi cum o mână mică alunecă peste a lui şi îşi strânse degetele peste ale lui.

— Nu fi îngrijorat, Riker! Nu se va întâmpla nimic rău, zise Serena.

— Ştiu.

— Deci doctoriţa asta este bună? întrebă Hunter.

— Normal că doamna doctor Terrance este bună. Altfel, nu aş veni la ea.

Corect. El era cel care nu gândea. Nu mai fusese niciodată într-un cabinet de obstetrică-ginecologie. Era vizibil creat pentru femei. Erau schiţe cu femei şi părţi ale corpului care atârnau pe uşă şi care ar fi fost ceva senzaţional pentru apetitul sexual al unui bărbat. Apoi observă planşa cu stadiile de dezvoltare ale fetusului, aflată pe peretele de lângă Serena. Se apropie de planşă.

— Ce este asta? întrebă Riker, urmându-l pe Hunter, pentru că acesta nu-i dăduse drumul la mână.

— Aşa cresc copiii, zise Serena. Se întinse şi atinse două poze diferite. Copilul nostru este undeva între acestea două, cred.

Hunter privi la abdomenul ei. Dacă nu ar fi ştiut că era însărcinată, nu şi-ar fi dat seama de asta. Privi din nou la planşă. Nu se gândise niciodată în mod serios la dezvoltarea unui copil.

La un moment dat, mica creatură curbată avea să ajungă un copil de 9 ani care urma să se întrebe de ce tatăl lui nu trăia cu mama lui.

Uşa se deschise, şi Hunter dădu înapoi, lovind un coş de gunoi şi dărâmând cu cotul o cutie în care se aflau fluturaşi. Riker râse, Serena zâmbi şi doamna doctor spuse:

— Nervos, tăticule?

Tătic. Cuvântul îl lovi mai puternic decât fusese vreodată lovit.

— Nu, doar m-am speriat, atâta tot.

Se aplecă şi adună fluturaşii care ofereau instrucţiuni despre cum să examinezi un sân. Asta era ceva pentru care nu avea nevoie de lecţii.

— Şi tu trebuie să fii fratele mai mare, auzi el cuvintele doamnei doctor, în vreme ce punea cutia la loc pe blat şi aranja coşul de gunoi la locul lui.

— Da, zise Riker.

— Vrei un frate sau o soră? întrebă doctoriţa.

Riker ridică din umeri.

— Nu contează, atât timp cât este sănătos.

— Asta pare ceva ce te-a învăţat mama ta să spui, comentă doctoriţa Terrance.

— Va fi sănătos? întrebă Hunter.

Doctoriţa îşi mută atenţia la Hunter, cu un zâmbet cald şi sincer.

— Aşa ar trebui. De ce să nu ascultăm bătăile inimii şi să vedem?

O ajută pe Serena să se întindă. În timp ce doctoriţa îşi lua instrumentul, Serena îşi desfăcu pantalonii până când abdomenul ei deveni complet vizibil.

— De ce nu treceţi de partea cealaltă a mesei, să o ţineţi de mână? zise doctoriţa Terrance.

— Va durea? întrebă Riker, în vreme ce se îndrepta repede spre partea cealaltă şi lua mâna mamei lui.

— Deloc.

Hunter trecu şi el de partea cealaltă a mesei, dar ezită să ia mâna Serenei. Doctoriţa îşi imagina, probabil, că ei formează o familie fericită, care aşteaptă cu bucurie venirea acestui bebeluş. Se simţi aşa cum se simţise în cea mai mare parte din viaţa lui – încercând să pară că se potriveşte într-o situaţie în care nu avea ce să caute.

Serena îl prinse de mână, şi el îşi mută privirea la ochii ei căprui. Părea aşa vulnerabilă întinsă acolo. Dar şi senină. Privindu-l în ochi.

Apoi camera se umplu de sunet.

— Iată, zise doctoriţa.

Hunter privi cum Serena zâmbea şi lacrimile i se adunau în colţurile ochilor. El se aşteptase la un bum, bum, bum constant. Auzise, în schimb, o bătaie rapidă, ca un fâşâit.

— Foarte tare! exclamă Riker.

Foarte tare, într-adevăr. Până în acest moment, totul i se păruse abstract. Dar iată realitatea! Inima copilului lui pompând sângele iute şi cu furie. Îşi mută privirea la planşa de pe perete, de cealaltă parte a mesei la băiatul care radia, la ochii femeii care-i strângea mâna.

— Ce crezi, domnule Fletcher? întrebă doctoriţa.

— Aş muri ca să-i ştiu în siguranţă, zise el privind-o în ochi pe Serena.

*

Stând pe scaunul din dreapta în timp ce Hunter conducea maşina prin oraş, Serena părea incapabilă să înţeleagă expresia de pe chipul lui Hunter atunci când bătăile inimii umpluseră camera. Veneraţie. Neîncredere. O strânsese aşa tare de mână, încât crezuse că avea să-i rupă oasele.

Doctoriţa Terrance păruse şocată când Hunter spusese că şi-ar da viaţa pentru a-i şti în siguranţă. Dar Serena ştia că vorbise serios.

— Mamă, ne putem opri la Bert’s?

Ea se uită spre Hunter.

— Ai timp pentru nişte îngheţată?

— Sigur.

— Este la vreo două străzi distanţă. Pe dreapta. Locul ăla cu vaca în faţă.

— Am înţeles.

Hunter intră în parcare şi opri maşina. Riker deschise uşa.

— Haide!

Serena deschise portiera ei.

— Stai o secundă, Riker! Se întoarse către Hunter. Niciodată nu fusese un mare vorbăreţ, dar acum era extrem de tăcut. Eşti bine?

El se uită spre ea.

— Acum, pare mai real. Privirea lui alunecă spre abdomenul ei. Probabil că pentru tine a fost mereu real. Vreau să zic, copilul este în tine…

— Stai să vezi când începe să lovească, zise ea, încercând să destindă atmosfera care devenise un pic prea serioasă.

— Ea? Este fetiţă?

— Nu ştiu. Uneori, mă refer la bebeluş ca şi cum ar fi o ea, alteori ca la un el. Nu-mi place să mă gândesc la bebeluş ca fiind un lucru.

— Şi când va începe să lovească?

— Probabil, peste vreo lună sau două.

— Nu voi fi aici.

Ei i se păru că aude dezamăgire în replica lui. Dintr-odată, inima ei începu să bată la fel de repede ca a bebeluşului. Avea să fie singură din nou. Avea să treacă prin toate de una singură. Iar el avea să fie în pericol. Voia să-l roage să nu plece.

— Mamă? Mamă? Haide! Hai să luăm îngheţată!

Făcu un efort să-şi concentreze atenţia asupra lui Riker.

— Bine, haide să intrăm!

La Bert’s Dairy Barn erau o groază de arome dintre care să alegi. Riker îşi lua mereu două cupe de ciocolată la cornet. Serena îşi lua câteva tipuri de îngheţată, cu sirop de căpşune, la pahar. Stătea acolo, privind la Hunter, care se uita la multitudinea de arome, şi se întreba dacă mai fusese vreodată într-un asemenea loc. Într-un final, spuse:

— O banana split.

— Riker, de ce nu te duci să cauţi o masă? sugeră Serena. Când pleci? îl întrebă apoi pe Hunter, în vreme ce vânzătorul din spatele tejghelei pregătea banana split.

— Peste câteva zile. Îţi voi da toate detaliile înainte de a pleca. Un număr de telefon unde să suni pe cineva care

poate lua legătura cu mine dacă ai nevoie de ceva.

Ce avea ea nevoie era ca el să rămână, să fie aici cu ea. Era ciudat să accepte că avea nevoie de asta când ea îl obligase să plece din casă. Căsătoriţi, dar separaţi. Detesta asta.

— Mă duc să stau lângă Riker. Poţi să vii lângă noi când îţi este gata banana split.

El încuviinţă din cap. Ea făcu un pas să se îndepărteze.

— Serena?

Ea se opri şi îl privi.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să vin cu tine astăzi.

Ah, Doamne, crezu că i se frânge inima.

— Eşti tatăl copilului. Nu îţi voi refuza asta.

Se duse la masă.

— Dă-te mai încolo, Riker, să stau lângă tine!

— Ar trebui să stai lângă tata.

Se aşeză pe banchetă, înghiontindu-l mai încolo, şi îşi puse braţul în jurul lui.

Hunter li se alătură şi se aşeză pe cealaltă banchetă.

— Asta a fost o idee bună, Riker.

— Eu şi mama venim des aici.

Hunter se uită la ea cu un zâmbet care ei i se păru provocator.

— N-ar trebui să mănânci vreo murătură cu îngheţata?

Ea se strâmbă.

— Nu, alea sunt baliverne.

— Ai pofte ciudate?

Încuviinţând din cap, luă nişte îngheţată şi o băgă în gură.

— Ce?

— Am o reţetă de biscuiţi rapizi. Ea clătină din cap. Nu avea de unde să ştie la ce se referea ea. Nu trebuie să fie copţi. Îi pregăteşti, îi pui cu linguriţa pe o tavă şi sunt gata de mâncat. Au ovăz în ei. Fac cât încape într-un castron… şi stau şi mănânc tot castronul.

— Vorbim despre un… castron de cereale?

Ea întinse mâinile.

— Despre un castron pentru cereale.

Ochii lui se lărgiră puţin.

— Ce alte lucruri ciudate mai faci? Riker zice că plângi noaptea.

Zâmbetul lui dispăruse, vocea lui nu mai era provocatoare.

— Toate femeile însărcinate plâng. Sunt hormonii care o iau razna. Îl bătu pe Riker pe mână. Dragul meu, am toane, dar sunt bine.

— Mama lui Jason plânge.

— Vezi?

— Îl lasă să meargă cu bicicleta până la Sack'n Go. Singur.

Sack'n Go era o benzinărie la marginea cartierului lor, câteva străzi mai jos de unde locuiau ei. Magazinul avea un dozator unde îţi puteai face singur un suc cu gheaţă, care le plăcea băieţilor.

— Deci pot să merg şi eu cu bicicleta până acolo?

— Nu.

— De ce?

— Eşti prea mic.

— Dar sunt mai mare decât Jason.

— Nu contează. Nu vreau să mergi cu bicicleta unde nu te pot vedea.

— Nu sunt bebeluş.

Serena simţi privirea lui Hunter asupra ei; ştia că el probabil gândea că era prea protectoare. Dar existau psihopaţi, chiar şi într-un oraş mic. Nu voia să îşi asume acest risc.

— Discutăm când ajungem acasă.

— Dar, mamă…

— Riker!

Copilul se lăsă cu spatele pe spătarul banchetei.

— Un tată care ar locui cu noi m-ar lăsa să mă duc.

Ea oftă. Da, poate că un tată l-ar lăsa. Cum ar putea lăsa pe un bărbat să o ajute să crească un copil care fusese doar al ei aşa mult timp?

Hunter împinse un şerveţel spre Riker şi îşi puse cireaşa pe el.

— Riker, vreau să te uiţi la cireaşa asta. Nu-ţi lua ochii de la ea. Orice aş spune. Ai înţeles?

Riker încuviinţă din cap. Serena se uita la el. Ce făcea?

— Câţi oameni sunt în acest loc? întrebă Hunter.

Riker îşi înălţă capul.

— Nu te uita, îi ceru Hunter.

Copilul închise ochii strâns.

— Cinci?

— Doisprezece. Când am intrat pe uşă, câţi ieşeau?

— Unul?

— Foarte bine. Cum arăta?

— Înalt. Slab. Avea barbă.

— El era o ea – o femeie. Deci acel „unul” a fost la nimereală.

— Ce contează?

— Mereu trebuie să fii atent la ceea ce te înconjoară. Mama ta are dreptate în privinţa magazinelor. Mereu te uiţi înainte de a intra în unul. Sunt jefuite des. Aşa că vrei să te asiguri că nu se întâmplă nimic rău înainte de a intra.

Ochii lui Riker se măriră.

— Tu aşa faci?

— Da. Dacă aş fi artist, aş putea desena cu acurateţe chipul fiecărui om care se află aici, acum, fără să mă uit în jur.

— Chiar ai putea? întrebă Serena.

— Da, zise el încuviinţând din cap.

— Credeam că ai să spui că sunt prea protectoare, mărturisi ea.

— Chiar cred asta. Trebuie doar să îl înveţi să fie atent la ce se întâmplă în jurul lui, ca să evite problemele. Lovi cu lingura de plastic în farfurie. Trebuie să ai încredere în el, Serena.

Lovitură sub centură. Nu era acelaşi lucru, chiar nu era deloc acelaşi lucru.

*

Detesta nenorocitul de motel. Îşi dorea să fie la cabana lui de lângă lac. Avea nevoie să fie acolo, pentru a se concentra asupra a ceea ce avea de făcut înainte de a pleca în următoarea misiune. Pentru că, în acest moment, mintea lui era în locuri unde nu fusese niciodată.

Stătea întins pe pat în întunericul hotelului, fără să poată să îşi scoată din minte sunetul bătăilor inimii copilului lui. Copilul lui. Nici măcar nu ştia dacă urma să fie acolo când avea să se nască. La dracu', ar fi putut să fie mort.

Înainte, nici nu îi păsase. Posibilitatea de a muri, de a merge în locuri periculoase. Mereu trăise pe muchie de cuţit. Un om care nu avea nimic de pierdut. Asta îl făcuse să devină periculos.

Nu însemnase niciodată nimic pentru nimeni, nimeni nu însemnase ceva pentru el. Până acum. Acum, totul conta. Toţi contau.

*

Serena cobora scările. Era trecut de ora zece, Riker dormea, totul era cufundat în linişte. Nu putea să se oprească din a se gândi la faptul că Hunter avea să plece peste câteva zile. Ar trebui să decoreze camera bebeluşului înainte de plecarea lui. Să cumpere mobila. Măcar aşa, el ar şti unde avea să doarmă copilul lui.

Ajunse la capătul scărilor, ridică telefonul, îl puse la loc. Era târziu, şi poate că el dormea. După ce terminaseră îngheţata, îi adusese acasă şi îi spusese să îl sune dacă avea nevoie de ceva.

Ea avea nevoie de cineva care să o ţină în braţe când avea să se nască copilul. Cineva care să dea fuga la Bert's noaptea târziu când ea avea chef de îngheţată. Cineva care să o ajute să-l ghideze pe Riker în a deveni tânărul de treabă care ştia că avea să fie – dacă ar avea curajul să îl lase să îşi ia zborul.

Era îngrozită de ideea de a-l pierde, îngrozită de ideea

de a pierde acest bebeluş. Era surprinsă că nu era speriată de propria umbră. Cu toate astea, traversă în linişte camera de zi şi privi pe vizorul uşii. Nu ştia că poate exista atâta bucurie.

Deschise uşa.

— Bună.

— Trebuie să vorbim, zise Hunter.

Ea încuviinţă din cap. Da, trebuiau să stea de vorbă.

— Intră.

Păşi în casă, arătând bine şi aducând cu el mirosul parfumat de săpun. Tocmai făcuse duş, îşi dădu ea seama. Se şi bărbierise. Şi hainele pe care le purta nu erau aceleaşi cu cele pe care le avusese pe el în această după-amiază.

Închise uşa, o încuie din obişnuinţă şi se întoarse spre el.

— Vrei să bei ceva?

— Nu. Cum te simţi?

— Bine, zise ea ridicând din umeri. De fapt, poftesc la îngheţată.

— Vrei să mă duc să îţi iau?

— La Bert’s se închide la zece, zise ea zâmbind.

— La magazine, nu.

— Poate mai târziu. Voiai să stăm de vorbă.

— Da. Cred că ar fi mai bine să stai jos pentru asta.

Oh, Doamne, erau veşti proaste. Pleca mai repede decât planificase. Nu era pregătită pentru asta, şi dintr-odată îşi dădu seama că probabil nu avea să fie niciodată gata pentru aşa ceva. Intră în camera de zi şi se aşeză pe canapea. El se aşeză lângă ea, şi, deşi nu-l cunoştea de mult, nu-şi amintea să fi fost vreodată aşa serios.

— Serena, sunt lucruri pe care nu ţi le pot spune. Aş vrea, dar nu pot.

Simţi cum i se strânge stomacul. Nu avea nevoie să audă asta.

— Hunter…

— Eram sub acoperire, adunam informaţii de câteva luni. Nu ştiu dacă a fost o scurgere nevinovată de informaţii sau cineva m-a vândut, dar am fost capturat. Aveam

informaţii care trebuiau protejate. Armata a trimis o echipă să mă salveze. Iadul s-a dezlănţuit, şi, ca rezultat, soţul tău a murit.

Ea simţi lacrimile în ochi.

— Hunter, eu nu te învinuiesc de moartea lui Steve. Mă deranjează că nu ai încredere în mine.

Îl văzu că se întinde după mâna ei, apoi că se opreşte şi că revine cu mâna pe coapsa lui, de parcă se temea că ea nu s-ar fi bucurat de atingerea lui.

— M-ai întrebat odată despre copilăria mea. Tatăl meu era un beţiv care o bătea pe mama. Într-o noapte, m-a încuiat într-un dulap, şi tot ce auzeam erau ţipetele ei. Până când nu s-au mai auzit.

— Oh, Doamne! Hunter…

El ridică o mână când ea vru să vină spre el, ca şi cum ar fi crezut că avea să se rupă în bucăţi dacă ea îl atingea. Îi vedea muşchii gâtului mişcându-se când el înghiţi.

— Ea a murit. Aveam opt ani. El era implicat în afaceri cu droguri şi în atâtea tâmpenii, că au reuşit să îi aducă o mulţime de acuzaţii. A primit pedeapsa cu moartea. A murit cu injecţie letală când eu aveam 18 ani. Clătină din cap. El a murit liniştit, în vreme ce mama a murit în suferinţe groaznice.

— Îmi pare aşa rău.

El se răsuci şi o privi.

— Nu îţi spun asta pentru că vreau empatia ta. Vreau doar să înţelegi că am crescut din casă în casă şi din loc în loc, şi nu erau niciodată perdele galbene. Cred că m-am îndrăgostit de tine din prima noapte. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat să nu pot uita o femeie – şi, când mi-am dat seama cine erai, ştiam că, dacă ţi-aş fi spus că soţul tău a murit salvându-mă, nu m-ai mai fi privit niciodată la fel. Pentru că ştiu cum te uiţi la un om care este responsabil de moartea altei persoane.

— Nu este ceva peste care să treci uşor. Mai ales când ai iubit persoana care a murit.

— Îmi pare aşa rău că soţul tău a fost cel care a trebuit să se sacrifice pentru mine, că tu şi Riker aţi făcut

acest sacrificiu. Eu astăzi am auzit bătaia inimii copilului meu pentru că eu şi Steve Hamilton am avut câteva minute în care am aşteptat în umbre ca totul să se liniştească, pentru a putea scăpa, şi atunci el mi-a zis unde să găsesc paradisul. Ce avem noi doi este dulce-amar, pentru că ştiu că nu aş avea nimic din toate astea dacă el ar fi în viaţă. Şi ştiu că nu voi putea avea un viitor cu tine dacă tu nu mă poţi ierta.

— Nu este vorba despre iertare, ci despre încredere.

— Serena, am încredere în tine. Îţi spun cât îmi este permis să spun. Am făcut un jurământ. Sunt anumite lucruri pe care nu ţi le pot spune, pe care nu ţi le voi putea spune niciodată. Dar nu îmi voi petrece tot restul vieţii trăind într-un hotel ieftin ca să pot fi lângă copilul nostru, doar pentru că tu nu ai încredere că nu te voi atinge dacă tu nu vrei asta. Se ridică şi se duse la uşă. Astăzi, totul s-a schimbat pentru mine. Mereu am luptat pentru ţara mea, dar niciodată nu a fost ceva personal. Aş vrea să mă poţi ierta pentru tot ce am greşit. Dacă aş putea da timpul înapoi, aş încasa eu acel glonţ pentru el.

Şi cu asta, plecă, lăsând-o uimită, îndurerată şi pierdută.

Nu-şi dorea ca Steve să nu fi fost acolo, dar nici nu-şi dorea ca Hunter să nu fie. Vinovăţia nu-i dădea pace. Se simţise vinovată de la bun început pentru că îi plăcea felul cum Hunter făcea dragoste cu ea. Era recunoscătoare că Hunter apăruse în viaţa ei. Şi apoi se simţea vinovată pentru că era recunoscătoare.

— Eşti un dezastru, Serena Hamilton, şopti ea.

Şi realitatea o lovi iute şi puternic. Nu mai era Serena Hamilton. Era Serena Fletcher.

Capitolul 26

Serena frecă toaletele, căzile, chiuvetele, podelele din ambele băi. Apoi trecu la bucătărie. Se considerase

dintotdeauna o bună gospodină. Dar nu credea că vreodată casa ei strălucise mai tare ca în acea zi. Părea a gândi cel mai bine când avea de lucru, când făcea ceva care să-i ţină mâinile ocupate în vreme ce mintea ei lua deciziile. Când trebuia să ia o decizie, făcea curat.

Cum naiba ajunsese în situaţia în care era acum? Căsătorită cu un bărbat care nu locuia cu ea. Ce era în neregulă cu situaţia asta?

Se opri, uitându-se fix la oţelul inoxidabil al chiuvetei. Dacă îl mai freca mult, avea să îl zgârie, să îi ia din luciu, Aşa cum luase din luciul relaţiei ei cu Hunter.

De la bun început îşi analizase acţiunile când era vorba despre el, încercase să le categorisească, să le justifice – ceva ce nu făcuse cu nicio altă relaţie din viaţa ei.

Îi fusese teamă să simtă, să aibă încredere în inima ei, să-l lase să intre. Să aibă încredere în el că avea să rămână. Steve, mama ei şi chiar şi Jack, într-un fel, toţi o părăsiseră. Căutase o scuză să îl ţină pe Hunter la distanţă, să îşi protejeze inima, şi se agăţase de orice mic motiv.

El nu avusese suficientă încredere în ea cât să îi spună despre moartea lui Steve.

Fără încredere, nu putea exista dragoste.

Adevărul era că ea nu avea încredere în inima ei, în instinctele ei, în ea însăşi.

Pentru că nu fusese niciodată nevoită să muncească pentru o relaţie. Nu avea o reţetă. Se temea de eşec, şi astfel ajunsese la eşec.

Voia o viaţă cu Hunter. Îl iubea. Pentru onestitatea şi pentru integritatea lui. Pentru greutăţile pe care le ducea singur. Voia să împărtăşească toate astea cu el. Dar trebuia să accepte că unele lucruri nu puteau fi împărtăşite. Doar cele care puteau – asta avea să facă.

Dorea sărutul lui cald, şi blândeţea lui, şi felul cum îl ghida pe Riker. Îl dorea pe Hunter. Avea nevoie de el. Oricât timp aveau la dispoziţie.

Uşa de la bucătărie se deschise cu zgomot, iar ea aproape leşină de la sperietură.

— Mamă, pot să merg cu bicicleta la Sack’n Go cu

Jason? Te rog, o să fiu atent. O să fiu atent la tot.

— Riker…

— Te rog, mamă. Nu sunt bebeluş.

Nu, nu era. Creştea, şi ea trebuia să înveţe să îi dea drumul.

— Bine.

Se duse spre blatul unde îşi lăsase geanta mai devreme şi scoase cinci dolari. Mult mai mult decât avea el nevoie, dar trebuia să înceapă să aibă încredere în el la un moment dat, aşa cum trebuia să înceapă să aibă încredere în Hunter.

— Ia-mi şi mie ceva dulce, da? Şi ia-ţi şi ţie.

— Mersi, mamă.

Ieşi din bucătărie, trânti uşa în urma lui înainte ca ea să apuce să clipească şi îl auzi urlând:

— Jason, pot să vin!

Acum, nu mai avea de ales. Reveni la chiuvetă şi începu să o frece ca să-şi ţină mintea şi mâinile ocupate până se întorcea. Apoi avea să-l sune pe Hunter, să-l invite la cină. Să-l invite înapoi în viaţa ei, în patul ei, în casa lor.

*

Motelul Gândac, cum începea să îi spună Hunter, nu avea frigider în cameră. Dacă nu ar fi stat în locuri mai rele în viaţa lui, ar fi fost mai mult decât puţin nemulţumit de cazarea aceasta. Dar era ceva temporar. A doua zi avea să plece înapoi la Austin. Putea să vină repede cu maşina de acolo dacă apărea ceva şi era nevoie de el. Nu realiza nimic stând aici; doar se simţeau toţi groaznic.

Era spre finalul alergării de dimineaţă şi se gândi să alerge până la casa Serenei şi să se oprească pentru nişte apă – apoi se hotărî să nu o facă. Văzu o maşină plecând din benzinărie şi se hotărî să ia o sticlă de apă rece de acolo.

Intră, îl salută pe tânărul din spatele tejghelei, întrebându-se când începuse să se gândească la toţi cei sub 25 de ani ca fiind tineri, şi merse în partea din spate a

magazinului, unde era frigiderul. Luă apa, apoi studie oferta amplă de gustări de pe culoarul de vizavi de frigider. Ar fi mers ceva care să îi alunge foamea până la prânz. Şi descoperi că persoana care se ocupa de automatul cu mâncare de la motel nu prea era interesat să urmeze recomandările legate de data de expirare.

Auzi uşa deschizându-se şi privi automat peste rafturi. Clientul se duse direct la tejghea. Probabil să plătească benzina. Dar era un tip cam nervos. Hunter îşi luă produsele, dându-şi seama că îngrijorările Serenei îl făcuseră paranoic, şi, clătinând din cap, se îndreptă spre tejghea.

Până când auzi o voce nefiresc de ridicată.

— Asta e tot ce am, omule.

Se lăsă în jos şi se furişă pe după raft, până când îl văzu pe vânzător cu mâinile ridicate, iar pe tipul din faţa lui cu o armă într-o mână şi cu cealaltă mână scotocind în casa de marcat. Bine, asta avea să fie riscant.

Tocmai încerca să decidă cum să se furişeze şi să se repeadă asupra atacatorului, când uşa se deschise, clopoţelul de deasupra ei sună şi sângele îi îngheţă în vene.

Totul se întâmplă într-o secundă.

Băieţii intrară, rămaseră nemişcaţi, tipul cu arma se întoarse.

— Hei, nemernicule! strigă Hunter.

Hoţul se întoarse din nou. O explozie.

Hunter şi glonţul plutiră în aer.

Glonţul lovi primul

*

Serena auzi sirenele. Inima îi bătea oricum nebuneşte în piept. Ieşi pe veranda din faţă – îşi spuse că voia doar să se uite să-l vadă pe Riker cum vine înapoi acasă pe bicicletă după primul drum de capul lui la Sack’n Go.

Nu se panică. Nu se îngrijoră. Nu putea să vadă benzinăria de aici pentru că era mai sus şi la o stradă distanţă. Nu era o stradă aglomerată, şi băieţii nu trebuiau

să o traverseze. Trebuiau doar să meargă pe trotuar.

Şi totuşi, părea să se fi întâmplat ceva serios în acea direcţie. I se păru că aude sirenele poliţiei, ale maşinilor de pompieri şi ale salvărilor. Nu credea că Hopeful avea atâtea vehicule de urgenţă. Îşi încrucişă mâinile protector peste abdomen şi încercă să îşi calmeze inima agitată.

Băieţii ar fi trebuit să vină înapoi deja. Se întrebă dacă se hotărâseră să îşi bea sucurile acolo. Probabil era mai sigur aşa decât să pedaleze folosind doar o mână. Ar trebui să îşi ia cheile, să încuie casa şi să o ia pe trotuar în acea direcţie, doar ca să fie sigură.

Şi să-l strângă tare în braţe pe Riker.

Auzi o uşă închizându-se şi o văzu pe Kelley traversând pe peluza ei. Îi zâmbi.

— Băieţii ar trebui să vină înapoi în orice moment, nu crezi?

Dar ceva din ochii lui Kelley, care se apropia, o făcu pe Serena să creadă că nu aveau să se întoarcă.

— Oh, Dumnezeule!

Zbură în josul treptelor şi începu să alerge pe trotuar.

— Nu, Serena! Kelley o prinse şi o luă în braţe. Băieţii sunt bine. Nu sunt răniţi. A sunat Jack.

— Sirenele?

— A fost un incident la Sack’n Go.

— Un incident?

— Un foc de armă. Jack vrea să te duc la spital.

— Riker.

— Este bine. Este cu Jack.

— Jason…

— Este bine.

Serena ştia că ceva nu era în regulă, căci Kelley o strângea de parcă ai fi zis că Serena se gândea să evadeze dintr-o închisoare.

— Îmi iau geanta.

— Serena, Hunter era acolo, la magazin.

Ştia ce urma, înainte ca vecina ei să articuleze cuvintele; încă un coşmar căruia nu ştia dacă avea să-i supravieţuiască.

— Hunter a fost împuşcat.

*

Serena intră în forţă în sala de primire de la Urgenţe, surprinsă de calmul şi hotărârea ei. Merse la biroul de informaţii.

— Sunt Serena Fletcher. Soţul meu a fost adus aici.

„Soţul meu, *soţul* meu, *soţul* meu. Bărbatul care trăieşte într-un motel, bărbatul care este mereu prezent când am nevoie de el, bărbatul care nu ştie că-l iubesc…”

— Mamă! Mamă!

Se întoarse, căzu în genunchi şi îl luă pe Riker în braţe.

— Oh, puiule!

— Ne-a salvat, mamă, ne-a salvat. Eu şi Jason nu ne-am uitat înainte de a intra în magazin. Mi-a zis să mă uit mereu, dar nu ne-am uitat. Am intrat pur şi simplu, şi tipul avea o armă şi s-a întors să ne împuşte. Ne-ar fi împuşcat, mamă. Dar Hunter a strigat, şi tipul s-a întors şi a tras, şi Hunter a fost împuşcat. Nu este ca la televizor, mamă, nu este ca la televizor.

— Ştiu, Riker, ştiu.

Îl legăna înainte şi înapoi.

— Serena?

Auzi vocea lui Jack, simţi atingerea lui reconfortantă, dar nu pe Jack îl voia, nu de Jack avea nevoie.

— Unde este?

— La Chirurgie. Vino, am nişte scaune aici.

O ajută să se ridice, aşa cum era, ea continuând să îşi ţină braţele în jurul lui Riker.

— Cât de rău?

— Nu ştiu. Partea de sus a pieptului. Umărul. Bănuiesc că nu a nimerit niciun organ vital.

Ea îi permise să o conducă spre scaune.

— Ce s-a întâmplat?

— În mare parte, cam ce a zis Riker. Stai aici!

Se aşeză pe un scaun îngrozitor de tare şi îl trase pe

Riker în poala ei. El îşi cuibări capul în scobitura umărului ei şi vârî degetul mare în gură. Nu-şi mai supsese degetul mare de când avea patru ani.

— Poţi să afli ceva, să obţii ceva informaţii? întrebă ea.

— Da, dă-mi voie să întreb dacă mai ştiu ceva.

Spitalul era mic. Naşteri, mâini rupte, infarct. Oare ştiau ce să facă la o rană de glonţ?

Privi în jur şi o văzu pe Kelley ţinându-l în braţe pe Jason. Abia de remarcase că ea o urmase în spital, că venise să se aşeze lângă ea.

— Cum se simte Jason?

— E zdruncinat. Ar trebui, probabil, să-i duc pe băieţi acasă.

— Eu nu merg acasă, zise Riker fără să îşi scoată degetul din gură. Nu merg până când tatăl meu nu este bine. Îşi ridică privirea spre ea, cu sfidare în ochi. Ai spus că poate să fie tatăl meu.

— Ştiu că am zis.

— Dacă moare?

Ea nu ar fi putut să suporte asta.

— Nu va muri, şopti ea, ţinându-l şi mai strâns. Nu l-aş ierta niciodată. Şi vrea să-l iert.

Minutele treceau de parcă timpul era în vacanţă: leneş, încet, fără vreo grabă să ajungă undeva. Jack stătea lângă ea, aplecat, cu coatele sprijinite de coapse. Kelley plecase cu Jason acasă; se oferise să îl ia şi pe Riker, dar acesta insistase că voia să rămână.

— Probabil ne-a salvat băieţii, Serena. Tipul din magazin – clătină din cap – era drogat. Ar fi tras fără să-i pese că omora copiii.

— Hunter l-a omorât?

— Nu, dar l-a lăsat inconştient înainte de a-şi pierde şi el cunoştinţa. Tipul este la puşcărie acum. Nu te aştepţi să se întâmple lucruri de genul ăsta în oraşe ca al nostru.

Nu, nu te aştepţi, dar era mereu posibil să se întâmple.

— Nu vreau să-l pierd, Jack.

— Nu cred că se va ajunge la asta.

Dar ea ştia foarte bine că se putea ajunge la aşa ceva. Nu din cauza unui glonţ, ci pentru că ea nu reuşise să-şi dea seama de ceea ce avea până când devenise prea târziu.

*

Hunter se trezi din întuneric, conştient de o durere sâcâitoare în umărul stâng şi de braţul drept înfăşurat în ceva cald şi moale. Lumina din cameră era palidă, jaluzelele de la fereastră erau închise. Detesta jaluzelele. Detesta orice îl închidea undeva.

Simţi o mişcare mai mult decât o auzi. Se întoarse în acea direcţie.

Un înger îi zâmbi.

— Bună.

Crezu că vorbise, dar nu putea fi sigur, nu-şi auzise propriile cuvinte. Ea îi dădu la o parte părul de pe frunte, cu tandreţe.

— Vrei nişte cuburi de gheaţă? întrebă ea încet.

Crezu că clătinase din cap, dar mişcarea părea lentă, şi nu ştia dacă chiar se mişcase.

— Bere.

Ea râse delicat.

— Nu poţi să bei bere, prostuţule. Ai perfuzie cu morfină. Ea îi ridică mâna, o mână care ţinea ceva. Când vrei mai multă morfină, apeşi pe butonul ăsta. Vrei să apăs eu în locul tău?

— Fără morfină. Fără medicamente.

Ea îşi înclină capul şi îl privi cu ceea ce el ar fi putut descrie drept duioşie.

— Atunci, nu ar trebui să fii împuşcat.

— Împuşcat?

Prin minte îi trecură imagini, ca un spectacol dezgustător.

Un drogat înnebunit.

Un vânzător îngrozit.

Băieţi inocenţi.

— Băieţii, mârâi el.

— Sunt bine. Doar puţin speriaţi, dar sunt bine. Ea îşi apăsă palma peste obrazul *lui şi* îi întoarse capul. Riker este acolo, doarme pe scaun. Îl poţi vedea?

Cu o pătură peste el, copilul era ghemuit pe scaun cum ar fi fost un câine.

— În siguranţă, murmură el.

— În siguranţă, repetă ea. Nu a vrut să plece de lângă tine. Ea îi întoarse capul până când el se uită din nou la ea. Nici eu.

Lacrimile îi curseră pe faţă.

— Nu plânge.

Îşi lăsă obrazul umed peste obrazul lui bărbos.

— Am fost aşa speriată. Nu cred că am mai fost vreodată atât de speriată. Se îndepărtă puţin. Mi-a fost aşa teamă că ai să mori şi că nu ai să ştii niciodată cât de mult te iubesc. Te iubesc aşa de mult, Hunter. Mi-ai cerut să te iert, dar nu este nimic de iertat. Te confundam cu munca ta. Trebuie să păstrezi secrete. Pot trăi cu asta. Am încredere în tine. Şi tu poţi avea încredere în mine. Şi ai să adormi şi nu îţi vei aminti nimic din ce am spus, dar este în regulă, pentru că o să-ţi spun din nou când te trezeşti.

Simţea cum întunericul îl chema înapoi, dar ea se înşela. Nu avea să uite ce spusese ea. Îl iubea. Pentru prima dată în viaţa lui, avea să ia lumină cu el în întuneric.

Capitolul 27

Adora felul cum gura lui aluneca de-a lungul gâtului ei, căutând punctul sensibil chiar sub urechea ei, muşcând uşor din carnea ei fragedă, înainte să îşi învârtă limba în cochilia exterioară a urechii, terminând călătoria cu o muşcătură blândă a lobului şi cu dezmierdări murmurate cu

voce guturală şi plină de dorinţă.

— Dulce, dulce Serena.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Hunter.

Veniseră la casa de pe plajă doar ei doi, pentru că era un teritoriu relativ neutru. Erau lucruri pe care trebuiau să le discute, un viitor pe care trebuiau să îl planifice.

Dar, după ce ea dusese valiza ei şi geanta lui în dormitorul principal, nu văzuse niciun motiv pentru care să nu înceapă discuţia acolo. Şi niciun motiv să înceapă cu cuvinte.

Mişcările lui erau oarecum îngreunate de umărul vătămat, aşa că preluase ea iniţiativa, fusese ea seducătoarea, dezbrăcându-se încet, apoi dezbrăcându-l pe el, având grijă la rănile lui, pentru că încăpăţânatul nu lua nimic mai puternic de Tylenol, de parcă îi era teamă că avea să verse secretele naţiunii dacă lua prea multe pastile.

Cu mâna stângă pe talia ei, o ţinu pe loc, în vreme ce mâna dreaptă cutreiera peste coaste, până ajunse să îi prindă sânul.

— Este mai mare.

— Pentru că sunt însărcinată.

El zâmbi larg.

— Îmi place chestia asta cu sarcina.

— Nu vor rămâne mari.

— Atât timp cât rămân ai mei, nu mă interesează.

— Oh, Hunter.

Îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui, acoperindu-i gura, întâmpinându-i limba care se răsucea şi împingea. Se desprinse din sărutul lui, îi luă de mână şi îl conduse spre pat.

— Întindere, îi ordonă ea.

Nu trebuia ca el să pună presiune pe umărul acela susţinându-se în braţe. În seara asta, ea avea să fie cea care deţinea controlul. Se întinse peste partea lui dreaptă, acoperindu-i corpul pe jumătate, făcând mişcări ample în sus şi în jos pe lungimea corpului lui.

— Am crezut că venim aici să stăm de vorbă, zise el.

— Vom sta de vorbă.

Ea îşi coborî gura şi trecu cu limba peste sfârcul lui umflat, bucurându-se de tremurul corpului lui aflat sub ea.

— Mi-a fost dor de tine.

Trecu cu degetele prin părul lui, oprindu-se cu mâna pe ceafa ei.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Îi acoperi pieptul cu sărutări în vreme ce mâinile ei mângâiau şi explorau umerii lui largi, abdomenul lui plat. Al ei începuse să se rotunjească. Peste puţin timp, oricât de mult ar fi vrut, nu avea să mai poată sta sub el.

Dar aveau să aibă ani la dispoziţie pentru a recupera nopţile în care nu putea.

Îşi plimbă degetele unul după altul pe coapsa lui, în sus şi în jos, pe interiorul şi exteriorul coapsei. În sus şi în jos, mai sus şi mai jos. Era atâta forţă în orice parte a corpului lui… Şi în seara asta era al ei, să facă tot ce voia cu el.

Îl încălecă curajoasă, îşi plecă uşor capul şi îl sărută. Adânc, provocator. Adora gustul lui, felul cum îl simţea între coapsele ei. În poziţia asta, oferea mâinilor lui, un acces mai uşor către ea, şi el profită de asta ca să îi maseze sânii, să îi mângâie, să îi atingă. Să alimenteze focurile pe care doar el le putea trezi.

Ea se lăsă în jos, şi el o aştepta. Îl privi în ochi în vreme ce îl primea în ea.

— Mi-a fost dor de asta, zise el.

— Şi mie.

Îl sărută şi se mişcă peste el, sărutându-l. În tot acest timp, mâinile lui o mângâiau. Poate că era rănit, dar nu era slăbit. Simţea puterea crescând în el, simţea apropierea orgasmului în ea.

Veni mai puternic, mai intens decât fusese vreodată. Şi ea se avântă, trăgându-l după ea. Numele lui se amestecă cu al ei, în vreme ce amândoi strigară la unison.

*

Hunter o ţinea aproape, ghemuită lângă el. Auzea valurile şi briza la distanţă. O sirenă pentru ceaţă răsună. Se gândi că ar fi fost mulţumit să rămână aşa cum era pentru tot restul vieţii lui.

Dar a doua zi Morgan avea să-l aducă pe Riker aici. Şi, peste câteva luni, aveau să mai aibă un copil. Şi hotărî că avea să găsească mulţumiri şi alături de ei.

Serena îşi plimba leneş un deget peste pieptul lui. Dacă nu ar fi trebuit să îşi ţină umărul nemişcat ca să nu-l mai doară şi să-l ajute să se vindece, şi el şi-ar fi plimbat mâna peste ea.

— Când vei pleca? întrebă ea încet, şi el simţi o vagă ezitare în vocea ei.

— Nu mai plec.

Ea se ridică într-un cot, privindu-l în ochi.

— Poftim?

— Le-am trimis demisia mea.

Glonţul încasat îl împiedicase să plece în misiunea pentru care se pregătise. Dacă era vreun moment potrivit pentru a-şi da demisia, acesta era, înainte să fie prins într-o altă misiune.

Un zâmbet adorabil de plăcere se întinse pe chipul ei.

— De ce?

— Nu am avut niciodată un motiv să nu mă mai duc, şi acum tu mi-ai oferit trei motive. Şi apoi am 34 de ani. Fiorul dat de abilitatea de a te feri de gloanţe a scăzut. Am urmat calea asta pentru că am vrut dintotdeauna să fiu ca Rambo. Acum, vreau doar să fiu soţul tău şi tată pentru puii tăi.

— Puii noştri.

— Credeam că păsările au pui.

— Este un cuvânt pe care l-am tot auzit. Te iubesc.

Inima lui se umflă aşa mult, încât crezu că avea să-i atingă rana.

— Şi eu.

Clătinând din cap, ea îl sărută.

— Nu, nu, nu, îmbârligătorule. Îl privi în ochi. Când

vorbeşti serios, trebuie să le spui.

Nu credea că ceva în viaţa lui fusese mai dificil sau mai important. Înghiţi cu greu şi o privi în ochi.

— Te iubesc, Serena.

În ochii ei se adunară lacrimi, şi ea îşi îngropă chipul în gâtul lui.

— Nu plânge, scumpo.

— Aproape te-am pierdut.

— Da, dar acum sunt pe capul tău.

Ea îşi ridică privirea.

— Ce ai să munceşti?

— Până acum, nu prea am avut pe ce să-mi cheltuiesc banii. Pe unii i-am investit. Am pierdut o parte pe acţiunile unor firme tehnologice, dar cred că îmi voi reveni. Pot să mă apuc de vreo afacere în domeniul siguranţei. Dar mă gândeam şi să deschid o mică sală de sport cu clase de autoapărare. Ce crezi?

— În Hopeful?

— Normal.

— Cum rămâne cu cabana ta?

— O putem folosi în weekenduri. Poate ne vom retrage acolo.

— Asta va fi peste ani întregi.

— Îmi place cum sună asta. Ani şi ani cu tine.

Ea îşi coborî gura dulce peste a lui, şi el ştiu că în curând avea să audă alte sunete care îi plăceau – gemetele, ţipetele şi scâncetele ei.

epilog

Îi puseră numele Mary Fiona Fletcher, în onoarea mamei Serenei. Hunter era în salonul de naşteri când micuţa se născu. Fusese pentru prima dată în viaţa lui când simţise lacrimi în ochi. Avea sentimentul că nu fusese şi ultima dată.

Acum, se afla ghemuită pe umărul lui, dormind, în vreme ce el stătea în apropierea casei de pe plajă, aşteptând să înceapă artificiile. Îşi invitaseră familia şi prietenii să li se alăture pentru a sărbători ziua de 4 Iulie.

— Nu ştiu dacă Riker ar trebui să fie pe lângă artificiile pe care le pune Jack, zise Serena.

Bine, unele lucruri nu se vor schimba niciodată. Unul dintre acestea fiind firea ei protectoare. Cu braţul liber, Hunter o trase lângă el.

— Va fi bine.

— Dar vezi atâtea ştiri despre…

— Jack va fi atent. Nu va lăsa băieţii să facă ceva periculos.

— Ce crezi despre femeia asta pe care a adus-o tata cu el? întrebă ea.

Eloise Miller. Din câte reuşise Hunter să afle, ea şi mama Serenei fuseseră prietene.

— Îmi place de ea, dar pot să o verific dacă vrei.

Începuse o afacere care implica şi verificarea trecutului. Ştia cum să obţină informaţii din locuri despre care majoritatea oamenilor nu ştiau nici că existau.

Serena se încruntă la el.

— Nu trebuie să faci asta. Doar că eu… ei bine, cred că fac sex.

— Bravo lui!

— Voi, bărbaţii, mereu vă ţineţi partea.

Văzu o umbră alergând dinspre marginea apei, şi apoi Riker fu lângă el.

— Am aranjat totul, dar unchiul Jack nu vrea să stăm lângă ele când începe să le aprindă.

Hunter se uită la Serena cu privirea de „ţi-am spus

eu”, la care ea doar îşi dădu ochii peste cap. Bebeluşul începu să se mişte.

— O iau eu, zise Serena.

Fiona se linişti imediat ce ajunse în braţele mamei ei. Hunter era mereu uimit când le privea pe amândouă, îl fascina uşurinţa cu care Serena avea grijă de copiii lor.

Un fluierat umplu aerul, şi stele roşii, albe şi albastre se revărsară peste apă.

— A fost foarte tare! strigă Riker.

Încă un fluierat. Încă o explozie de culori.

— Asta e tare, nu, tată? întrebă Riker. Cred că este cel mai tare 4 Iulie.

Hunter îşi trase soţia şi fiica mai aproape de el, şi cu celălalt braţ prinse umerii lui Riker.

— Da, fiule, este. În seara asta, sărbătorim visele devenite realitate.

Serena zâmbi către el.

— Nu te-am crezut genul care crede în vise.

— Nu eram, zise el încet. Şi apoi te-am cunoscut pe tine.

Sfârşit